

மல்லிகை

"MALLIKAI" PROGRESSIVE MONTHLY MAGAZINE

திரு. எல். திலகநாயகம் போல்

1993 நவம்பர் - விலை ரூபா 10/-

ஆசிரியர் மலர் மலிகை ஜீவா

Digitized by Noolaham Foundation

RANI GRINDING MILLS

219, MAIN STREET,

MATALE

SRI LANKA

PHONE: 066-2425

VIJAYA GENERAL STORES

(AGRO SERVICE CENTRE)

DEALERS: AGRO CHEMICALS, SPRAYERS,
FERTILIZER & VEGETABLE SEEDS

No. 85, Sri Ratnajothi Sarawanamuthu Mawatha,
(Wolfendhal Street,) COLOMBO-13.

PHONE: 27011

'Mallikai' Progressive Monthly Magazine

242

நவம்பர் — 1993

28-வது ஆண்டு

மல்லிகையின் இந்த இதழ் காலந் தாழ்த்தி வருகின்றது. இதைச் சுவைஞர்கள் ஒரு குழையாகக் கருத மாட்டார்கள் என நம்புகின்றேன்.

கால தாமதத்திற்குக் காரணம் உண்டு. கடந்த 1^{ம்} மாசங்களாக நான் கொழும்பு செல்லவில்லை. கடந்த காலங்களில் மாசம் ஒரு தடவை — கடைசி வாரத்தில் — நான் கொழும்பில் தங்கியிருப்பது பல வருட வழக்கம்.

போக்கு வரத்துச் சங்கடம், பணச் செலவு, சிரமம் காரணமாக கொழும்புப் பயணத்தைத் தவிர்த்து வந்தேன். அதே சமயம் மன சில் ஒரு பாரம். அடிக்கடி பிரயாணம் செய்வதே எனது பொழுது போக்கு. வெட்டிப் பொழுதைப் போக்குவதற்கில்லை; பயணங்களின் மூலம் நான் பல புதிய நண்பர்களைச் சந்திப்பது வழக்கம். பழைய இலக்கிய நண்பர்களுடன் இலக்கியப் பிரச்சினைகள் பற்றி மனம் விட்டுக் கதைப்பது சகஜம். பார்த்த முகங்களையே பார்த்து, கேட்ட பேச்சுக்களையே கேட்டு, ஒரே செக்கு மாட்டுத் தடத்தில் கம்மா சுற்றிக் கொண்டிருந்தால் சிருஷ்டி ஆற்றல் சோம்பலி கண்டு விடும்.

அதற்காகத்தான் நான் அடிக்கடி பிரயாணப்படுவது.

அந்த அநுபவங்களை எனக்குள்ளே புதைத்து வைத்துச் சுகம் காணுவது எனது இயல்புக்கு விரோதமானது. அந்த அநுபவங்களை மல்லிகைச் சுவைஞர்களுடன் எப்பொழுதுமே நான் பகிர்ந்து வந்திருக்கிறேன்.

உடனடியாக அது உதவாவிட்டாலும் இந்த அநுபவ ஞானம் எனக்குப் பின்னால் பல வழிகளிலும் கைதந்து உதவியிருக்கிறது.

மல்லிகைக் காரியாலயத்திற்குள் முடங்கிக் கிடப்பது எனது நோக் கமல்ல. அதே சமயம் கந்தோரை விட்டு அடிக்கடி வெளியே சுற்றுவதும் எனது குறிக்கோளல்ல.

இதழ்கள் வெளிவருவதில் உள்ள கால தாமதம் எனது பிரயாணங்களால்தான். அத்தப் பயணங்களும் மல்லிகையின் வளர்ச்சியை உள்ளிடாகக் கொண்டதுதான் என்பதைச் சுவைஞர்கள் புரிந்து கொண்டால் போதும்.

— டொமினிக் ஜீவா

சுகாதார முறைப்படி தயாரிக்கப்பட்ட

சிற்புண்டி வகைகள்
உணவு வகையறாக்கள்
குளிர் பானங்கள்

மற்றும்

சகல விதமான உணவு வகைகளுக்கும்

கொழும்பு மாநகரில்

மக்களினது கவனத்தைக் கவர்ந்து
சேவையாற்றுவது

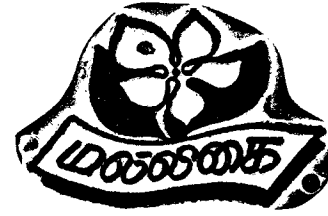
கோல்டன் கபே

98, பாங்ஸால் வீதி,

கொழும்பு -11.

24712

மாடா — நாயா,

தமிழ் இளைஞன்?

பயிரழிப்பிலிருந்து காபாந்து பண்ணுவதற்காகக் கட்டாக் காலி
மாடுகளைப் பிடித்துப் பட்டியில் அடைப்பதுண்டு.

மக்களைக் கடியிலிருந்து பாதுகாக்க தெருத் துரத்தி நாய்
களை மாநகர சபையினர் இடைக்கிடையே ஆள் வைத்துப் பிடித்
துக் கூட்டில் அடைத்து அப்புறப்படுத்துவதுண்டு.

ஆனால் இதல்லாத ஓர் அதிசயம் இத்த நாட்டில் நடந்தேறி
வருகின்றது.

கொழும்பு மாநகரத்திலும் அதைச் சுற்றியுள்ள பிரதேசங்களிலும்
மலை நாட்டிலும் மனிதர்களை வேட்டையாடிப் பிடித்துக் கூட்டில்
அடைக்கின்றது இந்த அரசாங்கம். அதிலும் தமிழ் இளைஞர்கள்,
யுவதிகளைத் திட்டமிட்டே சுற்றி வளைத்துக் கைது செய்கின்றது.

கேட்டால் சந்தேகப் பிரகிருதிகள் என்ற சமாதானம் வேறு.

இதை— இந்த அநீதியை நாம் வன்மையாகக் கண்டிக்கின்றோம்.

இந்த நாடு சகல மக்களுக்கும் உரியது; சுதந்திரமாக அவர்கள்
உலவலாம்; செயல்படலாம் எனச் சொல்லிக் கொண்டே வலை
வீசித் தேடித் தேடிப் பிடித்துக் கூட்டில் அடைத்து கொக்கரிப்புக்
காட்டுகின்றது, இந்தத் தார்மிக அரசு.

இந்த இளைஞர்கள், யுவதிகள் செய்த குற்றம்தான் என்ன?

அவர்கள் தமிழர்களாகப் பிறந்து விட்டார்கள். இதுதான் சங்கதி.

ஜனாதிபதி இங்குள்ள பிரச்சினை பயங்கரவாதப் பிரச்சினையே
தவிர. இனப் பிரச்சினையல்ல எனத் திருவாய் மலர்ந்தமளித்
துள்ளார்.

நான்கு தசாப்தங்களுக்கு மேலாக சிக்கல்பட்டு, பல போராட்
டங்களைச் சிறுபான்மை இனம் தடுத்தி, பல மகாநாடுகளைக் கூட்டி.
பல பிரமுகர்களைச் சந்திக்க வைத்த பின்னர் ஜனாதிபதி இப்ப
டிச் கூறியிருப்பதை யாரும் இந்த நாட்டில் ஒரு கருத்தாகக் கணிக்க
வில்லை.

சிங்கள மக்களின் எண்ணத்தைத் திசை திருப்பவே இந்தக்
கருத்து முன்வைப்புக்கள். இவை இனப் பிரச்சினையைத் தீர்க்கப்
போவதில்லை.

பிச்சைக்காரன் மாறிவிடாத புண்ணை காட்டிக் காட்டி நிரந்
தரப் பிச்சைக்காரனாகச் சீவிக்க விரும்புவது போல, அரசாங்க
மும் பேரின வாதக் கட்சிகளும் இனப் பிரச்சினையைக் காலத்திற்
குக் காலம் காரணங்கள் காட்டிக் காட்டியே ஆட்சி பீடத்தில் அமர்ந்
திருக்க விரும்புகின்றன.

பிரச்சினையின் ஆழ, அகலத்தைப் புரிந்து கொண்டு நேர்மை
யாகத் தீர்த்து வைப்பது முழு நாட்டுக்குமே நல்லது.

அடைபிடி

ஸ்வர ராக லய
விநோத சுரபி

‘சிதம்பரம்’

அமுதகரபி என்று கேள்விப்பட்டே இருக்கிறோம். மணிமேகலா தெய்வம் மாதவி மகள் மணிமேகலைக்கு வழங்கிய அள்ள அள்ளக் குறையாத — வரையாது வழங்கும் அட்சய பாத்திரம் அது. அது ஒரு ஐடப்பொருள். ஆனால் உயிருள்ள அமுதகரபி ஒன்றை— அட்சய பாத்திரம் ஒன்றை தனது சமகாலத்தில், நிகழ்காலத்தில் சந்திக்கக் கிடைத்தது உள்ளத்திற்கு உவகையூட்டுவதாகும். இசையால் மனிதர்களை மட்டுமன்றித் தெய்வத்தையே இசையவைத்த இசைஞர்கள் பலர். ஆனால் கடந்த கால் நூற்றாண்டாக இசையால் கவைஞர்களின் காதில் மட்டுமன்றி இதயத்திலும் தேன்வந்து பாயுமாறு தேவகாண்மகக் கானமழை பொழிந்து வருபவர் திரு. எல். திலகநாயகம் போல் அவர்கள். அவரின் ஒவ்வொரு இசை நிகழ்விலுந் தான் எத்தனை புதுமைகள், எத்தனை வினோதங்கள், எத்தனை புதிய சாகித்தியங்கள் சாதனைகள். ராகமா, பாவமா, சுரமா, சுருதியா? எதிலுமே ஒரு சுத்தத்தையும், தனித்துவத்தையும் பேணிச் சுகானந்த அனுபவத்தைப் தரும் சுபராகங்களை கானமழையாகப் பொழிவது அவருக்குக் கைவந்த கலை. தான் எவ்வாறு இசையோடு இணைந்து இழைந்து இசைந்து மெய்ம் மறந்து இன்பாநுபவம் பெறுகின்றாரோ அவ்வாறே இசைகேட்கும் ரசிகர்களையும் அதே நேரத்தில் அதேசு அனுபவத்தை உயிரோட்டத்துடன் கூர்ந்து அனுபவிக்கச் செய்வது அவரின் தனித்துவம். அண்மையில் அவருக்கு வழங்கப்பட்ட, ‘ஸ்வர ராக லய விநோத சுரபி’ என்ற பட்டத் தான் எத்தனை பொருத்தமானது! ஒருபுறம் கருநாடக இசை, மறுபுறம் தேனிசையாம் மெல்லிசையாம். அதுமட்டுமா? நாட்டார் இசை. மேல்நாட்டிசை, ஹிந்துஸ்தான் இசை இவற்றையும் சந்தர்ப்பத்திற்கேற்பப் பொழிந்து ரசிகர்களின் அமோக வரவேற்பைப் பெறுகிறார்.

சரீரவளமும் சாரீரவளமும் கொண்ட இவர் சாஸ்திரிய முறையில் கர்நாடக சங்கீதம் பயின்ற இசையாளர்களைத் தன் இசை ஆராதனையால் மயக்கவைப்பதுடன் இசையறிவற்ற இசை நுட்பங்களை அறியாத பாமர மக்களையும் இசையால் கட்டுண்டு பிரயித்துக் கிறங்கவைத்துத் தன்வயப்படுத்தும் நிறன் இவரின் சிறப்பம்சம். அது இவரின் ‘பிளஸ்பொயின்ரி’. சபையறிந்து, ரசிகர்களின் நாடியை உணர்ந்து பாடும் திறன் தான் அனுபவிக்கும் இசை இன்பத்தைக் கேட்கும் ரசிகர்களை அனுபவிக்கச் செய்யும் நயம், தான் கற்பனா சுரங்களிலும், ராக ஆலாபனைகளிலும் சஞ்சரிக்கும் பொழுது ரசிகர்களையும் கூடவே உச்சக்கட்டத்திற்கு அழைத்துச் செல்லும் பாங்கு, அபூர்வ ராகங்களே அனாயாசமாக ஆலாபனை செய்து ஆராதிக்கும் அழகு, கற்பனா சுரங்களை அழகாக அளவாக லயம் பிசகாமல் சுருதி சுத்தமாக அள்ளிச் சொரியும் தெளிவு, இசை ஆராதனை (கச்சேரி) முடியும்வரை ரசிகர்களை இசையினால் பிணைத்து வைக்கும் தெய்வீகபாவம், குரலின் குழைவுடன் இரண்டறக் கலந்து, இசைந்து இழையோடும் ஜீவரசம், இன்னமும் பாடடாரோ என ரசிகர்களைத் தணியாத இசைத்தாக்கத்தால் ஏங்கவைக்கும் சாதுரியம் இத்தனையும் இவரின் இசை ஆராதனையாகிய நாதோபாசனையில் அழியாத கோலங்கள்.

இவரை நான் முதல் முதலில் சந்தித்ததே ஒரு வினோதமான நிகழ்ச்சி. 1972ம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணம் புகையிரத நிலையம் மாலை 5 மணி. இசை நண்பர் ஒருவருடன் கதைத்துக் கொண்டிருந்தேன். ‘ஹலோ’ சுகமா? என்ற குரல் கேட்டுத் திரும்பினேன். காற்சட்டை அணிந்த ஆஜானுபாகுவான தோற்றமுடைய ஒருவர் நின்றார். என் நண்பர் உரையாடியபின் அவர் சென்றார். “இவர் தான் இன்றைய முன்னணிப் பாடகர் திலகநாயகம்போல்” என்று நண்பர் என்னிடம் கூறியதும் நான் வியந்தேன். ‘இவரா? அந்தக் காற்சட்டைக்காரரா கர்நாடக சங்கீதம் பாடுகிறார்?’ என்று ஆச்சரியத்தில் வினா எழுப்பினேன். எனினும் வானொலியில் பெயர் கேட்டது ஞாபகத்திற்கு வந்தது. “அவரின் ஒரு கச்சேரி கேட்டாற் தெரியும் எப்படி என்று” நண்பர் கூறினார். எப்படியும் அவரின் ஒரு கச்சேரி கேட்பதென்ற முடிபு. விரைவிலேயே சந்தர்ப்பம் கிட்டியது. இருவரும் சென்றோம். சுற்றுத் தாமதமாகி விட்டது. வழியில் கச்சேரி கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. இருவரும் விரைந்தோம். திடீரென்று இருவர் பாடுங் குரல் கேட்டது. “அவருடன் சேர்ந்து பாடுவது யார்?” நான் கேட்டேன், நண்பர் என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தார். “வேறு ஒருவரும் இல்லை. அதுதான் திலகநாயகம் போலின் திறமை, மகிமை” என்றார். அதனை நேரில் கண்டு “அடடா! இது என்ன வினோதம்” என்று நானும் ஆச்சரியப்பட்டேன். பின்னர் அவரை நேரில் சந்தித்து உரையாடிய பொழுது இரு குரலிசை பற்றி விளக்கம் அளித்தார். அதாவது சுரங்களை மேல் ஸ்தாயியிலும் கீழ் ஸ்தாயியிலும் மாறி மாறிப் படிக்கும் பொழுது இரு குரலாகக் கேட்கிறது என்றார். இந்தியாவில் மதுரை மணி ஐயர் இவ்வாறு பாடியதை தான் ஒருமுறை கேட்ட

தாகவும் பின் தானாகவே முயற்சி செய்து வெற்றி கண்டதாகவும் இலங்கையில் வேறு எவரும் இன்று வரை இந்தச் சாதனையைச் செய்யவில்லை என்றும் கூறினார். அன்றிலிருந்து இன்றுவரை அவரின் கச்சேரிகள் எங்கு நடைபெற்றாலும் நான் தவறவிடுவ தில்லை.

நவாலியூர் இலக்கண இலக்கிய வல்லிபுரம் எனப் புகழ்பெற்ற வரின் பேரன் இவர். தந்தை முருகேசு போல். காட்டிலகா அதி காரியாக இருந்தவர். தாய் மாகிறட் தங்கமலர். யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்தவர். யாழ் சென்பற்றிக்ஸ் கல்லூரியில் சிரேஷ்ட தராதரக் கல்வியை முடித்த இவர், இசை ஆர்வத்தால் இந்தியா சென்று அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் 1961 முதல் 1965 வரை இசை பயின்று சங்கீத பூசணமாக முதற்பிரிவில் சித்தியடைந்தார். தண்டபாணி தேசிகர், ரி. எம். சிவசுப்பிரமணியம்பிள்ளை, எம். பி. வஜ்ரமுதலியார், சுப்பிரமணிய சாஸ்திரிகள், ரி. கே. ரங்காச்சாரி யார். என். வேணுகோபாலு ஐயர் ஆகியோரிடமும் கர்நாடக இசை யும் பன்னிசையும் பயின்ற இவர் சி. வி. வீரசாமி அவர்களிடம் தத்தக்காரமும் (மிருதங்க ஜதிகமும்) பயின்றார். குருவைத் தெய்வத் திற்கிணையாகப் போற்றும் குருபக்தி மிக்கவர், இவர். தனது குரு வான தண்டபாணி தேசிகர் இறந்த செய்தி கேட்டதும் கண்ணீர்விட் டமுதது நிஜம். சுமார் 6 மாத காலம் ஆரம்ப சங்கீதம் பயின்ற னீத்த குருவான திரு. என். பாலசிங்கம் அவர்களையும் கடந்த வரு டம் தனது வெள்ளிவிழாவில் இவர் 'கௌரவித்தது பலரும் அறிந் ததே. இவர் யாழ் மத்திய கல்லூரியில் மறைந்த நாடக மேதை கலையரசு சொர்ணலிங்கம் தலைமையில் நடைபெற்ற தன் அரங் கேற்றத்திலேயே நாலுகளைப் பல்லவியைப் பாடி ஆரம்பத்திலேயே சங்கீத உலகில் பெரும் பரபரப்பை ஏற்படுத்தினார். இலங்கை வானொலியிலும், குபவாஹினியிலும் அதிவிசேடதரப் பாடகரான இவர், இலங்கையில் தமிழர் வாழும் பகுதி அனைத்திலும் பாடித் தன் திறமையை வெளிப்படுத்தி இலங்கையில் பல பாகத்திலும் தனக்கென ஒரு ரசிகர் வட்டத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டவர். இவரு டைய ஒவ்வொரு கச்சேரியிலும் நிச்சயம் ஏதோ ஒரு புதுமை இருக்கும். அந்தப் புதுமையை ரசிப்பதற்கென்றே ரசிகர் கூட்டம் திரளும்.

இவர் இசையாளர் மட்டுமல்ல; சிறந்த மேடைப் போச்சாளர்; கவிஞர்; இசையமைப்பாளர்; தானேயாத்த பல பாடல்களை இசை யமைத்துப் பாடுபவர்; சிறந்த உதைபந்தாட்ட வீரர்; நாடகத்துறை யில் ஆர்வலர். மேல்நாட்டிசை, ஹிந்துஸ்தானிய இசையுடன் வய லின், ஹார்மோனியம் ஆகிய வார்த்தையங்களிலும் நன்கு பரிட்சயம் உள்ளவர். மிருதங்கம் ஓரளவு பயின்றவர்

நிறைவாகச் கூறப்போனால் இவர் இந் நாட்டின் இசையுலகின் பாதுகாக்கப்பட வேண்டிய அரும்பெரும் பொக்கிசம்.

காலமறிந்து செயல்படுங்கள்

— டொமினிக் ஜீவா

பலர் நேரில் கதைக்கும் போதும், கடிதங்களில் உரையாடும் போதும் தங்களது மன அங்கலாய்ப்புக்களை பகிரங்கமாகவே வெளியிடுகின்றனர். அதிலும் முக்கியமாகப் பல மூத்த எழுத்தா ளர்களின் மனச் சோகம் நெஞ்சைத் தொடுகின்றது.

“எவ்வளவே, எழுதி வெளியிட்டிருக்கிறோம், இன்னும் கனக்க எழுதி எழுதி வைச்சிருக்கிறோம். ஆனா, அதைப் புத்தகமாகப் பார்க்கத்தான் கொடுத்து வைக்கேல்லை!” எனப் பலர் மனந் திறந்து கூறும் வாக்கு மூலங்களைக் கேட்கும் பொழுது மனசுக்கு என்னவோ சங்கடமாகத்தான் இருக்கின்றது.

இளந் தலைமுறைப் படைப்பாளிகளை எடுத்துக் கொண்டால் அவர்களது சிருஷ்டித் திறன் தெளிவாகத் தெரிகின்றது. புதிய புதிய பாதிப்புக்களால் இலக்கியத் துறைக்கு வந்தள்ள இந்த இளந் தலைறையினர், தங்களது படைப்புக்களை வெளியிட்டு வசதி யில்லாமல் திகைப்பதைக் காணும் போது இந்த அசுர உழைப்பு வீண் போகின்றதே என்ற கவலை மனசை ஆட்கொள்ளுகின்றது.

இந்தப் பிரச்சினைக்குத் தகுந்த தீர்வுதான் என்ன?

பழைய, புதிய எழுத்தாளர்களின் ஆக்கங்கள் நூலுருவில் வெளிக் கொணர முயற்சிப்பதுதான் சரியான நிலைப்பாடாகும்.

யார் இதற்குச் செயல் வடிவம் கொடுப்பது?

உண்மையைச் சொல்லப் போனால் புத்தகம் வெளியிடுவது பாரிய சிரமம் பிடித்த வேலைதான். பல சங்கடங்களை எதிர் நோக்க வேண்டும். தங்களது நேரத்தின் பெரும் பகுதியை இதற் காக ஒதுக்கி இடையறாது உழைக்க வேண்டும்.

இதைச் சாதனையாகச் செய்யப் பலர் பின் நிற்பது மாத்திர மல்ல, சுமமா குந்தியிருந்து ஒப்பாரி வைத்துக் கொண்டே பலர் காலத்தைக் கடத்திக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

இன்று எனது அநுபவத்தின்படி ஈழத்துப் புத்தகங்களின் விற்பனை குடு பிடித்து வருகின்றது. நூல் நிலையங்கள், பாடசாலைகள், சனசமூக நிலையங்கள், தனிப்பட்ட கவையுட்கள் தேடித் தேடி நமது புத்தகங்களை வாங்குகின்றனர். ‘இங்கிருந்து வெளி வரும் எல்லா நூல்களுமே எங்கு ஒருங்கு சேரப் பெறலாம்?’ எனக் கேட்கின்றனர்.

எனவே கைக் காசு போட்டுப் புத்தகங்களை வெளியிடுபவர் கள் ‘போட்ட பணம் கைக்கு வந்து சேருமா?’ என வெருட்சி அடையத் தேவையில்லை. கொஞ்சம் கணங்கலாம். போட்ட காசை எடுத்து விடலாம்; பயப்படத் தேவையில்லை.

இது அநுபவம் பேசும் உண்மை!

வசதியில்லாதவர்களுக்கு வெளிநாடுகளில் வாழும் இலக்கிய நெஞ்சங்கள் உதவி செய்யலாம். கல்விக்கு, கோயிலுக்குத் தரும் பணம் என எண்ணி உதவலாம். அல்லது சுணங்கினாலும் தரலாம் என்ற அடிப்படையில் புத்த வெளியீடுகளுக்கு உதவுவதன் மூலம் வருங்காலத்தில் தமது பெயரையும் சரித்திரத்தில் பதிந்து வைக்கலாம். பிற சந்ததி இதையிட்டுப் பெருமைப்படும்.

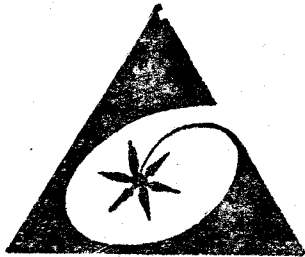
நீண்ட நெடுங்காலமாகவே இறக்குமதிச் சரக்குகளை வாங்கி—விற்பவரும் — புத்தக நிறுவனங்கள் துணிந்து இங்கு புத்தகங்களை வெளியிட முதுவீடு செய்யலாம். காற்று இப்பொழுது திசை மாறி வீசுகின்றது. இதைப் புரிந்து கொள்ளும் விற்பனவு நிறுவனங்கள் காலத்தைச் செப்பமாகப் பயன்படுத்த வேண்டும்.

இந்த மண்ணையும் மீறி நமதி வாசிப்புத் தளம் விரிந்து பரந்துள்ளது. இங்கிலாந்து, ஜெர்மனி, கனடா, அவுஸ்திரேலியா, சுவீஸ், நோர்வே போன்ற வெளித் தோசங்களில் புலம் பெயர்ந்து வாழும் நமது சகோதரர்கள் நமது இலக்கியங்களைக் கேட்ட வண்ணம் தொடர்பு கொள்கின்றனர். புலம் பெயர்ந்தோர் தேவை புதிய பரிமாணத்தைத் தந்துள்ளது.

வர்ணப் புகைப்படப் பிரதியாக்குனர்

ஆரம்ப பிரதியாக்குனர் பயிற்சியைப் பெறுவதின் மூலம் ஒரு சிறந்த பிரதியாக்குனராக எமது ஸ்தாபனத்திலோ வேறு நிறுவனங்களிலோ வேலைவாய்ப்பைப் பெற்றுக் கொள்ள முடியும். மேலதிக விபரங்களுக்கு எமது ஸ்தாபனத்துடன் தபால் மூலம் தொடர்பு கொள்ளவும்.

கலக்சி புகைப்படசேவை

337 1/1, 1ம் மாடி,
கஸ்தூரியார் வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

சி. சு. செல்லப்பாவின்

மணிக்கொடி சிறுகதை முதல்வர்கள்

து. குலசெங்கம்

ஒரு நண்பர் கேட்டார் முதலாவது தமிழ் சிறுகதையை எழுதியது யார்? வ. வே. சு. ஐயரா? பாரதியா? என்று. இதற்குப் பதில் சொல்லுவதற்குடைய தமிழ் நாட்டிலிருந்து கணையாழி மூக்கை நீட்டி முதல்வர் இந்த இருவரும் அல்ல சிங்கப்பூரைச் சேர்ந்த மருதாம் சாயுபு என்று கூறி அதற்கு ஒரு சிறு விளக்கமும் தந்துது. 1888ல் சிங்கைப் பூரில் இருந்து வெளிவந்த "சிங்கை நேசன்". "வினோத சம்பாசனம்" என்ற சிறுகதையை மருதம் சாயுபு எழுதினார் என்று.

பாரதியோ, வ. வே. சு. ஐயரோ, மருதம் சாயுவோ இவர்களில் முதலாவது சிறுகதையை யார் எழுதியிருந்த போதும், இன்று தமிழ் சிறுகதை ஓர் உன்னதமான வளர்ச்சியை அடைந்தது. மாத்திரமல்ல பல பரிமாணங்களை தன்னிடையே தோற்றுவித்து வருகின்றது என்பது பெருமைப்படத்தக்க விடயம். இதில் அபிப்பிராய பேதமும் இருக்க முடியாது.

தமிழ் சிறுகதை வரலாற்றை நாம் சொல்ல முற்படும் போது "மணிக்கொடியை" நாம் மறந்து ஒரு வரலாற்றைச்

சொல்ல முடியாது. அந்த அளவுக்கு தமிழ் சிறுகதை வளர்ச்சிக்கு முக்கிய பங்கினை அளித்துள்ளது. மணிக்கொடி சிறுகதை இலக்கியத்தில் மாத்திரமல்ல, தமிழின் கலாசாரப் பரப்பில் தன் முத்திரையை ஆழமாகப் பதித்தது. மணிக்கொடியினை 1933ல் சுதந்திரப் போராட்ட வீரர் கே. சீனிவாசன் அவர்கள் ஆரம்பித்தார். மணிக்கொடியின் காலத்தை மூன்று பகுதிகளாக வகுக்கலாம். முதல் பகுதி 1933 — 195 வரை வ. ரா. வை. ஆசிரியராகக் கொண்டு வெளிவந்தது. இக்காலத்தில் தீவிர அரசியல் கட்டுரைகளைத் தாங்கி வந்தது. 'பாரதி மகாகவியா இல்லையா' என்ற புகழ்பெற்ற இவ்வாதம் இக்காலத்தில்தான் நடந்தது. இரண்டாவது காலப்பகுதி 3-3-1935 தொடக்க 1-2-1938 வரை மூன்று வருடங்கள் பி. எஸ். ராமையாவை ஆசிரியராகக் கொண்டு வெளிவந்தது. இக்காலப் பகுதிதான் தமிழ் சிறுகதையின் மலர்ச்சிப் பகுதியாகும். பல பரிசோதனைகள் சிறுகதையில் பலதரம் செய்து பார்க்கப்பட்டது. மூன்றாவது காலப்பகுதி பா. ராவை ஆசிரியராகக் கொண்டு வெளிவந்தது. லா. ச. ரா. போன்றவர்கள் இப்

பொழுதுதான் எழுதத் தொடங்கினார்கள். இலக்கியத்துடன் வியாபாரத்திலும் வெற்றிபெற வேண்டுமென நடத்தப்பட்டது.

மணிக்கொடியின் இரண்டாவது பகுதியான சிறுகதை இதழ்களில் எழுதிய பி. எஸ். ராமையா ந. பிச்சமூர்த்தி, கு. ப. ராஜகோபால், புதுமைப்பித்தன், பெ. கோ. சுந்தரராஜன், ந. சுதம்பரகப்பிரமணியன், சி. சு. செல்லப்பா, மௌனி போன்ற எட்டு எழுத்தாளர்களையும், அவர்கள் எழுதிய சிறுகதைகளையும் விமர்சிப்பதுதான் இந்தப் புத்தகம்.

இந்த எட்டுச் சிறுகதையாளர்களைத் தான் ஏன் எடுத்துக் கொண்டார். விமர்சிக்க என்பதற்கு ஆசிரியர் கூறும் காரணங்கள், "...ஆனாலும் சிறுகதைக்குப் பரிமாணங்களைத் தேர்ந்தவர்கள், சோதனையாளர்கள் என்று தனித்துச் சொல்லும் போது முதல் எட்டுப் பேர்களைத்தான் கவனிக்க முடிகின்றது. அப்படிச் சொல்வதால் மற்றவர்கள் பங்கு இல்லை என்று கருதிவிடக் கூடாது. ஒரு சிறு அளவுக்கு உதவியவை. ஆனால் 'இம்பாக்ட்' என்கிறோமே பாதிப்பு; தாக்கம் விளைவிக்கப்பட்டது. இந்த முதல்வர்களால்தான் என்பது இலக்கிய வரலாற்று ரீதியாக அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டிய உண்மையாகும்." என்று கூறிய ஆசிரியர் ஓர் கணக்கெடுப்பையும் மணிக்கொடியில் செய்கின்றார். "நாம் இங்கு கணிக்க இருப்பது பி. எஸ். ராமையாவின் பொறுப்பில் வந்த மூன்று ஆண்டுக்கால சாதனையையே தான். இந்தக் கால அளவில் 46 இதழ்கள் வெளிவந்தன. 396 சிறுகதைகள் வெளிவந்தன. அவற்றில் 58 மொழிபெயர்ப்புப் போக 336

சுயமாய் எழுதப்பட்டன. சுமார் எழுபது பேர்கள் எழுதினார்கள். பி. எஸ். ராமையா இருபது, ந. பிச்சமூர்த்தி பதினொன்று, புதுமைப்பித்தன் பதினேழு, கு. ப. ரா. ஆறு, சிட்டி பதின்மூன்று, சி. சு. செல்லப்பா பதின்மூன்று, ந. சிதம்பர சுப்பிரமணியன் பத்து, மௌனி எட்டு என்ற ரீதியில் எழுதினார்கள்.

"உண்மையை அப்பட்டமாகச் சொல்வதானால் இன்று வரை எனக்குச் சிறுகதை உருவத்தைப் பற்றி ஒன்றுமே தெரியாது. நான் கதை எழுதும் போது, அதைப் படிக்கும் மக்களைப் பற்றிய பிரக்ஞை கூட எனக்குக் கிடையாது. எங்கேயோ தொடங்கி ஒரே ஓட்டமாய் ஓடி கதையை எங்கேயோ முடிப்பேன். அதில் விழுந்தது தான் அதன் உருவம், அதன் விதி. இன்றுவரை நான் ஒரு கதைகூட உருவத்தைப் பற்றிச் சிந்தித்தோ தெரிந்தோ எழுதிய தில்லை" என்று எழுத்து ஜூன் 1965 இதழில் ஒரு பேட்டியில் சொல்கின்றார் பி. எஸ். ராமையா.

இவரைப் பற்றி கூறவந்த ஆசிரியர், 'மலரும் மணமும்' எனது மாஜி கணவர் வார்ப்படம்; இலக்கிய ரசிகர்; நட்சத்திரக் குழந்தைகள்; போட்டிக் கதை; புதுமைக் கோயில்போன்ற சிறுகதைகள் குறிப்பிடத் தகுந்தவை. சிறுகதையின் உத்திகளைப் பற்றி ஒன்றுமே தெரியாது என்று சொன்ன ராமையா, மேலே குறிப்பிட்ட நயமான கதைகளைத் தந்தது விசக்கத் தக்கது தான் என்கின்றார். ராமையாவை அதிகம் பாதித்தது மரபுக் கதைகள். விக்கிரமதித்த வேதாளம் சொன்ன கதைகள்தான் அவருடன் உரையாடும் போது இதை அறிந்து

கொண்டேன். வேதாளம் போடும் புதிர் போல்தான் ராமையாவின் பெரும்பாலான கதைகள் இருக்கும். மலரும் மணமும் என்ற சிறுகதையில் ஐரனி என்ற விபரீத முரண் அணி இருப்பதைச் சுட்டிக்காட்டி பேராசிரியர் கே. சுவாமிநாதன் ஆங்கில நாவலாசிரியர் தாமஸ் காட்டியின் எழுத்துப் போக்குக்கு ஒப்பிட்டு எழுதினார். இந்த இலக்கிய உத்தியை ராமையாவைப் போல் அப்போது கையாண்டு இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. பாரதி நவரசங்களைக் கவிதையில் கையாண்டிருப்பது போல், இவரும் தன்கதைகளில் நவரசங்களைக் கையாண்டிருக்கின்றார்.

இலக்கியத்தில் புதிய கதைகள், பழைய துறையில் புதுவித பாணிகள் மலரும் போது அவற்றைப் பரிசோதனை முயற்சிகள் என்பதை நினைவில் கொண்டு பார்க்க வேண்டும். சோதனை முயற்சிகள் இருவிதம். ஒரு புதிய பிரிவைச் சேர்க்கும் முயற்சிகள். அந்தப் பிரிவு வளர்ச்சியடைந்து வளம் பெருகிய பின் அந்தப் பிரிவுக்குள் னேயே புதுவிதமான படைப்பு தோரணைகளை, போக்குகளை பாணிகளைக் கையாண்டு புதிய பரிமாணங்களைச் சேர்க்கும் சோதனை முயற்சிகள் என இரண்டாகும். ராமையா மட்டுமல்ல மணிக்கொடி கோஷ்டி எல்லோருக்குமே சிறுகதைத் துறை ஒரு சோதனை முயற்சி. ஏதோ ஒரு உருவம் அதைத் தேவை என உணர்ந்தவர்கள் தமிழ் இலக்கியத்துக்குப் புதிதாய் சேரும் இந்தப் பிரிவுக்கு இன்ன விதமான வடிவம்தான் இருக்க வேண்டுமென இலக்கண விதி முறைகளைக் கையாள வேண்டும் என நிர்ணயித்துக் கொண்டவர்கள் அல்ல என்கின்றார்கள்.

முடிவாக ராமையாவைப் பற்றிக் கூறும் பொழுது 'மனிதனில் நம்பிக்கை வைத்தவர் அவர். கால் இடறிச் சரிவதை அவர் மறுக்கவில்லை. ஆனால் சரிந்தவன் மீண்டும் நிமிர்வான் என்ற 'ஆப்டிமிஸ்ட்', அவர் சரிந்து போனவன் இனி மீட்சி பெற இயலாதவன் என்ற சினிசும் அல்ல. இழந்ததைத் திரும்பப் பெற முடியும் என்ற திட கொள்கைவாதி. ராமையா ஒரு தேசியவாதி. சுநாதியவாதி, சத்தியாக்கிரகியும் கூட. அவர் கதையில் காந்தியம், தியாகம், மனிதாபிமானம், சமூக நீதி முதலிய பல அம்சங்கள் தொனிப்பொருளாக இருக்கும். சிறுகதை மலர்ச்சித்துறையில் ராமையாவின் பங்கு மகோன்னதாமனது. திரு. ராமையா அவர்கள் முந்நூறு சிறுகதை எழுதியுள்ளார். நாடகங்களும் எழுதியுள்ளார். திரு. வேதசகாயகுமார், மணிக்கொடி எழுத்தாளர்கள் பற்றிக் கூறும்பொழுது இவர்களில் ராமையாவும், சி. சு. செல்லப்பாவும் தான் நேரடி அரசியலில் ஈடுபட்டவர்கள்; அதுவும் தொண்டர்களாக என்பார்.

ந. பிச்சமூர்த்தி

இவர் 1932ல் எழுதும் போதே அதில் ஒரு தேர்ச்சி தெரிந்தது. அவரின் ஆரம்பச் சிறுகதைகள் கூட பிசிறு தட்டாதவை. கச்சிதமான உருவ அமைப்பும் ஆழ்ந்த கதைக் கருவும் கொண்டவை. அவருடைய நூற்றிப் பத்து சிறுகதைகளையும் இன்று படிக்கும் பொழுது சேதாரம் மிகக் குறைவு என்று பிச்சமூர்த்தியைப் பற்றிக் கூறுகின்றார். தமிழ் சிறுகதைகளில் யாரும் அவர் அளவுக்கு படிம பிரயோகங்களை அன்று செய்யவில்லை. ஒரே விடயத்தை தொடர்ந்து கையாளாத பிச்ச

மூர்த்தி, எழுத்தாளர் பாம்பு போல் செட்டை சுழட்ட வேண்டும் என்பார். பிச்சமூர்த்தியின் கதைகளில் பலராலும் பாராட்டுப் பெறுவது தாய்; பதினெட்டாம் பெருக்கு. ஒரு தாயின் தாய்மை உணர்வுகளை மிகச் சிறப்பாகக் கூறியுள்ளார். பதினெட்டாம் பெருக்கு என்ற கதையில் தனிமையில் விடப்பட்ட கதை தலைவனின் உணர்ச்சிகளைப் புறநிலைத் தோற்றுக்கள் மூலம் வெளிப்படுத்துகின்றார். மணிக்கொடியில் வந்த இவரின் சிறுகதைகள் எத்தனை விதமான விசயங்களைச் சிறுகதைக்கு எடுத்துக் கொள்ளலாம்; உத்திகளைக் கையாளலாம் போன்ற பல அம்சங்களை அன்று தமிழ்ச் சிறுகதைக்கு தந்தது என்கின்றார்.

கு. ப. ரா.

கு. ப. ராவின் சிறுகதைகள் கனகாம்பரம், புனர்ஜன்மம், காணாமலே காதல், சிறிது வெளிச்சம் ஆகிய நான்கு தொகுதிகளில் அடங்கும். கு. ப. ரா. ரொமாண்டிக் என்ற மிகு உணர்ச்சி இயல் அம்சத்தை தூக்கலாகக் கையாளுபவர். இதனால் இவரிடம் 'ரியலிஸ்ட்' டைப்பியல் அம்சம் குறைவு என முடிவு கட்டிவிடக் கூடாது. கு. ப. ரா பற்றிக் கூறும் ஆசிரியர் தொடர்ந்து மணிக்கொடிக்காரர்கள் பற்றி "மணிக்கொடிக்காரர்கள் யாரும் இப்படிக்கம்பார்க்ட்மெண்ட் ரிஸர்வேஷன் கொள்கைக்காரர்கள் அல்ல. எங்கள் கால யதார்த்தம் என்பதற்கு வேறு வியாக்கியானம் தான் பொருந்தும். எங்களது 'ஐடியலிஸ்டிக் ரியாலிஸம்' அதாவது லட்சியம் பிணைந்த நிஜ வாழ்வியல் நோக்கு" என்று கூறுகின்றார்.

கு. ப. ராவின் கதைகளில் நூன்னிலாவை மிகச் சிறந்தது என்று கூறுகின்றார், இவர். இவரின் இன்னொரு கதையான "தாயாரின் திருப்தி" இந்து சமூகப் பிரிவுக்கே அதிர்ச்சிதரும் வடிவம் என்று எடுத்துக்காட்டுகின்றார். சிறிது வெளிச்சம், மூன்று உள்ளங்கள், ஆற்றாமை, மோகினி மாயை ஆகிய கதைகளில் கையாண்ட விடயம் ஏறக் குறைய ஒன்றேதான். தமிழ் சிறுகதைப்பரப்பில் கு. ப. ரா. வின் பங்கு வலிமையானது.

புதுமைப்பித்தன்

தமிழ் சிறுகதை உலகில் ஒரு மைல்கல். அண்மையில் நடந்த இலக்கிய சர்ச்சை புதிய வாசகர்களுக்கும் புதுமைப்பித்தனைப் பற்றி அறியக் கூடிய வாய்ப்பினை ஏற்படுத்தியது. புதுமைப்பித்தன் மாப்பாசானின் சிறுகதைகளை தன்னுடைய கதைகள் என வெளியிட்டார் என்பது ஒரு குற்றச்சாட்டு. புதுமைப்பித்தன் மொழியாக்கங்கள் செய்துள்ளார். பிரசார கர்த்தாக்கள் தான் மொழிபெயர்ப்புக் கதைகளை புதுமைப்பித்தன் கதைகள் என வெளியிட்டனர் என்பதே உண்மை. இவ்விசயம் பற்றி பின்பு பார்ப்போம். தடம் போன வழியில் போவதும் ஆபத்து இல்லை. புதுத் தடம் போட விரும்புவார்களுக்கு ஆபத்துக்கள் உண்டு. எல்லா மணிக்கொடி எழுத்தாளர்களுக்கும் இது இருப்பதுதான். என்றாலும் புதுமைப்பித்தனுக்கு முன் பேராபத்துக்கள் உண்டு. மேல்நாட்டு சிறுகதை பரிச்சயம் புதுமைப்பித்தனுக்கு கூடுதலாய் இருந்தது. மற்றவர்களிடம் கதை ஒரு நடைப் பாணி, வர்ணனைப் பாங்கு வெளியிடப்பட்டது. அவர் நடையில் ஒரு பாய்ச்சல் இருந்தது; இறுக்க. அழுத்தம்.

எள்ளி நகையிருந்தது. அவரின் வர்ணனை வழி "நெட்டி" என்கின்ற எதிர்மறையான இயல்பு மீறிய, வக்கிரமானதாக, சிரமமீறலாக, திருகலாக இருந்தது. முன்னவர்கள் வர்ணிப்பில் வளத்தன்மை தொனிக்கும் இவரில் வரட்சித்தன்மை தொனிக் கும் என்கின்றார்.

மணிக்கொடியில் 'துன்பக் கேணி' என்ற கதையுடன் ஆரம்பிக்கிறார் புதுமைப்பித்தன். இக்கதை முதல் மூன்று இதழ்களில் "நமது தொடர்கதை" என்று ஒவ்வொன்றிலும் பூர்வகதை கருக்கம் போட்டு வந்தது என்ற தகவலும் கிடைக்கின்றது எமக்கு.

புதுமைப்பித்தனின் கதைகளில் 'சில்பியின் நகரம்' கதையை மிகச் சிறந்த படைப்பு என்று எதற்கு இப்படிக்காரணம் கூறுகின்றார். "எந்த ஒரு விசயத்துக்கும் மூன்றாம்பார்வை என்று உண்டு. ஒரு பொருள் பற்றி இருவர் பார்வைகள் இருப்பது இயல்பு. இரண்டும் எதிர்கொள்ளும், மறுப்புக்கொள்ளும், மூர்க்கமாகத் தன் பார்வைக்குச் சமமாக கட்சி பேசும் மூன்றாம் பார்வை என்று அதில் குறுக்கிடும் போதுதான் விவகாரத்தில் உள்ள நியாயம் உண்மை மதிப்பு வெளிப்படும். கலைஞன் பார்வை என்பது தனித்த விடயம். அது உலக சுபாவத்துக்கே ஒட்டாமல் போய்விடும். அழகையே ஒரு தரிசனமாக நடராஜர் சிலையை உருவாக்கிய சிற்பியின் மனம் அதில் லயித்துப் போய் இருந்த நிலையில், அந்த நிலையில் லோகாயத உபயோகம் பற்றி, அவனது மோக விருப்ப மனமுள்ள ஒரு நீர்ஸ் வர யவனனும் ஒரு பக்தி மன இந்நிதயத் துறவியும் இருகோணங்களில் தம் உத்தேசத்தை அவ

னிடம் பேசியதின் விளைவான அதிர்ச்சியில் மூன்றாவதான தன் உத்தேசம் புறக்கணிக்கப்பட்டதைக் கண்டு அதிர்ந்து போகின்றான். ஒரு பயங்கரக் கனவு உத்திக் கதை விடுவிப்புக்குப் பயன்படுத்தப் பட்டிருக்கின்றது தலைசிறந்த ஒரு சிறுகதையின் லட்சணங்களை அடக்கியுள்ள இந்தச் சிறுகதை தலைசிறந்ததாகும்.

பெ. கோ. சுந்தரராஜன் 'சிட்டி'

சிட்டி என்றாலே பலருக்கு தெரிந்து கொள்ள முடியும். எமக்கெல்லாம் விமர்சகராக, மொழியாக்கக்காரராகத் தான் இவரைத் தெரியும். இவரும் மணிக்கொடியில் சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளார். ஆங்கிலத்தில் எழுதி வந்த இவர் பின் மணிக்கொடியில் பரிச்சார்த்தமாக இரு கதைகளை எழுதியுள்ளார். எனக்கு இவரது சிறுகதை ஒன்றும் வாசிக்கும் வாய்ப்புக் கிடைக்கவில்லை. அவருடைய சிறுகதைகளில் 'றப்பர் பந்து', 'ஜானகி', 'நிசாசரகணம்' என்பவை குறிப்பிடப்பட வேண்டியவை என்கின்றார்.

ந சித்ரம்பரசுப்பிரமணயன்

சிறுகதை ஆசிரியராய் மணிக்கொடியில் அறிமுகமாகி நாவலாசிரியராய் பரவாய் தெரிந்து கொள்ளப்பட்டவர். இவரது சிறுகதைகளில் உத்தியிலோ உள்ளடக்கத்திலோ மற்றையோர் போன்று சோதனை செய்யாமல் மனிதனின் பெருமைகளை எழுதிய மனிதநேயவாதி, சிதம்பரசுப்பிரமணயன். தமது இலக்கிய நோக்கத்தை இப்படிக்கூறுவார். "எழுத்து என்பதே சத்தியம். சிவம், சுந்தரம் இவற்றைக் கொண்டதாக இருக்க வேண்டும். இவையே

உலகத்தை இயக்குபவை என் கின்றார். இவரது கதைகளில் வஸ்தாத்தேவனு, யோகி, விஷ கன்விகை, ஒரு கூடை கத்தரிக் காய் போன்றவை குறிப்பிடத் தக்கவை.

சி. சு. செல்லப்பா

மணிக்கொடியில் சிறுகதை ஆசிரியராகத் தொடங்கி நாவ லாசிரியராகி, விமர்சகராகி, பத் திரிகை ஆசிரியரும், பதிப்பகத் துருமானார். குழந்தைகளையே பெரும்பாலும் தன் முக்கிய பாத்திரங்களாக வைத்து சிறு கதைகளை எழுதிய சி. சு. செல் லப்பாவின் நொண்டிக் குழந்தை, சரசாவின் பொம்மை, பாத் யதை, குருவிக்குஞ்சு, புதியவன் போன்றவை குறிப்பிடத்தக்கன. ஆசிரியர் தன் கதைகளைப் பற் றிய அபிப்பிராயத்துக்கு 'சரசா வின் பொம்மை' என்ற தொகுப் புக்கு சிதம்பரகப்பிரமன்யன் எழுதிய முசுவரையில் இருந்து சில வரிகளைத் தருகின்றார். "சிறுகதைக்கு வேண்டிய பாவ சித்திரம் நன்கு அமைந்திருப் பதே கதையின் சிறப்புக்கு அடிப் படை. குழந்தைகளின் மனோ தத்துவத்தையும் குழந்தைகளால் பெரியவர்களுக்கு ஏற்படும் பாவங்களையும் ஆராய்கின் றார். அந்தக் கதைகளுக்கேற்ற நடையை அவர் கையாண்டிருக் கிறார். இம்மாதிரி நடைகள் அநேக எண்ணங்களை வெளியிட முடியாமல் ஊமையாய் இருக்கின்ற தமிழன் வாய்திறக்க ஏதுவாக இருக்கலாம்"

மௌனி

தமிழ் மரபுக்கும் போக்குக் கும் புதிதாகவும் சிறப்பாகவும் வழிவகுத்தவர். அவரைத் தமிழ் சிறுகதையின் திருமூலர் என்று சொல்வார் புதுமைப்பித்தன்.

வார்த்தை ஐவங்களுக்குள் மனித உணர்வுகளைக் கொட்டித் தீர்ப் பவர். "மனதில் இருண்ட மூலை முடுக்குகளில் புதைந்து கிடப் பதைத் தோண்டி எடுத்துப் பூதக் கண்ணாடியில் பெரிது படுத்திப் பார்ப்பது. இவ்வித மான ஒரு பார்வையை தமிழ் சிறுகதைக்குத் தந்தவர், தமிழ் சிறுகதைக்கு அதற்கெனச் சில வரையறுப்புக்கள் எல்லைவரம்பு கட்டுப்பாடு வீச்சுக்குறையு பரப் புக் குறுக்கம் அனுபவ ஒதுக்கம் முதலியவை உண்டு. மனிதத் துக்கு இயல்பாக உரிய பொது வான சுபாவம் இதில் காணப் பட்டது. பிறவிக்குணந்தானே ஏதாவது ஒரு வரும் வியாதி யாலோ, வாழ்க்கையில் ஏற் பட்ட அனுபவங்களினால் பாதிக்கப்பட்டு விளைந்த விரக்தி வெறுப்பு இவற்றாலோ அல்லது விபரீத சம்பவத்தாலோ மனதில் ஏற்பட்ட அதிர்ச்சியின் விளை வாகவோ கெட்ட பழக்க வழக் கங்களினாலோ மனம் பேதலித் துப்போய் விடுகிறது. தான் செய்வது தனக்கே தெரியாம லும் காரண காரியத் தொடர் பின்மையாலும் நடந்து கொள் ளும் சிந்திக்கும் வக்கிர விபரீத மனநிலை தாக்கலாகி இருப்பது இவ்விதப் பார்வையின் அம்சங் கள். புதுமைப்பித்தன் இதை சமுதாய சமூக நடப்புப் பாங்கு அடிப்படையில் பார்த்தார். மௌனி தனி மனித அகமன நடப்புப் பாங்கில் பார்த்தார் என்று மௌனி பற்றிக் கூறு கின்றார்.

தமிழ் சிறுகதையில் பல உத்திகளைக் கையாண்டுபார்த்த எட்டு எழுத்தாளர்களையும் அவர்களின் படைப்புகளையும் அவற்றின் வகைகளையும் ஒன்று சேர வாசிக்கும் போது நிறை வாக இருக்கின்றது. மிகத் தெளி வாக இப்படைப்புகள் மீது

இவற்றை எழுதிய எழுத்தாளர் கள் மீதும் தன் கருத்துகளை ஆழமாக ஓடவிட்டுள்ளார். நடை செழிப்பாக வாசிக்கத் தூண்டுமாறு செய்கின்றது.

திரு. சி. சு. செல்லப்பா அவர்கள் சிறுகதை ஆசிரியனாய், நாவலாசிரியனாய், சிற்பராய்வா ளராய், சஞ்சிகை ஆசிரியராய், வெளியீட்டாளராய் பல்முகம் காட்டியவர். தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் இவரின் வாடிவாசல் நாவல் தமிழ் நாவல்களில் பல ராலும் குறிப்பிடப்படும் ஒன்று. 1959 ல் எழுத்து என்னும் சஞ் சிகையைத் தொடங்கி பன்னி ரெண்டு ஆண்டுகள் நடத்தியவர். விமர்சனத்துக்கும், தமிழ் புதுக் கவிதைக்கும் எழுத்து நிறையவே பங்களிப்புச் செய்தது. 'சரசா வின் பொம்மை', 'மணல் வீடு', 'அறுபது', 'சத்தியாக்கிரகி', 'வெள்ளை' ஆகிய சிறுகதைத் தொகுப்புக்களையும், வாடி வாசல், ஜீவனாம்சம் ஆகிய நாவல்களையும், முறைப் பெண் என்ற நாடகத்தினையும், மாற்று நேயம் புதுக்கவிதைத் தொகுப் பினையும் 'தமிழ் சிறுகதை பிறக் கிறது', 'தமிழில் இலக்கிய விமர் சனம்' என்ற திறனாய்வு நூல் களையும் தமிழ் இலக்கிய உல குக்குத் தந்துள்ளார்.

புதுக்கவிதையின் தொடக் காலத்தில் அதனை மிகக் கேவ லமாக நையாண்டி செய்தவர் கள் பலர். கிப்பிகளின் மன அவசம் என்பன போன்று பல தமிழ் விமர்சகர்கள் கூறிய போது சி. சு. செல்லப்பா "புதுக்கவிதை சத்தான, தாக்க மான முயற்சி, அதன் எதிர் காலம் பழம் கவிதையின் இயல்

பும் சிறப்பும் அறிந்து மரபை மீறி மரபு அமைக்கும் வழியாக கவிதை உள்ளம் படைத்தவர் கள் கையாளும் வழி வகைக ளைப் பொறுத்து இருக்கின்றது என்று தமிழில் இலக்கிய விமர் சனம் என்ற நூலில் "புதுக் கவிதை" பற்றி எழுதும் போது கூறிய வார்த்தைகள் அவ்வளவு மூர்க்க தரிசனமானது என்பதை இன்று புதுக்கவிதை பெறுகின்ற இடத்தினைக் கொண்டு நாம் புரிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

இந்தப் புத்தகத்தினை வெளியிட்ட நண்பரைப் பற்றி யும் சில வார்த்தைகள் சொல்ல வேண்டும். தமிழ் புத்தக வெளியீட்டுத் துறை செட்டிமாரர்களிடம் பணம் புரட்டும் தொழி லாக அகப்பட்டுக் கொண்டு மூச்சுத் திணறும் இன்று (இதற்கு உதாரணம் புதுமைப்பித்தன் விவகாரமாக 'சுபமங்களாவில்' நடைபெற்ற சர்ச்சையில் ஐந் தினை பதிப்பக உரிமையாளர் குழு - கதிர்சன் தந்த வாக்கு மூலம் நல்ல உதாரணம். லாபம் அன்றி வேறு ஒன்றும் அறியோமோ?) அவர்களிடமிருந்து விடுவிக்க சிலர் முன்வந்தள்ள னர். அவர்களில் ஒருவர்தான் கி. அ. சச்சிதானந்தன். மத்திய அரசின் கணக்காய்வாளராக இருக்கின்றார். தமிழில் புதக் கவிதைகள், கட்டுரைகளை எழு தியுள்ளார். மௌனியின் சிறு கதைகளை முதலில் ஒரு தொகுப் பாகப் போட்டார். தற்பொழுது மௌனியின் பூமுக கதை யினையும் ஒரே தொகுப்பாய் போட்டுள்ளார். "தமிழ் சிறு கதை பிறக்கின்றது" ராஜம் ஐயர் சீதை பற்றி எழுதிய "சீதா" என்னும் ஆங்கில நூலை தமிழில் வெளியிட்டுள்ளார்.

இரசிகமணியின்

உள்வீதியும்

வெளிவீதிகளும்

-- முருகையன்

“திசையாதென் றறியாமல் இருட்டில் உள்ளோம்

திசை காட்ட ஒருவன் உளன் அங்கே” என்ற தங்கள் வரியும் அதனுள் அடங்கிய தத்துவமும் தான் வேதகாலம் தொடக்கம் உமாபதி சிவாசாரியார் வரைக்கும் ஆராயப் படுகிற பொருள். இந்தப் பொருளைப் புறக்கணித்துவிட்டுப் புதுமை செய்த கவிஞர்கள் புகழ்ப்பாடலாம், வெறும் சொற் செல்வத்துக்காக. ஆனால் மேற்படி பொருட் சொல்வத்தை அடிநாதமாகக் கொண்ட புலவர் பரம்பரை — ஈழத்திலே— நிச்சயம் நின்று நிலைக்கவே செய்யும்.”

இவை கனக செந்திநாதன் அவர்கள் அறுபதாம் ஆண்டு வாக்கில் எனக்கு எழுதிய ஓர் கடிதத்திலுள்ள வரிகள். ‘நெடும்பகல்’ என்னும் படைப்பை எழுதிய கையோடு, அதை இரசிகமணி அவர்களுக்கும் அனுப்பி வைத்து, அவருடைய கருத்துக்களைத் தெரிவிக்குமாறு கேட்டிருந்தேன். அதற்கு அவர் சற்றே விரிவாக ஒரு கட்டுரை போல, ‘எனது அபிப்பிராயம்’ என்று தலைப்பிட்டு எழுதி எனக்கு அனுப்பி வைத்தார். இங்கு தரப்பட்டுள்ள மேற்கோட்பகுதியிலே, இரசிகமணி அவர்கள் மரபினை நோக்கிய விதத்தை அடிக்கோடிட்டுக் காட்டும் உயிர்நிலையான ஓர் எண்ண ஓட்டம் இருக்கிறது. அதனாலேதான் ‘மரபின் முன்னிலையில்’ இரசிகமணியை நிறுத்திக் காட்ட முற்படும் இக்கட்டுரைக்கு, அடியெடுத்துக் கொடுக்குமுகமாக அவருடைய பேனையிலிருந்து பிறப்பெடுத்த மேற்படி வரிகளை எடுத்துக் கொண்டேன். இங்கு நமது இரசிகமணி வற்புறுத்துவது, பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை ஆகிய தம் ஆசானிடமிருந்து பெற்றுக்கொண்ட ஒரு நோக்கு நிலையே ஆகும். இது, பண்டிதமணி தாம் கற்ற நூல்கள் வாயிலாகவும், பிரதானமாகத் தாம் பெரிதும் மதித்த உப அதிபர் பொ. கைலாசபதி வாயிலாகவும் பெற்றுக்கொண்ட ஒரு நோக்கு நிலையின் பிரதிபலிப்பே ஆகும். இவ்வாறு கொள்வதற்கு, இரசிகமணியின் எழுத்துக்களிலேயே அகச்சான்றுகள் உண்டு. அவருடன் உறவாடிப் பழகிய பலரும் உயிருள்ள புறச்சான்றுகளாக இன்னும் உள்ளனர். சமயச் சார்புள்ள தத்துவ, அற நெறி ஒழுக்கச் சிந்தனைகளையும், ஆசார வழிபாடு முதலான நடத்தைக் கோலங்களையும் பரிவுடன்

அணுகும் நோக்கு நிலை என்று அதனை நாம் சுருக்கமாக வரையறுக்கலாம்.

இனி, மரபின் முன்னிலையிலே இரசிகமணியை நிறுத்தி மதிப்பிட முயலும் நாம், மேற்கூறிய உயிர்நிலையான எண்ணவோட்டப் பற்றுகளோடு மாத்திரம் அவரைத் தொடர்புபடுத்தி, அவ்வளவில் நின்றவிட்டால், மற்று முழுமையான ஒரு படம் நமக்குக் கிடைக்காது. ஆகையால் நாம் இது பற்றி இன்னும் சில நுணுக்க விவரங்களைப் பார்க்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான், மரபை இரசிகமணி எங்ஙனம் அணுகினார், அதன் பேறாக அவருடைய சுவைத்திறம் என்னென்ன பண்புகளைப் பெற்றது என்றெல்லாம் தெளிவு பெறலாம்.

2

சற்று முன் நாம் கண்டவாறு இந்தத் தெளிவுகளைப் பெறுவதற்கு, இரசிகமணியின் நூலாக்கங்களே போதுமானவை. ஆயினும் அவர் பற்றிய நினைவுகள் இன்னும் பசுமையாக உள்ளன. அவருடைய பணிகளின் தொடர்ச்சிகள் சில உயிர்ப்புடன் நீள்கின்றன. இந்த நிலையில், நூலாக்கங்களுக்குப் புறம்பாய் உள்ள வேறு தரவுகளையும் நாம் பயன்படுத்தலாம்: பயன்படுத்த வேண்டும். இக்கட்டுரையில் இரசிகமணிக்கும் எனக்கும் அவ்வப்போது நேர்ந்த சந்திப்புகளையும் தொடர்புகளையும் துணைச் சான்றுகளாகக் கொள்வேன். அது அவர்பால் எனக்குள்ள நயப்பையும் மதிப்பையும் காட்டுவதாயும் இருக்கும். அந்தச் சந்திப்புகள் எவை எவை என்று எண்ணிப் பார்க்கும் போது, மிகவும் துலக்கமாய்த் தெரியும் ஐந்தாறு தருணங்கள் நினைவில் மின்னுகின்றன.

முதல் முதலில் அவரை நான் கண்டது, ‘ஆனந்தா’ அச்சகத்தில். வரதரும் அப்பொழுது உடனிருந்தார். வரதரும் இரசிகமணியும் பண்டிதமணியின் கட்டுரைகளைத் தொகுத்து நூலாக்குவது பற்றிக் கதைத்துக் கொண்டிருந்த நேரம் அது. அதே காலத்தில் வரதர் ‘தேன்மொழி’ என்னும் காலாண்டுக் கவிதை இதழ் ஒன்றை நடத்திக் கொண்டிருந்தார். அதிலே வெளிவந்த ‘அழகிலா போட்டி’ என்ற கவிதை பற்றியும் பேச்சுச் சுழன்று வந்தது. அந்தக் கவிதையை எழுதியவர் ‘மஹாகவி’. பெண்களுக்கென்று ஏற்பாடு செய்யப்படும் அழகுராணிப் போட்டிகள் பண்பு கெட்ட நிகழ்ச்சிகள் என்ற கருத்தை மஹாகவி அந்தப் பாட்டிலே வெளிப்படுத்தியிருந்தார். ‘தசை நெடுந்தொடை இணை தமை வெளிக் கொணர்’ கிற பெண்களின் இழி செயலைக் கண்டிப்பதாய் அப்பாட்டு அமைந்தது. ‘பச்சையாய்ப் பவனி வந்திடு புலை வெறி’ என்று மேற்படி போட்டிகளைக் கண்டித்திருந்தார் கவிஞர். இந்தக் கவிதைபற்றிக் கனக செந்தியும் வரதரும் தம் கருத்துக்களைப் பகிர்ந்து கொண்டிருந்தனர். மஹாகவியின் சொல்லாடல்களுக்கும் ஒசை வளத்தையும் இரசிகமணி சிலாகித்துப் பேசினார்.

அதற்குப் பிறகும் ஆனந்தா அச்சகத்தில் நானைந்து தடவை அவரை நான் கண்டதுண்டு. அந்தக் காலத்திலே ‘யாழ்ப்பாணத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம்’ என்னும் ஒரு சங்கம் இயங்கிக்கொண்டிருந்தது. அதன் செயற்குழுக் கூட்டங்கள் சில மேற்படி அச்சகக்

கட்டிடத்தில் நடந்திருக்கின்றன. அந்தச் சங்கச் செயனாலராக நானும் இருந்திருக்கிறேன். சங்க நிகழ்ச்சிகள், நடவடிக்கைகள், கூட்டங்கள், விழாக்களின்போது இரசிகமணியைக் காணும் வாய்ப்புகள் நேர்ந்தன. இது ஐம்பத்தாறாம் ஆண்டு தொடக்கம் அறுபத்திரண்டாம் ஆண்டு வரையிலான காலப்பகுதி.

பிறகு நான் உத்தியோக நிமிர்த்தம் கொழும்புக்குப் போய் விட்டேன். கொழும்பிலும் இரண்டு மூன்று தடவை நான் அவரைக் கண்டு கதைக்கும் தருணங்கள் கிடைத்தன. அவர் கொழும்பு வ திருந்த வேளைகளில் அந்தச் சந்திப்புகள் நேர்ந்தன. இவை தவிர, தொடக்கத்திலே நான் குறிப்பிட்ட கவிதை நயப்புக் கடிதத் தையும் நம்மிடையே நேர்ந்த ஒரு முக்கியமான சந்திப்பாக நான் கருதுகிறேன். அந்தக் கடிதத்தைக் கண்ணும் கருத்துமாகப் பாதுகாத்து வருகிறேன்.

இங்கு நான் குறிப்பிட்ட சந்திப்புகளையும் துணைச்சான்றுகளாக வைத்து, மரபில் முன்னிலையிலே இரசிகமணியைக் கொண்டு வந்து நிறுத்தி வைத்துப் பார்க்க எண்ணுகிறேன்.

3

இங்கு ஒரு சிக்கல் எழுகிறது. மரபு என்றால் என்ன? சமய மரபா, நாகரிக மரபா, பண்பாட்டு மரபா, இலக்கிய மரபா, ஆசிய மரபா, இந்திய மரபா, தமிழ் மரபா, ஈழத்து மரபா? இந்தச் சிக்கலை விடுவித்துக் கறாரான வரையறுப்புச் செய்வது இலகு அன்று. அவ்வித முயற்சி இங்கு நம்முன் உள்ள நோக்கத்தை நிறைவேற்றுவதற்கும் அவ்வளவு உதவாது. ஆகையால் நாம் ஓர் உடன்பாட்டுக்கு வரலாம்.

தமிழ் இலக்கியப் பண்பாட்டு மரபு என்ற எல்லைக்குள் இப்போதைக்கு நின்று கொள்வோம். இந்த மரபு வட்டத்தினுள்ளே ஈழத்தவர்களின் செயற்பாடுகள் மீது சிறப்பான அக்கறையை இரசிகமணி கொண்டிருந்தார் என்பதையும் அவதானித்துக் கொள்வோம்.

அந்த அவதானிப்பின் ஒளியில் மரபை இரசிகமணி எவ்வாறு தரிசித்தார் என்பதே நமது கேள்வி.

தொல்மரபுகளை மரியாதையுடனும் பக்தியுடனும் அவர் தரிசித்தார் என்று கூறுவது பிழையாகாது. காலங்காலமாக ஏற்கப் பட்டு வந்த விழுமியங்களாக அவரும் ஏற்றுக் கொண்டார். பெரியவர்கள், ஞானிகள், முனிவர்கள், மகான்கள் ஆகியோரின் போதனைகளும் கோட்பாடுகளும் வணக்கத்துக்குரியவை. மதிக்கப்பட வேண்டியவை. இவை பற்றியெல்லாம் ஐயங்கொள்வது இரசிகமணியின் இயல்பன்று.

இப்படிச் சொல்வது மிகவும் பொதுமைப்படுத்திய கூற்றாகச் சிலருக்குத் தோன்றக் கூடும். ஆகவே, திட்பமான செய்திகளை நோக்கி நாம் திரும்பி வருவோம்.

இரசிகமணிக்குப் பண்டிதமணி அவர்களிலே அளவில்லாத பற்று; அன்பு; அபிமானம்; மதிப்பு. பண்டிதமணி அவர்கள் உப அதிபர் கைலாசபதியீது கொண்டிருந்த பக்திக்குக் குறைந்ததன்று—

இரசிகமணி பண்டிதமணியீது கொண்டிருந்த விசுவாசம், வேதம் அருளிய முனிவர்களையும் நாயன்மார்களையும் சேக்கிழாரையும் நாவலரையும் அங்கமாகக் கொண்டதே. பண்டிதமணி போற்றிய மரபு, இரசிகமணியும் அதே மரபின்பால் மதிப்புப் பூண்டிருந்தார்.

உப அதிபர் கைலாசபதியின் சிந்தனைகள் பல தமக்கு விளங்கவில்லை என்று பண்டிதமணி பல தடவை வெளிவெளியாகச் சொல்லியுள்ளார். ஆனாலும் அந்தச் சிந்தனைகளின் பெறுமானம் பற்றிப் பண்டிதமணிக்கு எதுவித இரண்டாட்டமோ ஈடாட்டமோ இல்லை.

இரசிகமணிக்கும் அப்படித்தான். பண்டிதமணி சொல்லுகின்றவை முழுவதும் தமக்கு விளங்கவில்லை என்று இரசிகமணியும் சொல்வதுண்டு. ஆனால் அவருடைய மதிப்பும் மரியாதையும் மகத்தானவை. பண்டிதமணியின்பால் அவருக்கு இருந்த பக்தி போன்றதே மரபினீது அவர் கொண்ட மதிப்பும். அது வெறும் மதிப்பு அன்று. மலைப்புடன் கூடிய மதிப்பு.

மரபுவழிப் பண்பாட்டில் அவர் வைத்திருந்த மதிப்பும் அதன் தரிசனத்தில் ஏற்படும் மலைப்பும் அவருடைய இரசனைப் போக்கையும் பெருமளவுக்கு நிருணயித்தன. இலக்கிய ஆக்கங்களை அணுகும் நாம் பெரியோர்களாகி உரையாசிரியர்களும் வியாக்கியான கருத்தாக்களும் வகுத்து வைத்த நியமங்களையும் முடிபுகளையும் ஏற்றுக்கொண்டு, அவற்றின் வழியிலேதான் அந்த ஆக்கங்களைச் சுவைப்பதற்கு நம்மைப் பழக்கப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறோம்.

“வெண்பாவிற்புகழேந்தி” திறமானவன். ‘விருத்தம் என்னும் ஒண்பாவுக்கு’ உயர் கம்பன் உச்சமானவன். அப்படியே வள்ளுவன்; பிறகு கொஞ்சம் தயக்கத்தின் பின்னர் பாரதி — இப்படிச் சில பேரை நம்மவர்கள் சிறந்தவர்கள் என்று தீர்மானித்து வைத்திருக்கிறார்கள். இலேசிலே இப்படிப்பட்ட முடிபுகளுக்கு வரமாட்டாம். ஆனால் அப்படி முடிவு செய்துவிட்ட பிறகு, நமது பாராட்டுக்கும் சிலாகிப்புக்கும் எல்லையே இருப்பதில்லை. அங்கீகாரம் பெற்றவர்கள் கடுகளவு தவறும் செய்திக்கு மாட்டார்கள் என்பது நமது எடுகோள். உரையாசிரியர்களும் திறனாய்வாளர்களும் தமது தமது நூலாசிரியரின் குற்றங் குறைகள், தவறுகள் எல்லாவற்றுக்கும் சமாதானம் கூறுவார்கள். காரசாரமான விவாதம் செய்து தாம் பாராட்டும் பெரியவர் பரிபூரணமானவரே என்று காட்டுவார்கள். இதுவும் ஒரு விதமான வீர வணக்கம் தான். அங்கீகாரம் பெற்றுவிட்ட ஒருவருக்கு நாம் குட்டும் புகழ் மாலைகளுக்கு அளவு கணக்கே கிடையாது.

இவ்வித மனப்பான்மைகளை இட்டு நாம் அதிகம் விசுவப் பட்டுக் கொள்வதிலும் நியாயமில்லை. ‘சரியாகச் சொல்லப் போனால், இது நம்மிடையே நிலவி வந்துள்ள காவிய மரபுகளின் எச்சசொச்சம். காவியங்கள் அதிமனிதர்களைப் பற்றிப் பாடுவன. அகிலப் பொதுவான பிரமாண்டமான நிகழ்வுகளைப் பல்மையிரற் கோடி மடங்கு மிகைப்படுத்திக் காட்ட முற்படுவன. அப்படிப்பட்ட காவியங்களிலே ‘அதிசயோக்கி’ எனப்படும் உயர்வு நவீனிகள் இயல்பாகப் பொருந்தி வருவன ஆகும். நமது இலக்கிய வரலாற்றில் இடைக்காலத்துப் படிப்பாளிகள் காவியப் பயிற்சியிலே

தோய்ந்து ஈடுபட்டமையாற் போலும். அவர்கள் தமது இரசனையை — அதாவது கவையை வெளிப்படுத்தும் முறைகளிலும் இந்த மிகுதிப்பாடுகள் வீரவி வருவது வழமையாயிற்று என்ற கொள்ளலாம்.

இந்த இடத்திலே, ஏ. ரி. பொன்னுத்துரை அவர்கள் எழுதியுள்ள சில வரிகள் மனங்கொள்ளத்தக்கவை—

‘விமர்சனத் துறைபில் கணிசமான முன்னேற்றங் கண்டவர் இரசிகமணி கனக சொந்திநாதன் அவர்கள். அவர் வியந்ததும் நயந்ததும் ஏராளம்... சில வேளை ‘அச்சா! சபாஷ்! அற்புதம்! அபாரம்!’ என்றெல்லாம் வாய் திறந்து தமது உணர்ச்சியைக் காட்டியே விடுவார்.’

ஓர் இடத்தில் இரசிகமணியே எழுதுகின்றார்— “அட்சர லட்சம் பெறும். அந்தத் தொடர் ஆணித்தரமானது; அர்த்தபுஷ்டியானது” இந்த இரசனை வெளிப்பாடுகளில் வரும் சொற்கள், விமர்சனத் துறை முன்னேறிவிட்ட இந்தக் காலத்திலே கணக்கு மீறியவையாகத் தோன்றலாம். ஆனால் காவிய மரபின் பிடியினின்றும் முற்றிலும் விடுபடாத சொல் வழக்குகளுக்கு உரிய கழிவுகளைக் கொடுத்துவிட்டுத் தான் நாம் அந்த இரசனை வெளிப்பாடுகளை யும் மதிப்பிட முயலுதல் வேண்டும்.

இப்படிப் பார்க்கும்போது, அவர் தம்மைச் சூழ இருந்த படைப்பாளிகளைத் தட்டி எழுப்பி, ஊக்கம் தந்து, ‘நன்னடை நல்கி, உதவி செய்தார் என்பதற்கு எவ்விதத் தடையும் இருத்தல் இயலாது. மற்றுமோர் உண்மையை நாம் மறந்துவிடல் ஆகாது. உள்ளத்தளவில் உயர்வென மதித்த விழுமியங்களை ஏனோதானோ என்ற போக்கில் அணுகவும் மனம் போனவாறெல்லாம் வாதிக்கவும் கூசி அஞ்சியவர் அவர். இதனாலேதான் அவர் கோயில்களிலே சொற்பொழிவாற்றத் தயங்கியிருக்க வேண்டும்.

ஆனால், இலக்கிய மேடைகளிலே தாராண்மையுடனும் உல்லாசமாகவும் வேடிக்கையாகவும் அவர் உலாவித் திரிந்தார். தமது நயப்புத் திறனை மற்றவர்களிலும் தொற்ற வைக்கும் ஆற்றல் அவரின் உள்ளார்ந்த இயல்பாயிற்று.

4

இரசிகமணி கனக செந்திநாதன் கொண்டிருந்த ஈடுபாடுகளை நோக்கினால் அவருடைய பன்முகப் பண்பு புலனாகும். திருவிழா, கரகம், காவடி, கூத்து, திரைப்படம், பத்திரிகை, சஞ்சிகை, எழுத்து, சொற்பொழிவு, நூலாக்கம், எழுத்தாளர் கூட்டங்கள், மாநாடுகள். வகுப்பறைக் கற்பித்தல், நூலகம், வாசகசாலை, சன்மார்க்கம் என்று இவற்றில் எல்லாம் அவரின் விருப்பார்வம் பரந்து சென்றது. இவற்றிற் பல, அவர் உள்ளத்தளவில் பெரியன என்று மதித்துப் பக்தி பூண்ட பெரியோர்களின் விழுமியங்களினின்றும் கணிசமான அளவு தூரம் விலகியவை. எடுத்துக்காட்டாக கோயில் விழாக்கள் பற்றி ஓர் இடத்திலே அவர் எழுதியிருப்பவற்றைத் தரலாம். அவர் எழுதினார்—

‘இந்தத் திருவிழாக்களால், ஆசாரம், பண்பாடு, தூய்மை, ஆலய ஒழுங்கு முதலியன கெட்டுவிட்டன என்று கண்டித்தவர்கள் பலர் இருக்கத்தான் செய்தனர். நாவலர் பெருமானே அந்தக் காலத் திருவிழாக்களைப் பற்றி மோசமாகக் கண்டித்திருக்கிறார் ஆனால், எனக்கென்னவோ அப்படியான நிகழ்ச்சிகளும் தேவை என்றுதான் இப்போது படுகிறது.’

இவ்வாறு அவர் எழுதியுள்ளமை அவரது தாராளப் போக்கை உணர்த்தி வைக்கிறது.

இந்தத் தாராளப் போக்கு அவரது இலக்கிய இரசனையிலும் படிந்துள்ளமை கண்டுகூட. தமது இரசனைக் கட்டுரைகளின் பொருட்டு அவர் எடுத்துக் கொண்ட எழுத்தாக்கங்களை இரண்டு வகைகளாகப் பிரிக்கலாம். இடைக்காலச் சிறு பிரபந்தங்களும் தனிப் பாட்டுகளும் ஒருவகை; இக்காலத்து எழுத்தாள அன்பர்களின் கவிதை, கட்டுரை, கதைகள் மற்றொரு வகை.

முதலாவது வகை ஆக்கங்களுக்கான இரசனைகளைப் ‘பிரபந்தப் பூங்கா’ என்ற நூலிலே காணலாம். பள்ளு, குறவஞ்சி, பரணி, கலம்பகம், பிள்ளைத்தமிழ் என்பவற்றில் ஏராளமான செய்யுள்களை அவர் மனப்பாடமாக்கி வைத்திருந்தார். தாம் சுவைத்த செய்யுள்களை அறிமுகப்படுத்தி மற்றவர்களையும் சுவைக்கத் தூண்டுவதில் அவருக்கிருந்த விருப்பார்வம் பெரியது. இரசிகமணி எழுதிய புத்தகங்களில் மாத்திரந்தான் அவருடைய சுவைத்திறம் வெளியாகும் என்பதில்லை. இலக்கிய விழாக்களிலும் மாணவர் மன்றக் கூட்டங்களிலும் அது வெளியாகும். அதன் மயமாகவே ஆகிய ஒருவர் அவர்.

நிகழ்கால எழுத்துகளில் அவர் கொண்டிருந்த பற்று பெயர் பெற்றது. அவர் இயற்றிய ‘ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சி’ என்னும் புத்தகம் ஒன்றே இந்த உண்மையை நிலை நாட்டப் போதியது. கனக செந்திநாதனது தலைமுறையைச் சேர்ந்த படிப்பாளிகளும் அறிஞர்களும் நிகழ்கால எழுத்தாளர்களை ஒரு பொருட்டாக மதிப்பதில்லை. அவர்களை நயந்து பேசுவதோ எழுதுவதோ பயனுள்ள செயலாகக் கருதப்பட்டதும் இல்லை. வாழ்ந்து மறைந்து போய்விட்ட கடந்த காலக் கலைஞர்களை மாத்திரமே அந்தப் படிப்பாளிகளான அறிஞர்கள் தயங்கித் தயங்கி அங்கீகாரம் செய்வார்கள். நிகழ்காலக் கலைஞர்களும் ஏதாவது அற்புதம் செய்து காட்டினால், அல்லது சித்து விளையாட்டுகளைச் செய்து காட்டினால், ஒரு வேளை அந்த அங்கீகாரம் சற்றே இலகுவாகக் கிடைக்கலாம்.

அவ்வாறான மனப்பான்மைகள் முற்றிலும் விலகிவிடாத ஒரு காலத்தில் கனக செந்திநாதன் ஓர் அபூர்வப் பிறவி. அவர் கவனம் இங்குள்ள ஈழத்து எழுத்தாளர் மீது விழுந்தது வெறும் உள்நோக்கப் பற்றினால் அன்று. தமிழிற் கிடைக்கக் கூடிய மொழி பெயர்ப்பு இலக்கியங்களையும் அவர் படித்திருந்தார். அது மட்டுமன்றி அக்காலத்துத் தென்னகத்து எழுத்தாளர்களையும், அவர் விட்டு வைக்கவில்லை. இவை எல்லாம் அவருடைய தாராளப் போக்கையும் மன விரிவையும் காட்டுகின்றன.

மரபின் முன்னிலையிலே இரசிகமணியை நிற்கவைத்துச் சில அவதானிப்புகளை நாம் செய்தோம். வழி வழி வந்த பண்டைய மரபுகளிலிருந்து கிடைக்கப்பெற்ற சைவத் தமிழ் விழுமியங்களை அவர் உச்சிமேற் கொண்டு போற்றினார். அந்தப் பிராந்தியத்தை அச்சமும் அன்பும் கலந்த மதிப்புடன் போற்றிய அவர் காவிய மயமான போக்கிலே, வழமையாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டவற்றை மிகைப்படுத்திச் சிலாக்கும் பாணியிலிருந்து சிறிதில சொற்பிரயோகங்களை எடுத்தானும் பழக்கத்தையும் பெற்றிருந்தார். மேற்படி சொற்பிரயோகங்களில் உள்ள மேலோட்டமான அம்சங்களைத் தவிர்த்துவிட்டுப் பார்க்கும் பொழுது, வேறொருதளத்திலே அவர் ஒரு தாராளமான இரசிகமணியாகக் காட்சி தருகிறார். காலவோட்டப் பின்னணியில் மாற்றங்களுக்கும் இடம் உண்டு என்பதை உள்ளுணர்வால் உற்றறிந்த அவர், நடப்பியலுடன் இசைந்து போய், நிகழ்காலக் கலைப் புலங்களையும் தமது அக்கறைக்குரிய பிராந்தியமாக்கி நடமாடினார்.

புனிதப் பிராந்தியமாக அவர் கொண்ட உள்வீதியையும், நடைமுறைக்கு இசைந்தவை என்று அவர் எழுதிய வெளி வீதிகளையும் புறம்பு புறம்பானவையாக அவர் வைத்துக் கொண்டார். அவரைப் பொறுத்தவரையில் இவை இரண்டும் தனித்தனியான பிராந்தியங்களாய் இருந்தன. இரசிகமணி அவர்கள் மரபின் கோரிக்கைகளுக்கும் நடைமுறையின் தேவைகளுக்குமிடையே அமைதி கண்டு கொண்ட முறைமை இதுவே ஆகும்.

கொழும்பில்—

'மல்லிகைப் பந்தல்' வெளியீடு: - 8.

தில்லைச்சிவனின்

கவிதைச் சுயசரிதை

'நான்'

அறிமுக விழா

சென்ற மாதம் நடுப் பகுதியில் கொழும்பில் பிரதான வீதியிலுள்ள மன்ற மண்டபத்தில் இவ் விழா நடைபெற்றது.

திரு. ராஜ ஸ்ரீகாந்தன் தலைமையில் இவ் விழா நடந்தேறியது. இத்தனை நெருக்கடியான கட்டத்திலும். போர்ச் சூழலிலும் இலக்கியக் கூட்டங்களும். நூல் வெளியீடுகளும் அந்த மண்ணில் நடைபெறுவதைக் கேள்விப்பட்டு உண்மையிலேயே பெருமை அடைகின்றோம்.' என்றார் இலக்கிய ஆர்வலர் வந்தனர்.

வந்தமர்ந்த அனைவரையும் திரு. டொமினிக் ஜீவா வரவேற்றுப் பேசினார். பலர் கருத்துக்கள் தெரிவித்தனர். நூலாசிரியர் தில்லைச்சிவன் இவ் விழாவில் பங்கு கொண்டிருந்தால் இன்னும் சிறப்பாக அமைந்திருக்கும் எனப் பலரும் கருதினர்.

தமிழில்

சிறு பத்திரிகைகள்

ச. பாலசுந்தரம்

தமிழில் ஒரு சிறு பத்திரிகையை வெற்றிகரமாக நடத்துதல் என்பதின் பொருள் யாது?

ஒரு பத்திரிகை ஆசிரியனுடைய உழைப்புச் சம்பந்தப்பட்ட விடயமா அது? அல்லது அவரது தனித்திறன் சாமர்த்தியம் சம்பந்தப்பட்ட விடயமா?

சிறு பத்திரிகை நடத்துதல் ஒரு கலாசாரப் பிரச்சினை என ஆய்வாளர் கருதுவர். தம்பிரதேச வாசகர்கள் எப்படிப்பட்டவர்கள்; தம் பிரதேச எழுத்தாளர்கள் எப்படிப்பட்டவர்கள்; குறிப்பிட்ட பிரதேச எழுத்தாளர்களதும் வாசகர்களினதும் எதிர்பார்ப்புக்கள் என்ன? கதைகள் என்ன? என்பதனைப் பத்திரிகை ஆசிரியன் அறிந்திருத்தல் வேண்டும்.

தம் மொழி தம் இனம் சார்ந்த கலாசாரத்திற்கும் எழுத்தாளர்களுக்கும் உள்ள தொடர்பினையும் விமர்சனத்தின் நிலைப்பாட்டையும் மனங்கொள்ளல் வேண்டும்.

கலாசார மாற்றத்துக்கான வைராக்கியம் எழுத்தாளர், வாசகர் மத்தியில் எந்த அளவுக்கு இருக்கின்றது என்பதனை பத்திரிகை ஆசிரியன் தன் கவனத்திற்கு எடுத்துக் கொள்ளல் வேண்டும்.

எந்தத் தனிநபராவது இதழாசிரியராக மாறவேண்டும் என்ற ஆசைமட்டும் இருந்தால் பத்திரிகையாசிரியனாக உருவாக முடியாது. அவ்வாறு தொடங்கப்பட்ட பத்திரிகை காலகதியில் மறைந்து விடும்.

தனிநபர் பத்திரிகை ஆசிரியனாக மாற, அவனை மாற்ற ஒரு பின்னணி அவனுக்கு இருத்தல் வேண்டும்.

ஒரு கலாசாரத்துடன் இணைந்த சித்தாந்தப் பின்னணி இருத்தல் வேண்டும். அத்துடன் அதில் ஆழ்ந்த நம்பிக்கை பத்திரிகை ஆசிரியனுக்கு அவசியம் வேண்டும்.

ஒரு பத்திரிகை ஆசிரியன் ஒரு நோக்கம் அல்லது இலட்சியம் கருதி ஒரு பத்திரிகையைத் தொடங்கலாம்.

எழுத்தாளன் பத்திரிகை ஆசிரியனுக்கு யாது கூறுகின்றான்? கூறவேண்டு?

“நீ உன்னுடைய சிறந்த பத்திரிகையை உருவாக்கு. அதற்கு என் பூரண ஒத்துழைப்பு உண்டு. என் துறை சார்ந்த விடயதானத்தை என் னிடம் கேள். என்னால் முடிந்தவரை உழைத்து விடயதானங்களை உருவாக்கித் தருகின்றேன்.”

என்னுடைய சிறந்த கதைகளையும், கவிதைகளையும் உன் பத்திரிகைப் பிரசாரத்திற்காகத் தருகின்றேன். இந்தப் படைப்புக்களுக்கான எத்தகைய விமர்சனத்தையும் நான் ஏற்கத்தயார். என் படைப்புக்களில் என் ஆத்மா இருக்கிறது.

இவற்றை வாசகர்களிடம் எடுத்துக் கொண்டு போ. இது உன் கடமை.

எழுத்தாளனது படைப்புக்களை மக்கள் முன் கொண்டு செல்பவன் பத்திரிகை ஆசிரியன். வாசகர்கள் யாது நினைக்கின்றார்கள் என எழுத்தாளனுக்கு தெரிதல் வேண்டும்.

வாசகர்களின் அபிப்பிராயங்கள் எழுத்தாளனுக்குத் தெரிதல் வேண்டும். பத்திரிகையாசிரியன் எழுத்தாளனுக்கும் வாசனுக்கும் மத்தியில் பாலமாக அமைகின்றான். இவன் மூலமாகவே எழுத்தாளனது படைப்புக்கள் மக்களைச் சென்றடைகின்றன.

இதன் நிமித்தம் படைப்பாளிக்குப் பொறுப்பில்லை என்ற அர்த்தம் அல்ல. படைப்புக்களை உருவாக்கிய படைப்பாளியே அதற்கு முழுப் பொறுப்புமாவான். வாசகர் பெயர் சொல்லிப் கேட்டால் பதில் அளிக்க வேண்டியவன் படைப்பாளி. கேள்வி கேட்கும் நிலையில் எழுத்தாளன் வாசகர் முன் வருகின்றான். ஏன் படைத்தேன்

என எழுத்தாளனும் ஏன் பரப்பினேன் ஏன் வெளியிட்டேன் என பத்திரிகையாசிரியனும் மக்களுக்குப் பதில் இறுத்தல் வேண்டும்.

வாசகர்களுடன் பத்திரிகையாசிரியனும் எழுத்தாளனும் கூடிக் கலந்து பேசல் வேண்டும். இந்தக் கலாசாரம் தான் பத்திரிகை ஆசிரியனை உருவாக்க முடியும். சமூகம் சார்ந்த சிந்தனையின் முதிர்ச்சி இது. ③

மரம் — இரண்டு கவிதைகள்

பூட்டிக் கிடந்த
வர்ணம் பூசிய சதவு
பூதாகரமாய்
வெறித்தது;

அழகிய துணி ‘மணி’ களை
அடுக்கி வைத்த
அலுமாரி
மண்டையோடாய்
பயம் விதைத்தது;

சிந்தனையில் சாய்ந்து
கிடந்த கட்டிலில்
முட்கள் முளைத்தன;

ஒய்வாய் உட்கார்ந்து
புத்தகம் படிக்கையில்
நாற்காலியின் நரம்புகள்
மரண ஓலம் இட்டன!

ஓ... சிதைந்து கிடந்தது
என் அறை முழுதும்
ஒரு மரத்தின் சரீரம்
இன்றைய
மனிதனைப் போல்!

2

வேரோடு சாய்ந்த
மரம் விழுந்தது
கல்லறை மீது!

— மேமன்கவி

தமிழ் மொழி வளர்ச்சியுற்றிருக்கிறதா?

ச. முருகானந்தன்

யாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ் மொழிபோல் இனிதாவ தெங்கும் காணோம் என்கிறார், கவி பாரதி அந்த இனிமையைத் தேனுக்கு ஒப்பிட்டு, “செந்தமிழ் நாடென்னும் போதினிலே இன்பத் தேன்வந்து பாயுது காதினிலே” என்று காதே அந்த இனிமையை உணர்வதாக இன்னொரு படி மேலேயும் போகிறான் பாரதிதாசனோ இன்னொரு படி மேலே சென்று ‘தமிழுக்கும் அமுதென்று பெயர்’ என்று தமிழைத் தேவாமிர்த மாக்கிவிடுகிறான். இப்படியான பல்பல கூற்றுகள் யாவும் யதார்த்தமானவைதானா அல்லது வெறும் உணர்ச்சி வெளிப்பாடான சொற்தொடர்கள் தானா என்ற கேள்வி கடந்த மாதம் டாக்டர் எம். கே. முருகானந்தன் அவர்களின் இல்லத்தில் நிகழ்ந்த கேட்போர் ஒன்று கூடலின் போது, பேராசிரியர் சண்முகதாஸ் அவர்கள் நிகழ்த்திய “மொழியும் பயன்பாடும்” என்ற உரையைத் தொடர்ந்து நாளைக் கருத்துப் பரிமாறல்களின் போது, உரத்த சிந்தனையாக முடிவிடுவித்தது. எனவே இவ்விடயத்தை மல்லிகையின் விவாத மேடையில் அரங்கேற்றுவதன் மூலம் பல்வேறு தரப்பினரின் கருத்துகளை அறிய முடியும்

என்பதனால் இக்கட்டுரையை வரைகிறேன்.

தமிழைப் படித்துச் சுவைத்து நவீன கலை இலக்கிய வடிவங்களைச் சமைக்கும் ஆக்க இலக்கிய கர்த்தா என்கிற காரணத்தினால் தமிழ் மீது அளவற்ற காதல் எனக்குண்டு. அந்தத் தெளிந்த நீரோடை போன்ற அன்பினால், தமிழ் மொழி போல் இனிதாவதெங்கும் காணோம் என்ற அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையும் எனக்குண்டு. அந்த நீரோடையிலே கல்வெறிந்து கலக்கிய திரு. குலசிங்கம் அவர்கள் என் எண்ணத்தின் கலசமாயிருந்த மாயத் திரையையும் கிழித்துவிட்டார் என்றே சொல்லவேண்டும் ஆம்! இன்று என் சிந்தையைக் குடைந்தெடுக்கும் கேள்வி ஒன்றுதான்! தமிழ் மொழி உலக மொழிகளிலே வளர்ச்சியுற்ற மொழியா?

தமிழ் இனிமையான மொழிதான், சந்தேகமில்லை. ஆனால் தமிழ் மொழி மட்டுந்தானா இனிமையானது? சுந்தரக் தெலுங்கும், ஹிந்தியும் இன்னும் நாம் அறியாத மொழிகளும் இனிமையானவை, இல்லையா? மொழியியலாளர்களின் பகுப்பாய்வுகள் பல்வேறு தரவுகளை எம்முன் வைக்கின்றன. என் எண்ணத்திற்கு மாறான

பல நிறுவல்களையும் கூட தெளிவாக உரைத்து நிற்பதையும் காணமுடிகிறது.

மொழி என்பது கருத்தை உணர்விக்கும் ஊடகம். ஓசை அல்லது ஒலி இதன் மூலம் விலங்குகளும், ஏன் சில தாவரங்கள் கூட ஓசை மூலம் கருத்துப் பரிமாறுகின்றன. விலங்குகளும், சூரல் காட்டியும் கூட மனிதன் தகவல் பரிமாறிய நிகழ்வுகள் உண்டு. பறையடித்து சங்கு ஊதி, மணியடித்து, தகவல் பரிமாறிய நிகழ்வுகளையும் நாம் அறிவோம். விலங்குகளிடமில்லாத சிறப்புப் பண்பு அல்லது ஆற்றல் மனிதனிடம் இருந்ததால் மொழி உருவானது. காலப் போக்கில் எழுத்து வடிவும், கட்டமைப்பும் மொழியை வளப்படுத்தின.

தொன்மையான மொழிகளில் தமிழும் ஒன்று என்ற கூற்று மொழியியலாளர்களாலும், தொல்பொருள் ஆய்வாளர்களாலும் நிறுவப்பட்டுள்ளது. ஆரம்பத்தில் தோன்றிய பல மொழிகள் இன்று இல்லாமல் போய் விட்ட நிலையிலும் தமிழ் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பது சிறப்புக்குரிய அம்சம்தான். ஏன், இன்னமும் சொல்வதானால் தமிழ் மொழிக்குப் பின்னர் உருவான மொழிகள் கூட சிதைவுற்று நிலைப்பாடுகளும் உண்டு. ஆனால் இன்னமும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்ற தமிழ் ஆரோக்கியமாக வாழ்கின்றதா? பல நாடுகளிலும் தமிழர் வாழ்கின்ற போதிலும் தமிழ்மொழி ஏன் பரவலாகவில்லை? அரசியல் பூகோள காரணங்களைத் தவிர, இதற்கு மேலாக பிற காரணங்கள் ஏதும் உண்டா? தமிழ் எளிமையான மொழி அல்ல என்கிற கூற்று உண்மையானதா? தமிழ் இலக்கண வடிவங்கள் சிக்

கலானவையா? தமிழ் எழுத்துக்கள் எண்ணிக்கையில் அதிகமானவையா? மூல எழுத்துக்கள் முப்பதுடன் நிறுத்தியிருந்தால் மொழி சீர்திருத்தமடைந்திருக்குமா? சில ஓசைகளுக்கு எழுத்து இல்லையே என்கிற குறைபாடும் ஒரு காரணமா? இப்படிப் பல கேள்விகள் பிறக்கின்றன.

பேச்சு மொழிக்கும் எழுத்து மொழிக்கும் இடையே நிறைய வேறுபாடுகள் இருப்பது தமிழில் ஒரு பெருங் குறைபாடு என்றும் சில பகுப்பாய்வாளர்கள் கூறுவர். மொழியின் ஊற்று பேச்சு. ஆதலின் பேச்சு மொழியே முதன்மை பெறுகிறது. எனினும் சில கட்டமைப்புக் கோட்பாடுகள் இல்லாவிடில் மொழி நவீனமற்றும்.

தமிழின் கூட்டுச்சொல் வடிவமைப்பு மொழிக்குச் செழுமையைக் கொடுக்கின்றது. தொனிக் கும் சொல்லுக்கும் இடையே பொருத்தமான நிலைப்பாடு பல சொற் பிரயோகங்களில் காண முடிகின்றது. ஆனால் இச்சிறப்புடன் இன்னும் பல மொழிகளிலும் காண முடிகின்றது.

பல்வேறு அழுத்தங்களினாலும், அரசியல் மாற்றங்களினாலும் பிறமொழிச் சொற்கள் தமிழில் புகுந்துள்ளன. சில இடங்களில் இவை தமிழை வளர்க்கவும், வேறு சில இடங்களில் தமிழைச் சிதைக்கவும் உறுதுணையாக இருக்கின்றன.

சில உச்சரிப்புகளுக்குத் தமிழில் எழுத்துக்கள் இல்லை. சமஸ்கிருதத்தில் இரவல் வாங்கி ஸ, ஷ, ஜ, ஹ போன்ற எழுத்துக்கள் உபயோகிக்கப் படுகின்றன. GA, KA, HA, CA போன்ற எல்லா உச்சரிப்புகளுக்கும் தமிழில் ஒரு 'க' தான் உண்டு. 'ழ', 'ள' எழுத்துகளுக்

கிடையே உச்சரிப்பில் வேறுபாடு இருக்கிறது.

தமிழ் சொல்வளம் மிக்க மொழிதான். ஆனால் ஒரு எழுத்துப் பிச்சினாலும் பொருள் ஏறமாதாய்ப் போய்விடுகிறது. ஒரு சொல்லுக்குப் பல பொருள்கள் இருக்கும் குழப்பமும் சில சந்தர்ப்பங்களில் வளர்ச்சிக்குத் தடைக்கற்களாக அமைகின்றன.

மொழியின் பயன்பாடாய் வந்த கலை இலக்கிய வடிவங்களும் மொழியின் போக்கிற்கேற்ப ஏற்ற இறக்கம் காண்கின்றன. உணர்ச்சிகளை வடிக்க இது ஒரு நல்ல மொழியாகப் பயன்படுகிறது. மெல்லுணர்வுகள் வளம் சேர்க்க, வல்லுணர்வுகள் பண்பாட்டுக் கோலங்களில் கறை சேர்க்கின்றன.

பிறர் கற்றுக் கொள்வதற்கு இது ஒரு சிரமமான மொழியாகவே இருக்கின்றது. எழுத்து அமைப்பில் அழகு இருந்தாலும் அடிப்படை ஒற்றுமை இல்லாத குழப்பங்கள் கற்பனையை திண்டிக்க வைக்கிறது. எழுத்துச் சீர்திருத்தம் இக்குறையைத் தீர்க்க ஒரு வடிகாலாக அமையும் சாத்தியக் கூறுகள் தென்படுகின்றன.

பல்லாயிரக் கணக்கான ஆண்டுகள் பழமை வாய்ந்த தமிழ் மொழி இன்னமும் கன்னிகழியாமல் இருக்கின்ற அதே வேளையில், சில நூறு வருட வரலாறு கொண்ட மொழிகள் செழிப்புடன் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பதை நடுநிலையாளன் ஒருவன் மறுக்கமாட்டான். இந்த நிலை மாற நாம் என்ன செய்யலாம் என்பதை மொழியியலாளர்கள் தீர்மானிக்க வேண்டும். விஞ்ஞான முறையிலே மொழியைப் பகுப்பாய்வு செய்பவர்கள் முதற்கான விடைகளைத் தர வேண்டும்.

இறுதியாக எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக தமிழ் மொழி வளம்பெற இன்னும் பல முயற்சிகள் அவசியம் என்பதை அறிவியலாளர்களும், இலக்கியவாதிகளும் உணர்ந்து செயற்பட வேண்டும். சாதாரண மக்களும் தமிழின் குறைகளை அறிந்து கொள்ள ஆவன செய்ய தமிழ் அறிஞர்களும் முன்வர வேண்டும். வெறும் உணர்ச்சிக் கூற்றுகள் தமிழ் மொழியை வளப்படுத்த எந்த விதத்திலும் உதவப் போவதில்லை.

*****

புதிய ஆண்டுச் சந்தா

1994-ம் ஆண்டு ஜனவரி மாதத்திலிருந்து புதிய சந்தா விபரம் பின் வருமாறு:

தனிப் பிரதி ரூபா 10 - 00

ஆண்டு சந்தா ரூபா 100 - 00

(ஆண்டுமலர் தவிர, தபாற் செலவு உட்பட)

தனிப்பிரதிகள் பெற விரும்பு வோர் தகுந்த தபாற் தலைகளை அனுப்பிப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்

மல்லிகை

234 B, காங்கேசன்துறை வீதியாழ்ப்பாணம்.

*****

‘தமிழில் சிறு பத்திரிகைகள்’ என்ற தலைப்பில் வல்லிக் கண்ணன் புத்தகமொன்றை வெளியிட்டுள்ளார். அதில் மல்லிகை பற்றி வந்த குறிப்புகள் இவை.

மல்லிகை

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளிவரும் இலக்கிய மாதப் பத்திரிகை ‘மல்லிகை’ இருபத்தொரு ஆண்டுகளாக வெற்றிகரமாக வளர்ந்து முன்னேறிக் கொண்டிருக்கிறது.

இலங்கை எழுத்தாளர் டொமினிக் ஜீவா, இலட்சியத்துடிப்போடும் கடின உழைப்போடும் உற்சாகமாக மல்லிகையை வளர்த்து வருகிறார்.

‘உழைப்பது, மல்லிகைக் காக உழைத்துக் கொண்டேயிருப்பது’ தான் ஜீவாவின் வாழ்க்கை ஆகும்.

‘உழைப்பும், பல பிரதேசங்களில் செறிந்து வாழும் ஈழத் தமிழர்களின் சுய முன்னேற்றமும் கலாசாரச் செழுமையுந்தான் மல்லிகையின் குறிக்கோளாகும். மறைந்து — மறைக்கப்பட்டு — வாழும் கலைஞர்கள், படைப்பாளிகளை மக்கள் மத்தியில் அறிமுகப்படுத்துவதுதான் மல்லிகையின் பணியாகும். என்னதான் பாரிய கருத்து வித்தியாசங்கள் படைப்பாளிகளிடையே இருந்தபோதிலும் கூட, மல்லிகை எந்தக் கட்டத்திலும் சின்னத்தனமாகக் குறுகிய பார்வையுடன் நடந்து கொண்டதில்லை’

இப்படி டொமினிக் ஜீவா மல்லிகையின் ஒரு இதழில் அறிவித்திருக்கிறார். அவருடைய இதய நேர்மையும் இலக்கிய நேர்மையும் அவரை அறிந்திருப்பவர்களுக்கு நன்கு புரியும்.

நான் சத்தியத்தைப் போல உண்மையானவனாக இருக்க விரும்புகிறேன் என்பது ஜீவாவின் இதய ஒலி.

1984 ல் மல்லிகை தனது இருபதாவது ஆண்டு நிறைவைக் கொண்டாடும் வகையில் வெளியிட்ட சிறப்பு மலரில், அதன் ‘ஈடு இணையற்ற சாதனை’ குறித்து தி. க. சி. எழுதிய கட்டுரையின் சில பகுதிகள் நினைவு கூரத் தக்கவை.

‘‘சுமார் 15 லட்சம் தமிழர்களைக் கொண்ட ஒரு நாட்டுலிருந்து, 20 ஆண்டுகளாக ஒரு முற்போக்கு மாத இதழாக மல்லிகை எவ்வாறு வர முடிந்தது? அதன் பின்னணி என்ன? அதற்கு அடித்தளமாக விளங்கும் சக்திகள் யாவை?’

பிறக்கும் போதே (1966) தன்னை ஒரு முற்போக்கு மாத சஞ்சிகை என்று துணிச்சலாகப் பிரகடனம் செய்து கொண்டது மல்லிகை.

‘ஆடுதல் பாடுதல் சித்திரம் கவியாதிதியை கலைகளில் உள்ளம் ஈடுபட்டென்றும் நடப்பவர் பிறர் ஈனநிலை கண்டு துள்ளுவர்’ என்ற மகாகவி பாரதியின் வாக்கையும் தனது குறிக்கோள் வாசகமாகப் பொறித்துக் கொண்டது.

கவிதைக்கு மகாகவி பாரதி, சிறுகதைக்கு ‘மணிக்கொடி’ தந்த மாணிக்கம் புதுமைப்பித்தன் ஆகியோரைத் தனது முன்னோடிகளாகக் கொண்ட மல்லிகை உலகளாவிய ரீதியில் தனக்கொரு லட்சியத் தலைவனைக் கொண்டுள்ளது. அவர் தாம் ‘யுகப் புரட்சி’யின் சிற்பியான மாமேதை லெனினது நெருங்கிய தோழர், சோஷலிச எதார்த்தவாதம் என்னும் படைப்பு முறையின் தந்தை மார்க்சிம் கார்க்கி. அந்த மும்முர்த்திகளின் பாதையில், எத்தனையோ இன்னல்களைப் புறக்கண்டு, இருபது ஆண்டுகளாக வெற்றிநடை போடுகின்றது மல்லிகை.

ஓர் இலக்கிய இதழின் வெற்றிக்குக் கொள்கை பலம் மட்டும் போதுமா? போதாது. பரந்து விரிந்த வாழ்க்கை அனுபவமும் வேண்டும்.

1954 ல் வெளிவந்த ரகுநாதனின் ‘சாந்தி’, 1959 - 62 காலகட்டத்தில் வெளியான விஜய பாஸ்கரனின் ‘சரஸ்வதி’ கடந்த 25 ஆண்டுகளாக வெளிவரும் ‘தாமரை’ முதலிய தமிழக ஏடுகளின் அனுபவமும் மல்லிகைக்கு முன்னுதாரணமாகவும் படிப்பிணையாகவும் அமைந்தன. வேறு விதமாகச் சொன்னால், சாந்தி, சரஸ்வதி, தாமரை ஆகியவற்றின் மரபில் தோன்றியதே மல்லிகை. இந்த மரபை மேன்மேலும் செழுமைப்படுத்தி வருவதே மல்லிகையின் தனிச்சிறப்பு.

மல்லிகையின் வெற்றிக்கு மற்றொரு முக்கிய காரணம் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் குரலாக அது ஒலிப்பதுதான்.

இச்சங்கத்தின் கொள்கைகளைப் பட்டி தொட்டியெங்கும் பரப்புப் செயல் வீரனாக விளங்குகிறார் மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா.

மல்லிகை அவரது சொந்தப் பத்திரிகை என்ற போதிலும் — அதனால் ஏற்படும் பொருளாதார லாபநஷ்டங்களுக்கு அவரே பொறுப்பு என்ற போதிலும் — மல்லிகையை மக்கள் உடமை என்றே ஜீவா கருதுகிறார். இதற்குக் காரணம், மார்க்சியம் லெனினியத்திலும் அதன் செயல்பாட்டிலும் அவர் கொண்டுள்ள பற்றும் உறுதியும் ஆகும்.

மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவாவின் கொள்கைப் பிடிப்பு, அவர் உழைப்பு, பொறுமை, விவேகம், பெருந்தன்மை, தோழமை உணர்ச்சி, நாட்டுப்பற்று, மொழிப்பற்று இவையும் மல்லிகையின் வெற்றிக்கு அடிப்படைக் காரணங்களாகும். (தி. க. சி.)

மல்லிகை ஆசிரியரின் உழைப்பையும் சாதனையையும், மல்லிகையின் வளர்ச்சி மூலம் நன்குணர்ந்த வாசகர்கள் வியந்து பாராட்டத் தவறுவதில்லை.

‘ஒரு சங்கிகை தனது இருபதாவது ஆண்டு விழாவை ஈழத்தில் கொண்டாடுகின்றது என்ற யதார்த்தமான செய்தியே ஒரு சரித்திரமாகும். இந்தச் சாதனையைச் செய்வதற்கு நீங்கள் அதற்குப் பாத்தி கட்டிப் பசளையிட்டு உழைத்த உழைப்பையும் இலக்கிய உலகம் லேசில் மறந்துவிட முடியாது. அத்தனை

உழைத்துள்ளீர்கள். நான் நினைந்த வரை இத்தனை சிரமமான உழைப்பை உங்களைத் தவிர வேறு எவருமே தங்களது சஞ்சிகைக்கு செய்திருக்க முடியாது. ஒரு இலட்சிய வெறியும் தாகமும் இடைவிடாத நல்நோக்கமும் இருந்திருந்தால்தான் இது சாத்தியப்படும் என நான் நம்புகிறேன்' என்று கொழும்பு வாசகர் எஸ். ரவீந்திரன் பாராட்டியிருக்கிறார்.

'மனக் கிலேசமில்லாத துணிவாகவும் திட்டமிட்டும் சுயநலமற்றும் எவர் ஒரு காரியத்தைச் செய்தாலும் அது காலக் சிரமத்தில் மக்களால் மதித்துப் போற்றி வரவேற்கப்படும்'

உழைப்பாணத்தில் இப்பொழுது உள்ள சூழ்நிலையில் வேறு எவருக்கும் இந்தப் பராக்கிரமத்தை அடைய இயலாது. அதற்கு முக்கிய ஏதுவாக நான்கருதுவது, உங்களுடைய சுயநலமற்ற துணிவுதான்!!

இப்படியும் இன்னும் பலவாறாகவும், மல்லிகை ஆசிரியரைப் பாராட்டி ஊக்குவிக்கிறார்கள் வாசகர்கள்.

டொமினிக் ஜீவாவின் மன உறுதிக்கும், துணிச்சலுக்கும், அவரது உழைப்புக்கும் அடிப்படையாக அமைந்திருப்பது அவர் உள்ளத்தில் திடமாக உறைகின்ற நம்பிக்கை ஆகும்.

1983ல் இலங்கையில் நிகழ்ந்த பயங்கரமான இனக் கலவரம் பற்றி அனைவரும் அறிவர். அச் சூழ்நிலையில் கூட ஜீவா மல்லிகையைப் பிரசுரித்துக் கொடுத்தான் இருந்தார்.

1983 நவம்பர் மாத இதழில் அவர் இப்படி அறிவித்துள்ளார்—

'கசப்பான பல அனுபவத்தாக்கங்களிலிருந்து நாடு கொஞ்சங் கொஞ்சமாக விடுபட்டுக் கொண்டிருக்கின்றது. விகித்துப் போய் மலைத்துவிட்ட இலக்கிய உலகமும் சற்று முச்சுவிட்டு நிமிரப் பார்க்கின்றது. இவை அத் தனையும் கண்டு, நாம் அதிர்ச்சியடைந்தோ, வீரத்திக்குட்பட்டோ செயலிழக்கவில்லை. மல்லிகை தனது கடமையைத் தொடர்ந்து செவ்வதை வாசகர்கள் பலர் நன்கு அறிவார்கள். நம்பிக்கைதான் வாழ்வின் ஜீவநாடி என்பது நமக்குத் தெளிவாகத் தெரியும்.'

சங்கடங்களை எதிர்த்து எதிர்த்துச் சல போடுவதில் தான் வாழ்க்கையின் சாராம்சமே இருக்கின்றது என்பதை நன்கு உணர்ந்தவர் டொமினிக் ஜீவா.

நிதானம் தவறாமல், அடிப்படைக் கொள்கையை விட்டுக் கொடாமல், சிந்தனைத் தெளிவுடன் அவர் எழுதுகிற எழுத்துக்கள் மல்லிகைக்குக் கனமும் தனித் தன்மையும் சேர்க்கின்றன.

'இனவாதம் என்பது மானுடர்களுக்குப் பைத்தியம் போன்ற கடுமையான ஒரு சமூக வியாதி. வெவ்வேறு இனத்தவர்களுக்கு இடையில் உண்மையாகக் காணக்கூடியது புறம்பான சில தன்மைகள், உணர்வுகள். இன்ப துன்பங்கள், பிரச்சனைகள் எல்லாம் ஒரேவிதமாக இருக்கின்றன. பேரினம் மற்றொரு சிறு இனத்துக்குக் காட்டும் பகையான மனப்பான்மைக்கு முக்கிய காரணம் உட்புறமாக அவர்களை அறிந்து கொள்ளாமையே என்று கூறலாம். அவ்வகையான அறிந்து கொள்ளலை மிகச் சுலபமாகப் பரிமாறுதலுக்கு வழி இலக்கியமே'

இவ் விதம் மல்லிகையில் ஜீவா தெளிவு படுத்தியிருக்கின்றார். அவ்வகையான அறிந்து கொள்ள உதவும் கதைகள் கட்டுரைகளை, மொழிபெயர்ப்புகளை, மல்லிகை பிரசுரித்துள்ளது. இப்பவும் வெளியீட்டு வருகிறது.

இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர் தங்களது தேசிய இலக்கியத்தை வளர்க்க உறுதி பூண்டுள்ளார்கள்.

'இலங்கை சுதந்திரம் அடைந்த பின், அதுவரை பழங்காலத்தைப் போல அலங்காரவாதங்களிலும் தேவதைக் கதைகளிலும் மூழ்கி இருந்த தென் இந்திய இலக்கியச் செல்வாக்கிலிருந்து இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர்களை விடுவிக்கும் முகமாகத் தேசிய இலக்கியம் என்ற கோஷத்தை முன்வைத்து முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் கிளர்ச்சி செய்தார்கள். தாயகத்தின் மொழி நடைமையும், சமுதாயப் பின்னணியையும் இணங்க இலக்கியம் படைத்தலும், சமுதாய தார்த்தவாத நோக்கத்தை உண்டு பண்ணுதலும் அத்தேசிய இலக்கியச் சங்கற்பத்தின் வட்சியங்களாகும்'

1956க்குப் பிறகு ஏற்பட்ட அரசியல், சமுதாய மாற்றங்களினால் இந்தத் தேசிய இலக்கிய சங்கற்பம் பெரிதளவில் கூர்மையடைந்தது. இக் கிளர்ச்சியை மேலும் முன்னுக்குக் கொண்டு சென்ற முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம், தேசிய ஒற்றுமை இலக்கியச் சங்கற்பத்தை நிலைநாட்ட ஒரு இயக்கத்தை நடத்தியது. சிங்கள — தமிழ் — முஸ்லிம் இனத்தவர்களிடையில் நல்லெண்ணத்தை வளர்த்தல், இலங்கையின் தேசிய முற்போக்கு மத்துக்கு ஒத்துழைத்தல், தேசிய

யப் பிரச்சனைகளின்போது இன வேற்றுமைகளைக் கருதாமல் பொதுவாகச் சிந்திக்க மக்களுக்கு வழிகாட்டுதல் ஆகியவை அவ்வியக்கத்தின் பிரதான நோக்கங்களாக இருந்தன.

மல்லிகையும் இவ்வழியில் செயல்பட்டது. பத்து வருட காலத்தில் 50 சிங்களச் சிறுகதைகளின் மொழிபெயர்ப்புகள், மற்றும் கவிதை, கட்டுரை, புத்தக விமர்சனம் என்று சிங்கள இலக்கியங்களைத் தமிழில் தந்துள்ளது. சிங்கள எழுத்தாளர்களுக்கும் அவர்களது படைப்புகளுக்கும் அறிமுகம் செய்யும் முறையில் மல்லிகைச் சிறப்பிதழ் வெளிவந்ததும் குறிப்பிடத்தகுந்தது.

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தின் பொதுவான வளர்ச்சியையும், குறிப்பாக அவ் இலக்கியத்தின் முற்போக்கு நிலைப்பட்ட ஆழப்பாட்டையும் வற்புறுத்துவதும், அவற்றுக்காகச் செயல்படுவதுமே மல்லிகை. தமிழ் சஞ்சிகை உலகில் நிலைநிறுத்தவிரும்பும் சுயநியாயப்பாடாகும் என்று இலக்கிய விமர்சகர் கா. சிவதம்பி கணித்திருக்கிறார்.

கடந்த இருபது ஆண்டுகளாக வந்துள்ள மல்லிகை இதழ்களை ஒவ்வொன்றாகப் புரட்டி ஆராய்ந்தால், இன்றைய தமிழ் இலக்கியம் மற்றும் திறனாய்வின் வளர்ச்சிக்கு மல்லிகை ஆற்றியுள்ள அருந்தொண்டு நன்கு விளங்கும். குறிப்பாக, திறனாய்வுத் துறையின் வளர்ச்சிக்கு மல்லிகையின் வாயிலாக கைலாசபதி, சிவத்தப்பி, நுஹ்மான் மற்றும் பல ஆய்வாளரது பங்களிப்பு சாலச் சிறந்ததாகும். இன்றைய தமிழ் இலக்கியத்தின் பிற்போக்குச் சக்திசக்துக்கு எதிராக இவர்கள் நடத்திய கருத்துப் போராட்டமும், ஒப்பீட்டு முறையில் திற

னாய்வை வளர்ப்பதில் இவர்கள் காட்டிய ஆர்வமும் போற்றத் தக்கன.

பேராசிரியர் நா. வானமா மலை மற்றும் பல எழுத்தாளர் களின் படைப்புகளை வெளியிட்டு, இந்தியாவுக்கும் இலங்கைக்கும் இடையே நட்புறவை வளர்ப்பதில் மல்லிகையின் வீறு மிக்கப் பணி குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

இந்திய இலக்கியத்தை மட்டுமின்றி, சோவியத் யூனியன் மற்றும் பிற சோஷலிச நாடுகளின் இலக்கியத்தையும் வாழ்க்கைமுறையையும் தனது வாசகர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்துவதில் மல்லிகை எப்போதும் முன் நின்றாள். இது, தி. க. சி. யின் மதிப்பீடு.

இலங்கை எழுத்தாளர்களின் இளம் படைப்பாளிகளின் கதைகள், கட்டுரைகள், கவிதைகளை மல்லிகை வெளியிடுகிறது.

'விவாத மேடை' என்ற பகுதி மூலம் இலக்கியப் போக்குகளும், பிரச்சினைகளும் விரிவாக சர்ச்சிக்கப்பட்டுள்ளன.

டொமினிக் ஜீவா வருடத்துக்கு ஒருமுறை தமிழ்நாட்டுக்கு வந்து, பரந்த அளவில் சுற்றுப்பயணம் செய்து, எழுத்தாளர்கள் பெரும்பாலரைச் சந்திக்கின்றார். அவர்களோடு மனம்விட்டுப் பேசி, கருத்துப் பரிமாற்றம் செய்து, தமிழ் நாட்டின் கலை இலக்கியப் போக்குகள் பற்றி அறிந்து கொள்கிறார். தனது எண்ணங்களையும் அனுபவங்களையும் விமர்சனங்களையும் மல்லிகையில் எழுதுகிறார். 'தூண்டில்' என்ற கேள்வி-பதில் பகுதி அவருடைய அபிப்பிராயங்கள், சிந்தனைகள், அனு

பவக் குறிப்புகளை எல்லாம் ஒளிவு மறைவின்றி வெளியிடுகிற அரங்கமாக விளங்குகிறது.

இலங்கையின் பல பகுதிகளையும், அவற்றைச் சேர்ந்த கலை இலக்கியப் படைப்பாளிகளையும் கவரவிக்கவும் அறிமுகப்படுத்தவும் மல்லிகை அவ்வப்போது சில சிறப்பிதழ்களை உருவாக்கியது. திக்குவல்லைச் சிறப்பிதழ், நீர்கொழும்புச் சிறப்பிதழ், மலையகச் சிறப்பிதழ், முல்லைத்தீவுச் சிறப்பிதழ் ஆகியவை இத் தன்மையின.

மல்லிகையின் ஒவ்வொரு ஆண்டு மலரும் வாசகர்களுக்கு நல்விருந்து ஆகும்.

மல்லிகை வேறும் இவங்கைச் சஞ்சிகையல்ல. அது தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் அனைத்தையும் அரவணைத்துப் போகும் மாசிகை என்பதை அதன் இதழ்கள் நிரூபிக்கின்றன.

'எமக்கு வெகு தெளிவாகவும் துல்லியமாகவும் ஒன்று தெரியும். சரித்திரத்தில் பேசப்படப் போகும் சஞ்சிகை மல்லிகை. நாமும் மல்லிகையின் கலைஞர்களான நீங்களும் மறைந்துபோன பின்னரும் நின்று நிலைத்துப் பேசப்படப்போகும் மாசிகை மல்லிகை. மல்லிகையை ஆராய்ந்து கலாநிதிப்பட்டம் வாங்கக்கூடிய ஒரு காலம் வரத்தான் போகின்றது. அப்படியான நெருந்தொலைவுப் பார்வையுடனேயே நாம் இன்று செயல்பட்டு வருகிறோம்.'

இப்படி அறிவிக்கின்றார் மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா. இதிலும் அவருடைய தீவிரமும் உறுதியும் நிறைந்த நம்பிக்கையே மேலோங்கி ஒலிக்கிறது.

நான் ஆளப்பட வேண்டும்

தெனியான்

இவன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டு வந்தது போலவே எல்லாம் இருந்தது. வீட்டில் இவனுக்கு எவரும் முகம் கொடுப்பாரில்லை. வெளியே சென்று வீடு திரும்பி வருவதற்குச் சற்றுத் தாமதமானால், அந்தச் சொற்ப நேரப் பிரிவே இவர்களுக்கு நெஞ்சிற் கனக்கும். அதை இறக்கி விடுவதுபோல 'அப்போய்' என இதயத்துள் வந்து விழுந்து தோயும் குதூகல வரவேற்பு இன்று இவனுக்கில்லை. 'அப்பா' என்று ஒரு போதும் அழைத்தறிய மாட்டார்கள். அப்படி அழைப்பது இவர்களைப் பொறுத்தவரை அந்நியப்பட்டு நிற்பதுபோல ஓர் உணர்வு. எப்பொழுதும் 'அப்போய்' தான். அதில்தான் எத்கூனை நெருக்கம்!

இவன் தலையைத் திருப்பி உள்ளே பார்க்கின்றான். சின்னவர்கள் இருவரும் வெளியில் இல்லை. பெரியவளும் அங்கில்லை. இவனுக்கு விளங்கிக் கொண்டு விடுகிறது. படித்து முடித்து பெருகும் சஞ்சிகைகளைப் பாரட்டு வைப்பதற்கென்று ஹெமெந்தினால் ஒரு 'பிளேட்'

அறைக்குள் கட்டிவைத்திருக்கின்றான். அது இப்பொழுது பாதுகாப்பு வலயம் ஆக்கப்பட்டு விட்டது. தம்பிகள் இருவரையும் அணைத்து வைத்துக் கொண்டு பெரியவன் அங்குதான் இருப்பான்.

மனைவியானவளை அடுக்களைக்குள்ளே போய்த்தான் தேட வேண்டும். இரவு நேரத்து உணவு தயாரிப்பதில் இவன் மும்முரமாக ஈடுபட்டிருப்பான்.

சின்னவன் விறாந்தைப் படியில் வந்து விசமத்துக்கு அமர்ந்திருக்கின்றான். இவனுக்குப் பின்னே அஞ்சி அஞ்சி நடுங்கிக் கொண்டு கிடக்கிறது ஜாம் போத்தல் விளக்கு. அதன் மங்கலான வெளிச்சம், மெள்ள மெள்ள ஒளியை இவன் முகத்தில் தடவித் தடவிப் போகிறது. கடுமையும் இறுக்கமும் உறைந்த முகத்துடன் இவன் மௌனித்துக் காத்திருக்கின்றான். இது அப்பாவை எதிர்பாக்கும் காத்திருப்பு.

இவனுக்குப் புரிந்து போகிறது. இன்று இவனோடு போரிடாது தொடுக்கத் தயாராகிக் கொண்

புருக்கின்றான். அதற்கான எத் தனங்கள் தான் இந்த மௌன மும் அலட்சியமும்.

இது ஒன்றும் இவனுக்குப் புதுமை இல்லை. முன்னரும் இவன் எச்சரித்திருக்கிறான். அப் பொழுது ஒருசமயம் இவனுக்குச் சொல்லியும் இருக்கின்றான்: “கேற் பூட்டிப்போடுவன்..... நீங்கள் போய் அப்பாச்சி வீட்டிலே தான் படுக்க வேண்டியவரும்” அப்படி ஒரு கண்டிப்பு. இவன் உள்ளம் மலர அப்பொழுது மெல்லச் சிரித்திருக்கின்றான். ‘அப்பாச்சி’ என்றே இவனைச் செல்லமாக இவன் அழைப்பதுண்டு. சாயலில் இவன் இவன் அம்மாபோல அப்பாச்சிபோல. அப்பாச்சிக்கு மனசு பூப்போல; அது மென்மையானது. வெள்ளை மனசு. வெளித்தோற்றத்தில் மாத்திரந்தான் இவனுக்கும் இந்த இறுக்கமெல்லாம். பிறர் இன்னல் கண்டு உள்ளம் நெகிழ்ந்து கரைந்து கசிந்து போகின்றவன் இவன். ‘அசல் அப்பா’ என்று பெயரெடுத்தவன். அதில், இவனுக்கு மனசுக்குப் பிடிபடாத ஒரு பெருமை. இவன் மனசின் எதிர்பார்ப்பு என்ன என்பது இவனுக்குத் தெரியும். அப்பா இவன் சொல்லை மீறி நடக்கக் கூடா தென்று எண்ணுகின்றவன் இவன்.

இவனைக் கண்டும் கண்டு கொள்ளாதவன் போல உதட்டுக்குள் மெல்லச் சிரித்த வண்ணம், சயிக்கினை வீட்டுச் சுவரில் சாய்த்துவிட்டு கொண்டு உள்ளே நுழைவதற்குப் படியில் கால் எடுத்து வைக்கின்றான்.

பதற்றமான இந்த வேளையிலும் காலங்கடந்து வீட்டுக்கு வந்துநிற்கும் அப்பாவின் பணி வின்மை இவன் மனசில் சீர்தத்தை மூட்டுகின்றது.

“பெரியப்பா மூண்டு முறை வந்து வந்து விசாரிச்சுப் போட்டுப் போகுது” வார்த்தைகளில் வெக்கை அடிக்கிறது; முகம் திருப்பாமல் பேசுகின்றான்.

ஓ...! இது புதிய முறையிலான ஓர் எச்சரிக்கை.

யார் சொல்லுக்கும் அடங்காமல் இருக்கலாம்; ஆனால் பெரியப்பாவுக்கு அடங்கித் தானே ஆகவேண்டும், இந்த அப்பா!

இவனுக்கு உணர் முடிகின்றது, அண்ணா வந்து தேடிக்கொண்டு போயிருப்பாரென்று.

“பிள்ளை. அப்பா நீக்கிறானே?”

“இல்லைப் பெரியப்பா”

“அவனுக்கு நேரகாலந்தெரியாது... எப்ப பாத் தாலும் இலக்கியமும்... கூட்டமும்...” உள்ளூரச் சினந்து கொண்டு போயிருப்பார்.

சற்றுத் தாமதித்து மீண்டும் வந்திருப்பார்.

“பிள்ளை அப்பா வந்திட்டானே?”

“இல்லைப் பெரியப்பா”

மறுபடியும்... மறுபடியும்... அண்ணா தேடிக்கொண்டு இருப்பார்.

அண்ணா இவனைத் தேடவேண்டும். வேறு யார்தான் இவனை வந்து தேடப் போகின்றார்கள்! இவனெல்லவா தனக்கீழுள்ளவர்களைத் தேட வேண்டியவன். அண்ணா தேட வேண்டும்... இன்றும்... நாளையும்... அதன் பிறகும்... இவன் மனசுக்கு அது வேண்டும் போல மனசு உலிக்கிறது. அண்ணா ‘அவன்’ என்று சொல்ல வேண்

டும். ‘நிக்கிறானே’ என்று கேட்க வேண்டும். நெஞ்சுக்கு நெருக்கமானவர்களின் ஆளுமை கொள்ளும் உள்ளத்துள் இருந்து இந்த ‘அவன்’ வந்து விழுகின்றபோது, இதயமெல்லாம் நிறைந்து போகிறது. ‘அவன்’, ‘அவன்’, ‘நீ’ எப்படி எல்லாம் இனிக்கின்றது! பூப்பூவா மலர்ந்து விழுவது போன்ற வார்த்தைகள். வார்த்தைகளுக்கு ஏது பொருள்? அது எங்கிருந்து எழுகின்றதோ, அந்த இடத்துக்கு உரியதல்லவா, அதன் அர்த்தம்!

வியர்வையில் உடல் நனைந்து நசு நசுக்கிறது. உடைகளை மாற்றிக் கொண்டு சில்லென்று குளிர்த நீரில் திளைத்தெழும்புவதில் என்ன சுகம்! என்ன இதம்! அண்ணா ‘அவன்’ என்று சுட்டும்போது ருசிப்பது போல, எங்கெல்லாம் இந்த மனசுக்கு வேண்டும் சுகங்கள் கொட்டிக் கிடக்கின்றன என்று ஒரு கணம் இவன் மனசு நினைவு கொள்ளுகின்றது.

மனைவி அடுக்களைக்குள் இருந்து வெளியே வருகின்றான். இவன் அறிவாள் இவனுக்கு இப்பொழுது ஒரு தேநீர் தேவை. இவன் வீடு வந்து சேர்ந்தபோது வழமை போல, ‘வந்தாச்சே?’ என்று இவளும் இன்று குரல் கொடுக்கவில்லை. இவளுக்குக் கால் நூற்றாண்டுக் காலம் இவனோடு வாழ்ந்து பெற்ற அநுபவம். இது ஒன்றும் இவளுக்குப் புதிதல்ல. எத்தனை இரவுகள்! ஒரு இரவு இலக்கியம்... மறு இரவு சமூகம்... அடுத்த இரவு அரசியல்... இப்படி எத்தனை கூட்டங்கள்! எத்தனை இரவுகள் இவனுக்காகக் காத்திருந்திருக்கிறான்! பேய் உறங்கும் சாமத்தில் தான் உறங்காது இவன் சுகமாக வீடு வந்து சேரவேண்டுமே என்று ஏங்கிக் கொண்டு

கிடந்திருக்கிறான். ‘உங்களைத் தெரியாதே எனக்கு!’ என்று மாத்திரம் சுருக்கமாக இப்பொழுது இடையிடையே சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறான். இவன் இப்படித்தான் என்பது இவன் தீர்மானம். இவன் தன் சொல்லைக் கேட்டு நடப்பதில்லை என்ற ஒரு வெப்பிசாரம் இவன் மனசில் என்றும் உண்டு. இப்பொழுதெல்லாம் சின்னவளை மெல்ல முன்னுக்கு வைத்து தன் தந்திரமாக விலகிக் கொண்டு விடுகின்றான்.

இவன் முன் ரீப்போ மீது தேநீரைக் கொண்டுவந்து வைக்கிறான். ஏதிலார்போல் ஒரு தடவை இவன் முகத்தைப் பார்த்துவிட்டு மெல்லத் திரும்புகிறான். எப்பொழுதும் தேநீர் தன் கையில் இவன் தர வேண்டும் என்பது இவன் எதிர்பார்ப்பு. இவளுக்கு இது தெரியும். தெரிந்தும், மனசில் இருக்கும் அதிருப்தியை வெளிக்காட்டுவதற்கு இவளுக்கு இப்போது வேறென்ன வழி!

இவர்கள் எல்லோரும் அறியாததல்ல — காலம் கடந்து போவது மறந்து — இவன் தன் நண்பருடன் சுவாரசியமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்திருப்பான். இலக்கியகாரர்கள் பலாக்காய்ப்பால் போல ஓட்டிக் கொண்டு விட்டால், வீடுபட முடியாமல் இழுபடுகின்றவர்கள். இவன் வீட்டிலிருந்து புறப்பட்டுப் போன வேளை எல்லாம் சமூகமாகவே இருந்தது. சுமார் எட்டு மணி இருக்கும், இவன் நண்பரிடமிருந்து விடைபெற்றுக் கொண்டு வீட்டுக்குத் திரும்புவதற்குத் தயாரானான். அந்த வேளை பார்த்து பலாலியில் இருந்து ஷெல் வந்து விழுவதற்கு ஆரம்பிக்கிறது. மேலும் அரைமணி நேரம் தாமதம். அதன் பிறகு

விரைவாக வீடு நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தான். மீண்டும் ஷெல் அடி தொடங்குகிறது. இடை நடுவில் தரித்து நிற்பதற்கு விரும்பாத இவன் வேகமாக வீடுவந்து சேருகின்றான்.

ஷெல் அடி, குண்டு வீச்சு, ஹெலிக் தாக்கு என்றால் அண்ணா வந்து இவனைத் தேடுவது வழக்கம். புத்தகம் என்றும், நண்பர்கள் என்றும் இவன் எங்காவது அலைந்து கொண்டிருப்பான். 'என்ன பேச்சும்... எழுத்தும்... எல்லாத்தையும் விட்டிட்டு இந்தப் பிள்ளையளோடே விட்டிலே இருக்க வேணும்' என்பது அண்ணாவின் விருப்பம். குழப்பமான நேரங்களில் இவன் வீட்டுக்கு இருந்துவிட்டால் அவருக்கு நிம்மதி. உலகம் மோனத்திருக்கும் வேளையிலும் நாய்குரைத்தால், இரண்டு வீடுதளிக் குடியிருக்கும் அண்ணா எழுந்து வந்து இவன் வீட்டைச் சுற்றிப் பார்த்துக் கொண்டு போனார் என்பதெல்லாம் இவனுக்கெப்படித் தெரியவரும்! பிள்ளைகள் சொல்லுவார்கள்: 'பெரியப்பாவின் மூத்த குழந்தை அப்பா' இவன் மனசு பிஞ்சுக் குழந்தையாக அப்பொழுது கெக்கலி கொட்டும்.

மேடைகளில் ஏறி நின்று பட்டிமன்றங்களில் காற்றுடன் இவன் சமர் புரிந்த காலம். அரங்க மேடையில் உயர நின்று நட்சத்திரமாகச் ஜொலித்து, பூமிக்கிறங்கி வருவதற்கிடையில் நள்ளிரவு தாண்டிவிடும். எப்பொழுதும் இவனுக்குத் துணையாக வரும் நண்பர்களில் ஒருவராவது இவனைக் காத்து நிற்பார். இவன் வீடு நோக்கி அவரோடு புறப்படுவான். அந்தச் சமயத்திலும் இவன் பின்னால் சயிக்கிள் ஒன்று தொடர்ந்து சிலபோது வந்து கொண்டிருக்க

கும். துணைவந்த நண்பர் அவர் வீடு வந்ததும் பிரிந்து போய் விடுவார். இவன் தனித்து விடப்படுவான். திருடர்களும் அஞ்சி ஒடுங்கும் பயங்கர நடுநிசிபிற்தொட்டால் கையில் ஓட்டிக் கொள்ளும் மை இருளில் இவன் போய்க் கொண்டிருப்பான். அப்பொழுதும் அந்தச் சயிக்கிள் சற்றுப் பின்தங்கி இவனுக்குக் காவலாகப் பின்தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருக்கும். வீட்டுக் 'கேற்' ரில் இவன் வந்து தரித்து நிற்பான். அந்தச் சயிக்கிள்—அண்ணா—மெல்ல இவனைக் கடந்த வண்ணம் 'ஆ... போய்ப்படு' என்று சொல்லிக் கொண்டு போகும்.

பள்ளி விட்டு வீடு வந்தால் முப்பத்தைந்து வயதிலும் சின்னக் குழந்தையாக இவன் அம்மாவைத் தேடிக்கொண்டு ஓடுவான். அணிந்திருக்கும் சேட்டைக் கழற்றி ஆணியில் தொங்க விட்டு படுக்கையில் அம்மா அருகே அமர்ந்துவிடுவான். அம்மா எழுந்து ஈன்ற பசு இளங்கன்றை நாவினால் நக்குவது போல, இவன் முதுகை மெல்லத் தடவிக் கொடுப்பான். நித்தமும் இது நடக்கும். இவன் ஆத்மாவை வருடி விடுவது போல அத்தக் கரத்தின் மென்மையான வருடல்... அதனை அடைந்து பரவசம் கொண்ட அந்தக் கணங்கள் அதற்காக இன்றும் இவன் உள்ளம் ஊமையாக ஏங்கித் தவிக்கும். அப்பொழுது தடவிக் கொடுத்த வண்ணம் என்றாவது அம்மா சொல்லுவாள்:

"அப்பூ... நீ சிகரெற் நல்லாக் குடிக்கிறியாம்.... இரவிரவாகக் கிடந்து இருமிறியாம்... அண்ணா வந்து பேசிறான்"

இந்த அம்மா..... எழுபத்தைந்தில் ஓர் இரவு இவன் பேசிக் கொண்டிருந்து, பின் வீடு

திரும்புகின்றான். அதிகாலையில்... இருள் கலையாத இருண்ட காலையில் இவனை வந்து எழுப்புகின்றார்கள். அம்மா சொல்லாமல் கொள்ளாமல் 'பக்' கென்று போய்விட்டாள். ஓ... உறங்குவது போலுமல்லவா சாக் காடு! பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் ஐயா போனபோது வேதனையாகத்தான் இருந்தது. பொறுப்புகளைச் சுமக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் நெஞ்சை இறுக்கியது. ஆனால் எல்லாமாக அம்மா இருந்தாள். அம்மா போனபிறகு இவன் எவருமில்லாத ஓர் அநாதையாக தனித்துப் போய் விட்டதான் ஓர் உணர்வு நெஞ்சில் எழுந்து நின்றது. அப்பொழுதுதான் எல்லாமாக இதுவரை அம்மா இருந்தாள் என்பது இவனுக்குள் முழுமை கொண்டது.

இப்பொழுது இவனுக்கு மேல் அம்மா இல்லை; அண்ணா.

இவன் ஒருதினம் பள்ளிக்குப் போகவில்லையெனில் மருமக்கள் வந்து வீட்டில் சொல்லுவார்கள். 'மாமா பள்ளிக்குடம் வரவில்லை அம்மா' எப்படிமோ இது அண்ணாவுக்குத் தெரிந்துவிடும். இவனுக்கேதோ சுகனம் என்று எண்ணிக் கொண்டு அடுத்த வேளை 'தம்பி' என்ற வண்ணம் வந்து நிற்பார். பரிவுடன் இழைந்து வரும் அந்தக் குரலை மீண்டும் மீண்டும் கேட்க வேண்டும் போல, ஆவல் பொங்கி எழும். இடையிடையே 'பள்ளிக்குக் கள்ளமொளிக்க வேணும்' என மனசுக்கு அப்பொழுது தோன்றும். இந்தப் பொங்குதலுக்கெல்லாம்.....

இவனுக்கு யார் இல்லை?

இவன் எதனைத் தேடிக் கொண்டிருக்கின்றான்?

மனைவி, மக்கள், சகோதரிகள், மருமக்கள், பெறாமக்

கள், மைத்துனர்கள் என்று..... ஒரு கணம் இவன் முகம் வாடிப் போனால், மீண்டும் இவன் முகத்தின் மலர்ச்சியைக் காண வேண்டுமென்று நெஞ்சு பொருமித் தவிக்கும் இதயங்கள்..... நெஞ்சுக்கு நெருக்கமாக எல்லாம் இருந்தும் இவன் எதனைத் தேடிக் கொண்டிருக்கின்றான்!

வான் கடிதங்களில் தன்னை அஞ்சல் செய்து கொண்டிருக்கிறானே, இவனுக்கு இளையவன். சிறகுக்குள் வந்தொடுங்கும் குஞ்சுப் பறவையின் உள்நுணர்வுகள் அல்லவா அவன் எண்ணங்களிலும் தலைகாட்டுகின்றன!

இவன் உயர்ந்து பரந்த நிழல். இந்த நிழலின் கீழ் ஆறு தல் தேடும் இளைய உறவுகள் பல, ஆனால் இவனுக்கு.....?

இவன் ஏகாங்கியாக எங்கெங்கோ எல்லாம் சஞ்சாரம் செய்து கொண்டிருக்கின்றான்.

சின்னவன்கள் அறையிலிருந்து விறாந்தைக்கு வருகின்றார்கள். பெரியவரும் அவன்களைத்தொடர்ந்து வருகின்றான். சின்னவன் சினம் ஆறி, வாசல் படியைவிட்டு எழுகிறான். எல்லோரும் வந்து இவனைச் சூழ்ந்து அமருகிறார்கள். அங்கு சூழ்ந்திருந்த இக்ருகம் இன்னும் முற்றாகக் கலைந்து போகாத நிலை. சகசமாக இவர்கள் வாயிலிருந்து 'அப்போய்' இன்னும் வந்து விழவில்லை. இவன் எல்லோரையும் பார்த்து மெல்லச் சிரித்தவண்ணம், சின்னவன் முகத்தைக் குறிப்பாக நோக்குகிறான். பெரியவன், தம்பிகள் சின்னவனைப் பார்த்துச் சிரிக்கிறார்கள். இவருக்கும் அடக்க இயலவில்லை. வாய்விட்டுச் சிரிக்கிறான். அடுத்து வேறென்ன. 'அப்போய்' தான் என்று இவன் மனசு ஆவலுறும் வேளை.....

மீண்டும் ஷெல் வந்து விழுகிறது. கண்முடித்தனமாக தாக்குதல், இடையறாது தொடர்ந்து வந்து விழுந்து கொண்டிருக்கிறது. வீட்டுக்கு அண்மையில் வந்து விழுந்து வெடித்துச் சிதறுகிறது.

எல்லோரும் இவனைச் சுற்றி இருக்கின்றார்கள். முன்போல பாதுகாப்புத் தேடி அறைக்குள் ஓடி ஒளிந்து கொள்ள இவர்கள் எண்ணவில்லை.

இவனுக்கு அச்சமாக இருக்கின்ற

“பிள்ளையள் அறைக்குள்ளே போய் இருங்கோவன்”

“நாங்கள் போகவில்லை”

“ஏன்.....?”

“நீங்கள் கூட இருக்கிறீர்கள். எங்களுக்கென்ன பயம்!”

திரும்பவும் ஷெல் வந்து விழுந்து கொண்டிருக்கிறது.

இவன் திகைத்து, அசையாமல் குறாவிப்போய் இருக்கின்றான்.

“பிள்ளையள், அப்பா வந்திட்டானே?”

“ஓம் பெரியப்பா”

“ஆ, கவனமாக இருங்கோ”

இவன் ஒருதடவை சிலிர்த்துக் கொண்டு நிமிர்ந்து உட்காருகின்றான்.

மலலகைப்பந்தல்

25 - வது ஆண்டு மலர் விற்பனைக்குண்டு.

எம்முடன் தொடர்பு கொள்ளவும். — விலை 75 ரூபா

அட்டைப் பட ஓவியங்கள் ... 20 - 00

(35 ஈழத்து பேரோமன்னர்கள் பற்றிய நூல்)

எண்ணில் விழும் நான் 9 - 00

(புதுக் கவிதைத் தொகுதி—வாகதேவன்)

மல்லிகைக் கவிதைகள் ... 15 - 00

(51 கவிஞர்களின் கவிதைத் தொகுதி)

இரவின் ராகங்கள் ... 20 - 00

(சிறுகதைத் தொகுதி — பழ ஆப்தன்)

தூண்டில் கேள்வி—பதில் ... 20 - 00

— டொமினிக் ஜீவா

ஒரு நாளில் மறைந்த இரு மாலைப் பொழுதுகள்

(சிறுகதைத் தொகுதி — சுதாராஜ்) 30 - 00

நான் 20 - 00

(தில்லைச்சிவன் கவிதைச் சுயசரிதை)

வியாபாரிகளுக்குத் தகுந்த கழிவுண்டு.

மேலதிக விபரங்களுக்கு: ‘மல்லிகைப் பந்தல்’

234 B, காங்கேசன்துறை வீதி
யாழ்ப்பாணம்.

மலரும் நினைவுகள் - 13

தீ வாத்தியார்

— வரதர்.

எனது பாடசாலை நினைவுகளோடு தொடர்ந்து நீண்ட தூரம் வந்துவிட்டேன். இந்தக் கட்டுரையின் நோக்கம் 50 - 60 ஆண்டுகளுக்கு முந்திய யாழ்ப்பாணத்து நிலையை ஓரளவு எடுத்துக் காட்டுவதாகும். பாடசாலை வாழ்க்கையைத் தொடர்ந்து சென்றதால் இனி அதிகம் ‘பழம் கதைகள்’ இருக்காதென்று நினைக்கிறேன்.

எனவே திரும்பச் செல்கின்றேன்.

1935 ஆம் ஆண்டாக இருக்கலாம். அந்தக் காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்து மக்களுக்கு சிதம்பரம் ஒரு (முஸ்லிம்களுக்கு) ‘மெஸ்கா’ போல.

உள்நாட்டில் பெரிய யாத்திரைத் தலமாக விளங்கியது கதிர்காமம். ஆண்டுதோறும் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கதிர்காமம் போய் வருகிறார்கள் பல லாயிரம் பேர். கந்தன் கனவில் வந்து ‘உத்தரவு’ கொடுத்தால் தான் கதிர்காம யாத்திரை போகலாமென்றும் அப்படியில்லாமல் போனால், ‘திசைமாறா’ வில் திசைமாறி காட்டுக்குள் அலைய வேண்டி வரும் அல்லது

வேறு ஏதும் ஆபத்துக்கள் வருமென்றும் சொல்வார்கள். ஆனால் போக விரும்பியவர்களுக்கெல்லாம் இந்த ‘உத்தரவு’ தாராளமாகக் கிடைத்துக் கொண்டுதானிருந்தது! யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கிழக்கு மாகாணம் வழியாகக் கால் நடையாகவே கதிர்காம யாத்திரை செல்பவர்களும் பலர் இருந்தார்கள்.

கதிர்காமத்துக்கு அடுத்த பெரிய யாத்திரைத் தளம் சிதம்பரம்.

சிதம்பரம், யாழ்ப்பாணத்தவர்களுக்கு ஏதோ சொந்த இடம் போல இருந்தது.

சிதம்பரம் கோயிலுக்கு அண்மையில் ‘ஞானப்பிரகாசம்’ என்ற குளத்தைச் சுற்றி யாழ்ப்பாணத்தவர்களுக்குச் சொந்தமான மடங்கள் இருந்தன. ‘மடங்கள்’ என்றால் நீங்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் பார்க்கின்ற மடங்கள் மாதிரியல்ல. அநேக அறைகள், அதைவிட நெல் முதலியவற்றைச் சேமித்து வைக்கும் களஞ்சிய அறைகள், பெரிய சமையல்கூடம், நடுவே அமைந்த பெரிய முற்றங்கள், திண்ணைகள் பின்னால் வண்டிகள் நிறுத்தும்

இடங்கள், மாட்டுத் தொழுவங்கள் — இப்படி ஒவ்வொரு மடமும் மிக விசாலமாக அமைந்திருக்கும்.

யாத்திரீகர்கள் அங்கே போனால் வசதியாகத் தங்கி, இலவசமாகவே சாப்பாடும் கொள்ளலாம்.

மடத்தில் பொருளாதார நிலைமைக்கேற்ப இந்த வசதிகளும் அதிகமாக இருக்கும். ஒவ்வொரு மடத்துக்கும் இந்தியா விலும், யாழ்ப்பாணத்திலும் நிறையச் சொத்துக்கள் இருந்தன. ஒவ்வொரு மடத்துக்கும் ஒரு மடாதிபதி இருப்பார். அவர்கள் நல்ல செல்வாக்கடன் குட்டி ஜமீந்தார்கள் மாதிரி இருந்தார்கள்.

இந்த மடங்களுக்கும் சிதம்பரம் கோயிலுக்கும் தமது நில புலங்களை தானமாக எழுதிக் கொடுத்துவிட்டுச் 'சிவகதி' அடைந்தவர்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் பலபேர். பிள்ளைகள் இல்லாத பலர் தமது சொத்துக்களை இப்படி எழுதி வைத்துப் புண்ணியம் தேடுவது வழக்கமாக இருந்தது. மனைவி, பிள்ளைகள் மீது ஏதும் வெறுப்புக் கொண்டவர்களும், 'எனது சொத்துக்களை உங்களுக்கு விட மாட்டன். எல்லாத்தையும் சிதம்பரத்துக்கு எழுதிவிடுவேன்' என 'ஏசு' வதும் உண்டு.

இந்த மடங்களில் சில இப்போதும் சிதம்பரத்தில் பண்ணைச் சிறப்பிழந்த நிலையில் இருக்கின்றன. இந்த மடங்களுக்காக யாரோ புண்ணியவான்கள் எழுதிவைத்த பல நிலங்களை ஆங்காங்கே உள்ள சிலர், மெல்ல மெல்லத் தமக்கே சொந்தமாகியும் கொண்டுவிட்டார்கள்.

அந்தக் காலத்தில் ஆறுமுக நாவலர் கூட சிதம்பரத்திலே தான் தமது பல தொண்டுகளைச் செய்திருக்கிறார்.

சிதம்பர தரிசனம் செய்ய வேண்டுமென்ற பெரிய ஆசை, யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள பல குடும்பங்களில் இருந்தது போலவே எங்கள் குடும்பத்திலும் இருந்தது.

எனது தகப்பனார் முன்பே சில முறைகள் சிதம்பரம் போய் வந்திருக்கிறார். தாயார் போன தில்லை. தம்பதி சமேதராகப் புண்ணிய தீர்த்தங்களில் தீர்த்த மாடிச் சுவாமி தரிசனம் செய்தாலே முழுப் பயனும் கிடைக்குமென்று புராணங்கள் சொல்லியிருக்கின்றன. பின்னால் பிதிர்க்கடன் செய்யப்போகிற புத்திரனையும் அழைத்துச் சென்றால் மேலும் அதிகமாகப் பயன் கிடைக்குமென்று எண்ணியிருப்பார்கள்.

1935 ஆம் ஆண்டளவில் சிதம்பர யாத்திரைக்கான ஏற்பாடுகள் யாவும் செய்யப்பட்டன.

எனது தகப்பனார் தாயார், நான் எனது ஒன்றவிட்ட அண்ணை (வித்தவான் பொன். முத்துக்குமாரன்), நடராசா என்ற அயல்விட்டு இளைஞர் ஒருவர்— இந்த ஐந்து பேருந்தான் பயணக் குழு.

'பாஸ்போட்', 'விசா' என்ற பேச்சே கிடையாது, 'எக்சேஞ்' என்ற பண மாற்றுப் பிரச்சினையும் இல்லை.

அப்போது இலங்கைக்கென்ற ஒரு ரூபா நாணயம் கிடையாது. இந்திய ஒரு ரூபா நாணயமே இங்கேயும் வழக்கிலிருந்தது. அந்த நாணயத்தின் ஒரு பச்சத்தில் மேன்மை தங்கிய ஐந்தாம்

ஜோர்ஜ் மன்னரின் படமும் மறுபக்கத்தில் 'இந்தியாவின் சக்கரவர்த்தி' ( ) என்ற எழுத்துக்களும் இருந்தன.

ஒரு ரூபாக் குற்றியை விட்டால், அதற்குக் கீழே இலங்கையில் 50 சத, 25 சத, 10 சத, 5 சத, 1 சத, அரைச் சத நாணயக் குற்றிகள் இருந்தன. அதற்கு முன் காற்சத நாணயமும் புழக்கத்தில் இருந்தது.

இந்தியாவில் 8 அணா (50 காசு), 4 அணா, 2 அணா, 1 அணா, அரை அணா, கால் அணா, தம்படி என்ற நாணயங்கள் இருந்தன. தம்படி என்பது கிட்டத்தட்ட அரைச் சதம். (16 அணா 1 ஒரு ரூபா.)

ஒரு ரூபாவுக்குக் குறைந்த இந்திய நாணயங்கள் இலங்கையில் செல்லா. இலங்கை நாணயங்கள் இந்தியாவில் செல்லா.

ஆனால் ஒரு ரூபா நாணயக் குற்றி மட்டும் இரு நாடுகளிலும் செல்லுபடியாகும்!

இந்தியாவுக்குக் கொண்டு போக வேண்டிய பணத்தை அப்பா ஒரு ரூபா நாணயக் குற்றிகளாக மாற்றிக் கொண்டார். சுமார் 2 அங்குலம் அகலமும் 2 முழ நீளமும் கொண்ட ஒரு 'பை' காக்கித் துணியில் தைத்து. அதற்குள் அந்த ஒரு ரூபா நாணயங்களைப் போட்டு, 'பெல்ற்' கட்டுவது போல வேட்டிக்குள் இடுப்பில் கட்டிக் கொண்டார். அது நல்ல பாதுகாப்பான வழியாக இருந்தது. இந்தியாவில் வழிப்பறி காரர்களும், எத்தர்களும் அதிகமென்று கேள்விப்பட்டிருந்தோம் — ஏழைகள் நிறைந்த நாட்டில் கள்ளர்களும் அதிகமாகவே இருப்பர்.

இந்தியாவைப் பற்றி அப்பா சொன்ன ஒரு 'பொன் மொழி' நினைவு வருகிறது:

"கோடி சீமானும் இந்தியாவில்தான், கோவணக் குண்டியலும் இந்தியாவில்தான்" மெய்யான வார்த்தை. இன்றைக்குக் கூட அது ஓரளவு சரியாகத்தானிருக்கிறது.

எங்களுடைய இந்தியப் பயணம் அப்போது விமான வழியில்ல. விமானத்தை அப்போது ஆகாயத்தில் எப்போதாவது பார்த்தோமா என்பதும் சந்தேகம்.

19*0 க்குப் பின்னால் நான் பலமுறை விமான மார்க்கமாக இந்தியாவுக்குப் போயிருக்கின்றேன். பவாலியிலிருந்து திருச்சிக்குப் போய்த் திரும்ப ரூபா 95 மட்டுமே விமானக் கட்டணமாக இருந்தது!

1935 — 45 க் கிடையான பத்து ஆண்டுகளில் எவ்வளவு பெரிய மாற்றங்கள்!

அப்போது தலைமன்னார் வரை ரயிலில் சென்று அங்கிருந்து இந்தியாக் கரையான 'மண்டபம் காம்ப்' வரை சிறிய கப்பலில் பயணித்து, அதன் பின் இந்திய ரயிலில் செல்வதே வழக்கமான முறை. இவ்வழியில் போவதானால், யாழ்ப்பாண ரயில் நிலையத்திலேயே இந்தியாவில் நாங்கள் போகவேண்டிய ஊருக்கு டிக்கட் வாங்கிவிடலாம். இந்தியாவிலும் அது செல்லுபடியாகும்.

ஆனால் நாங்கள் சென்றது இன்னுமொரு புதிய பாதை.

அப்போது, ஊர்காவற்றுறைக்கும் இந்தியாவிலுள்ள கோடிக்கரை முதலிய துறைகளுக்குமிடையே பழைய காலத்

துப் பாய்க்கப்பல்கள் வந்து போய்க் கொண்டிருந்தன. இந்தியாவிலிருந்து அரிசி முதல் அண்ணாம்பலை மாடுகள் வரை அந்தக் கப்பல்களில் வந்து ஊர்காவற்றுறையில் இறங்கின. ஊர்காவற்றுறை என்று பெயர் இருந்தாலும் இக்கரையிலிருந்த காரைதீவுப் பக்கமாகவும் அதிக இறக்குமதிகள் நடந்திருக்க வேண்டும். காரைதீவின் அந்தப் பகுதியை 'கிட்டங்கியடி' என்று தான் இன்றைக்கும் சொல்வார்கள்.

கப்பலிலிருந்து பொருள்களை இறக்கிக் களஞ்சியப்படுத்தும் அறைகளுக்கு 'கிட்டங்கி' என்று பெயர். அத்தகைய கிட்டங்கிகள் காரைதீவு முனையில் இருந்தன. அதனால் அந்தப் பகுதியைக் 'கிட்டங்கியடி' என்றே சொல்வார்கள். அந்தப் பகுதியில் பல கடைகளும், பயணிகள் தங்கிச் செல்லக் கூடிய ஒரு பெரிய மடமும் கூட இருந்தன.

காரைதீவு இப்போது காரை நகராகிவிட்டது. துறைமுகமும் அந்தக் கலகலப்பும் மறைந்து போயின. கிட்டங்கிக் கட்டிடங்களும் அந்த மடமும் இப்போதும் களையற்று இருக்குமென்று நினைக்கிறேன்.

ஊர்காவற்றுறைக்கு இந்தியாவிலிருந்து பொருள்களை ஏற்றிவந்து, திரும்பிச் செல்லும் பாய்க்கப்பல் ஒன்றில்தான் எங்களுடைய பயணம் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டது. அதுவே மிகவும் மலிவான பயண வழியாக இருந்திருக்க வேண்டும்.

ஒருநாள் காலையில் பொன்னாலையிலிருந்து மாட்டு வண்டியில் புறப்பட்டு காரைநகர் கிட்டங்கியடிக்கு — துறைமுகத்துக்குப் போய்ச் சேர்ந்தோம். அங்

கேயிருந்த மடத்தில் தங்கி மதிய உணவை முடித்துக் கொண்டு பிற்பகல் இரண்டு மணியளவில் கப்பலுக்குப் போய் ஏறிக் கொண்டோம்.

கரையிலிருந்து சிறு தோணி மூலம் கப்பல் நிற்குமிடத்துக்குச் சென்று; கப்பலில் கட்டியிருந்த ஒரு கயிற்று ஏணி மூலம் கப்பலுக்குள் ஏறிய நினைவிருக்கிறது.

அந்தக் கப்பல் பயணத்துக்கு — இலங்கையிலிருந்து இந்தியா செல்வதற்கு—ஒரு ஆளுக்கு ஐந்து ரூபா மட்டும் கட்டணம். சிறு பயணாக இருந்த எனக்கு அரைக் கட்டணமாக இருந்திருக்கலாம். அப்படியிருந்திருந்தால், நான் முதன் முதலில் இலங்கையிலிருந்து இந்தியாவுக்குப் பயணம்மா கப்பணம் செலுத்திய கட்டணம் இரண்டரை ரூபாதான்!

கப்பலின் மேல் தட்டில் 'வானமே கூரையாக' நாங்கள் இருந்ததும், ஒருபக்கத்திலிருந்த படிக்கட்டு வழி மூலம் ஒருமுறை நான் கீழே இறங்கிப் பார்த்ததும், ஒரே இருட்டாகத் தெரிந்ததும், மேல் தட்டில் பாய் மரங்கள் நிறுத்தியிருந்ததும், ஒரு பக்கத்தில் ஒரு சிறிய அறைபோன்ற இடத்தைக் காட்டி அது 'தண்டே'லின் இடம் என்று யாரோ சொன்னதும் கதைபோலத் தெரிகின்றன. 'தண்டேல்' என்பது கப்பலின் தலைவனைக் குறிக்கும் சொல்.

அன்றிரவு வெகு நேரத்தின் பின் — கிட்டத்தட்ட சாமப் பொழுதாக இருக்கலாம் — கப்பல் பாய் விரித்துப் புறப்பட்டது.

நான் நித்திரையாகி விட்டேன். கப்பலின் ஆட்டத்தினால் நான் வாந்தி எடுத்தது மட்டும் நினைவிருக்கிறது.

அடுத்த நாள் காலை நல்ல வெயில் வந்த பிறகு — காலை 8 மணியளவில் இந்தியாக்கரையை அடைந்தோம். கரையிலிருந்து வெகு தூரத்துக்கப்பால் கப்பல்நின்றவிட, மீண்டும் சிறு தோணி மூலம் இந்தியக்கரையை அடைந்தோம். அந்த இடம் வேதாரண்யம்.

'வேதாரண்யம்' என்பது ஏற்கெனவே நான் கேள்விப்பட்ட பெயர்.

வேதாரண்யத்தில் இருந்து காலத்துக்குக் காலம் முறை வைத்து யாழ்ப்பாணம் வந்து, வழக்கம்பரை அம்மன் கோயிலடியில் தங்கியிருந்த குருக்கள்மார்தான் எங்களுக்கு மத சம்பந்தமான கிரியைகள் செய்யும் குருமாராக இருந்தார்கள். இரண்டு மூன்று பேர் வந்து சுமார் ஆறு மாத காலம்வரை தங்கியிருப்பார்கள். பிறகு இவர்கள் போக வேறு இரண்டு மூன்று பேர் வருவார்கள்.

எல்லோரும் ஒரே குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்களாக இருக்க வேண்டும். அப்பாவைப் போல நல்ல வாட்டசாட்டமாக இருப்பார்கள். ஆனால் அப்பா கறுவல். அவர்கள் நல்ல நிறமாக இருந்தார்கள். துப்புரவான வெள்ளை வேட்டி உடுத்து உடம்பெல்லாம் திருநீற்றுக்குறிகளும் நெற்றியில் சந்தனப் பொட்டுமாக அவர்கள் குமிழி மிதியடியில் நடந்து வரும்போது ஒரு மதிப்பான தோற்றமாக இருக்கும்.

அந்தக் காலத்தில் ஆசாரமுள்ள சைவப் பிள்ளைகள் எல்லோருமே சுமார் பத்து வயதில் சமய தீட்சை பெற்றுக் கொள்வது வழக்கம். எனக்கு இந்த வேதாரண்யக் குருக்களில் ஒருவர்

தான் சமய தீட்சை செய்து வைத்தார். கொஞ்சக் காலம் அதே பராக்காகக் காலையும் மாலையும் அனுட்டானம் பார்த்தேன். விபூதிக் குறிகள் வைத்தேன். கொஞ்சக் காலத்தான். இப்போது முதல் மந்திரம் 'ஈசானாய நம' என்பதும் கடைசியில் 'சிவாய நம' என்பதும் தேடிப் பார்க்க நினைவு வருகின்றன. மற்றவையெல்லாம் மாயமாகி விட்டன. இப்போதெல்லாம் எப்போதாவது யாரும் பெரியவர்கள் விபூதியைத் தந்தால் பரியாதைக்காக வாங்கி நெற்றியில் தொட்டுக் கொள்வதோடுசரி — உண்மைஎன்னவென்றால் எனக்கு 'ஞானம்' முற்றிவிட்டது!

வேதாரண்யத்தில் இறங்கி அந்தக் குருக்கள் வீட்டுக்குப் போனோம். அப்பாவை அவர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். அவர்களைக் கண்டவுடன் அப்பா அட்டாங்கமாக நிலத்தில் விழுந்து வணக்கம் தெரிவித்தது இன்று ஒரு படம்போலத் தெரிகிறது.

அன்றைய தினம் அங்கேயே வேதாரண்யோஸ்வரர் குளத்தில் தீர்த்தமாடி, சுவாமி தரிசனம் செய்து குருக்கள் வீட்டிலேயே உணவருந்தினோம். அன்று மாலையில் அங்கிருந்து புறப்பட்டு 'திருத்துறைப்பூண்டி' என்ற ரயில் நிலையத்துக்குச் சென்றோம்.

திருத்துறைப்பூண்டி ரயில் நிலையத்தை நான் 'பட்டிக் காட்டான் பட்டணம் பார்த்தது போல'ப் பார்த்தேன். அதற்கு முன் நான் ரயிலைப் பார்த்ததில்லை! அதைவிட, அங்கிருந்த கடைகளும், வெளிச்சமும், மக்கள் கூட்டமும், கலகலப்பும் எனக்குப் புதுமையாக

இருந்தன. மாலை மாலையாகத் தொங்கிய பூக்கடைகளையும், அழகாக அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த பழக் கடைகளையும் வியப்போடு பார்த்தேன்.

திருத்துறைப்பூண்டியில் ரயிலோறிச் சிதம்பரம் சென்றோம். நான் ரயிலைப் பார்த்ததும் அன்றுதான். அதில் ஏறிப் பயணம் செய்ததும் அன்றுதான்.

சிதம்பரத்தில் சிவபுரி மடத்துக்குப் போய் அங்கே தங்கினோம். அந்த மடாதிபதி எங்களுக்கு ஒரு வகையில் உறவினர். முகமலர்ச்சியோடு வரவேற்று எல்லா வசதிகளும் செய்து கொடுத்தார்.

எங்களுக்கே கோயில்களைப் பார்த்த கண்களுக்குச் சிதம்பரம் கோயிலின் பிரமாண்டமான அமைப்பும், அண்ணாந்து பார்க்க வைத்த வானளாவிய கோபுரங்களும் பெரும் திகைப்பையளித்தன.

‘தில்லைவாழ் அந்தணர்கள்’ என்ற தீட்சதர்கள்தான் சிதம்பரம் கோயிலின் உரித்தாளிகளும் பூசகர்களுமாக இருந்தனர். சாதாரணமான பிராமணர்களை விட இவர்கள் உயர்ந்தவர்களாம். அவர்களைத் தவிர வேறு யாரும் பஞ்சாட்சரப் படிக்களைத் தாண்டி சுவமேயி இருக்கும் இடத்துக்குள் போகக் கூடாது. மற்றப் பிராமணர்களிருந்து தங்களை வித்தியாசமாகக் காட்டிக் கொள்வதற்காகக் குடுமியை உச்சியிலே முடிந்திருப்பார்கள்.

சிதம்பரம் சிற் சபையில் ‘சிதம்பர ரகஸ்யம்’ என்று ஒன்று இருக்கிறது. குறிப்பிட்ட பணம் கொடுத்து விசேட அர்ச்சனை செய்விப்பவர்களுக்கு ஒரு திரையை நீக்கி அந்த ‘ரகஸ்ய’த்தைக் காட்டுவார்கள். நானும்

பார்த்தேன். ஒரே இருட்டாக இருந்தது. அந்த இருட்டுக்குள் தோரணங்கள் போல ஏதோ வில்வமாலையாகத் தெரிந்தன. அது என்ன ரகஸ்யமோ—எனக்கு இன்றுவரை புரியாத ரகஸ்யம் அது!

சிதம்பரத்தில் நான் பார்த்த சுவாமி தரிசனத்தை விட, இன்னொரு ‘தரிசனம்’ தான் எனக்கு அப்பொழுது மிக முக்கியமாகப் பட்டது.

நாங்கள் தங்கியிருந்த மடத்துக்குப் பக்கத்தில் ஒரு ‘டீரிங் டாக்ஸிஸ்’. அதில் ‘பேசும் படங்கள்’—சினிமாப் படங்கள் காட்டினார்கள். தரை டிக்கட் இரண்டு அணா. கீழே நல்ல மணல் பரவியிருந்தார்கள். அந்த மணலில் இருந்து இரண்டு நாட்கள் இரண்டு படங்கள் பார்த்தேன். ஒன்று ‘பவளக்கொடி’ மற்றது ‘நவீன சாரங்கதரா.’ இரண்டும் எம். கே. தியாகராஜ பாகவதர் நடித்த படங்கள்.

முதன் முதலாகச் சினிமாப் படம் பார்க்கிறேன். படங்கள், உண்மையான மனிதர்களைப் போல நடிப்பதும், பேசுவதும் பாடுவதும் எனக்குப் பெரிய புதுமையாக முதல்தோன்றின. பிறகு அவற்றின் கதையில் ஆழ்ந்து நன்கு சுவைத்தேன். சாரங்கதரா படத்தில் கடைசிக் காட்சியில், கதா நாயகனின் வெட்டித் துண்டாடப்பட்ட கைகள், வெட்டிய கொலையாளியின் மூக்கைப் பிடித்துத் தர தரவென்று நெடுந்தாரம் இழுத்துச் சென்ற காட்சி. பல நாட்களுக்கு என்னை வியக்க வைத்துக் கொண்டிருந்தது.

சிதம்பரத்தில் ஆருத்தரா தரிசனம் செய்து கொண்டு, அங்கிருந்து சீர்காளி, மாயவரம், திருவாரூர், திருப்புகர் முத

ளிய பல தலங்களுக்குச் சென்றோம். எல்லாக் கோயில்களுமே பிரமாண்டமான கட்டிடங்களுடனும் வானளாவிய கோபுரங்களுடனும் விளங்கின.

இப்படிப் பல ஊர்களுக்கும் போயிருந்த போது தளந்தெந்தக் ஹோட்டல்களில் நங்கினோம், எவ்வித உணவுகளை உண்டோம் என்று நினைக்கிறீர்கள்?

ஹோட்டலா? — அந்தப் பேச்சே இல்லை. பல ஊர்களில் ஹோட்டல்கள் இருந்ததாகவும் தெரியவில்லை.

ஒவ்வொரு ஊரிலும் கோபுர வாசலுக்கு முன்னால் உள்ள பெரிய வீதிகளில் வீதியையே எல்லையாகத் தொடர்ந்து வீடுகள் இருக்கும். வீடுகள் என்றால் வளவுகளும், சுற்று மதில்கள்—வேலிகளும் அதில் படலையாகவும் எங்கள் யாழ்ப்பாணத்து மனக்கண் முன் தோன்றும். அந்த வீடுகள் எல்லாம் வீதியின் ஓரத்தையே வாயிலாகக் கொண்டிருந்தன. ஒவ்வொரு வீட்டின் முன்புறமும் தெருத் திண்ணைகள் இருந்தன, திண்ணைகளின் சுவர் மாடத்தில் விளக்குகள் எரிந்து கொண்டிருக்கும்.

அப்படிப்பட்ட தெருத் திண்ணை ஒன்றில் இரவு தங்கப் போகிறோம் என்றால் வீட்டுக்காரர்கள் தடை சொல்ல மாட்டார்கள். பல இடங்களில் அத்தகைய தெருத் திண்ணைகளில்தான் தங்கினோம்.

கோயில்களில் பூசை முடிந்ததும், பூக்கைக் கட்டிகள் குறைந்த விலையில் விற்பனை செய்வார்கள். பூக்கை என்றால் தயிர்ச் சாதம், புளிச்சாதம், சர்க்கரைச் சாதம், நெய்ச் சாதம் என்று பல்வகைச் சுவைகளிலும் கிடைக்கும். ஒரு பூக்

கைக் கட்டி கால் அணா. ஒரு ஆளுக்குப் போதும். அநேகமாக எங்களுடைய உணவு இந்தப் பிரசாதமாகவே இருந்தன!

(தொடரும்)

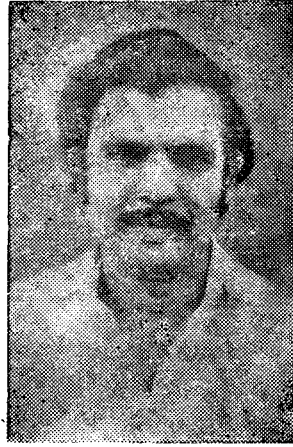
சோளகழும் மனிதனும்

வல்லை வெளியில்
சோளக்க காற்றின் ஆட்சி
எதிரே வந்த
பாரச் சைக்கிள்
அங்கு மிங்குமாக
அல்லாடியது.
முதுகை வளைத்துப்
போராடினான்
அதன் ஓட்டி.
தள்ளுகாற்றில்
சென்றவனுக்கோ
அதைப் பார்த்ததும்
மனதில் முகிழ்ந்த
ஏளனச் சிரிப்பு
உதட்டை விகித்து
பிரசவமானது.
ஆனால் —
தானும் திரும்பிவரும் வழி
அதுதான் என்பதை
ஏனோ அவன்
மறந்தே விட்டான்.
அவன் திரும்பி வரும்போது
வாடையா அடிக்கப்போகுது?
சைக்கிள் சவாரியில் மட்டுமா
நாம் இப்படி
வாழ்க்கையிலுந்தான்!

ச. ம. அச்சுதன்

கலாநிதியாகும் படைப்பாளி

சுழத் தமிழகத்தின் புகழ் பெற்ற புனைகதையாளர் செங்கை ஆழியானுக்குக் கலாநிதிப் பட்டம் அளித்துக் கௌரவித்ததன் மூலம் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் தன் நிலையை ஒருபடி உயர்த்திக் கொண்டது. இந்த ஆண்டின் பட்டமளிப்பு விழாவில் செங்கை ஆழியான் க. குணராசா சமர்ப்பித்த 'வடமாகாணக் குடியேற்றத் திட்டங்

களும் நில அபிவிருத்தியும்' என்ற ஆய்விற்காக டாக்டர் பட்டம் வழங்கப்பட்டுள்ளது. இந்தக் கலாநிதிப் பட்டத்திற்கு அவர் 1991 ஆம் ஆண்டிலிருந்து தகுதியுடையவரெனவும் அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது.

செங்கை ஆழியான் கல்வித்துறை, இலக்கியத்துறை, நிர்வாகத்துறை ஆகிய மூன்று துறைகளிலும் இலங்கையில் முன்னணியில் இருப்பவர். கல்வித்துறையில் கடந்த கால் நூற்றாண்டாக புவியியல் நூல்களையும், அறிவியல் நூல்களையும் எழுதி வருபவர். முப்பதிற்கு மேற்பட்ட புவியியல் நூல்களை இவர் எழுதியுள்ளார். புவியியலைத் தமிழில் இலகுவாக்கி இத்துறையில் இன்று நீண்டதொரு புவியியலாளர் வரிசையை உருவாக்கியவர் குணராசா. யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் வழங்குகின்ற முதலாவது புவியியல் கலாநிதிப் பட்டத்தையும் இவரே சுவீகரித்துக் கொண்டுள்ளார்.

தமிழ் இலக்கியத் துறையில் கணிசமானவிலு ம்கணிப்பீட்டுக் குரிய வகையிலும் கடந்த மூன்று தசாப்தங்களாக எழுதிவருபவர் செங்கை ஆழியானாவார். அவரது சிறுகதைகள், கட்டுரைகள், நாவல்கள் என்பன சுழத்துப் பத்திரிகைகள் யாவற்றிலும் வெளிவந்துள்ளன. மல்லிகையில் அவர் நிறைய எழுதியுள்ளார். தமிழகப் பத்திரிகைகளிலும் எழுதிவருபவர் அவரது சமூகப் பார்வையும், அவதானிப்பும், மொழிநடையும், பகைப்புலச் சித்திரிப்பும், ஆனணப்படுத்தும் ஆர்வமும் அவரது புனைகதைகளுக்குத் தனியிடத்தைத் தந்துள்ளன. சுழத்தின் முன்னணி நாவலாசிரியர் செங்கை ஆழியான் என்பதில் இன்று இரண்டு குரலில்லை. முப்பத்திமூன்று நாவல்களும் இரண்டு சிறுகதைத் தொகுதிகளும் வெளிவந்துள்ளன. இவரது இரண்டாவது சிறுகதை தொகுதி 'யாழ்ப்பாணத்து இராத்திரிகள்' ஆண்மையில் வெளிவந்துள்ளது. இவரது நாவலான

வாடைக்காற்று தம்பவன்சதேரரால் சிங்களத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு வெளிவருள்ளது. யானை என்ற இவரது நாவல் ஆங்கிலத்தில் 'The Beast' என வெளிவந்துள்ளது.

நிர்வாகத்துறையில் இலங்கையில் உயர்பதவி நிலை அதிகாரிகளில் ஒருவராக இருக்கிறார். வன்னிப் பிரதேசக் காட்டுக் கிராமங்களிலும் குடியேற்றத் திட்டங்களிலும் கடமையாற்றிய காரணத்தால் இவரது நிர்வாகக் கடமைகள் இவரது எழுத்திற்குப் பெரிதும் உதவியுள்ளன. இன்று யாழ்ப்பாணத்தின் பிரதேசச் செயலாளராகப் பதவி வகிக்கிறார்.

இவ்வாறு முத்துறை ஆளுமை கொண்ட செங்கை ஆழியானுக்கு டாக்டர் பட்டம் கிடைத்தமை பெருமைக்குரியது. ஐம்பதிற்கு மேல் வயதிலும் ஓயாது படிப்பதும், ஆராய்வதும், தொடர்ந்து எழுதுவதும் இந்த மனிதரின் உழைப்பிற்கு கனம் செய்ய வைக்கின்றது. கலாநிதிப்பட்டம் பெற்றமையைப் பாராட்டி யாழ்ப்பாண இலக்கியவட்டம் அண்மையில் தமிழ் எழுத்தாளர் ஒன்றிய மண்டபத்தில் பாராட்டுவிழா ஒன்றினை நடாத்தியது. கல்விக்கழகத்தினர் நாவலர் கலாசார மண்டபத்தில் பெரும் விழாவொன்றினை நடாத்திக் கௌரவித்தனர். மல்லிகையும் டாக்டர் செங்கை ஆழியான் குணராசாவைப் பாராட்டி வாழ்த்துகின்றது.

— நவீன்.

தில்லைச்சிவனின்

கவிதைச் சுயசரிதை

"நான்"

வெளியீட்டு விழா

20-8-93 அன்று தமிழ் எழுத்தாமைர் ஒன்றியத்தில் மல்லிகைப் பந்தலின் 8வது வெளியீடான கவிஞர் தில்லைச்சிவனின் 'நான்' வெளியீட்டு விழா இனிதே நடைபெற்றது.

திரு. ச. பாலசுந்தரம் தலைமை வகித்தார். திரு. டொமினிக் ரீவா வந்துள்ள அனைவரையும் வரவேற்றுப் பேசினார். வெளியீட்டுரையைச் செங்கை ஆழியான் நிகழ்த்தினார். திரு. ஆ. சபாநாதனும், கவிஞர் சோ, பத்மநாதன், திரு. ச. சத்தியசீலன் ஆகியோர் கருத்துரை வழங்கினர்.

முதற் பிரதியை திரு. எஸ். இராஜரத்தினம் பெற்றுக் கொண்டார்.

கூட்டம் இனிதே நிறைவேய்தியது.

கடிதங்கள்

மல்லிகை ஜூலை 1993 இதழைக் கண்டேன். நீண்ட காலத் திற்குப் பின்னர் தனி வெள்ளைத் தாளில் (கோடற்ற) மல்லிகையை அச்சிட்டிருந்தீர்கள். சிறப்பாகத்தான் இருந்தது. இம் முறை திரு. ஆ. சபாரத்தினம் 'காவல்நகரோன்' அவர்களின் படத்தை மல்லிகை அட்டைப் படமாகத் தாங்கி வெள்வந்ததைக் கண்டு மகிழ்ச்சியடைந்தேன். அவரைப் பற்றி அறிந்திருந்த போதிலும் அவர் பற்றிய மேலும் பல விபரங்களை மல்லிகை மூலமாகத் தான் அறிய முடிந்தது, பாராட்டுங்கள்.

மேலும் இந்த இதழில் இடம்பெற்ற திரு. செங்கை ஆழியான் அவர்களின் இரவுப் பயணிகள் - 2 'எங்கடை கிராமம்' கதையின் முடிவு நெஞ்சைத் தொட்டது.

'வீட்டுக்கொரு நூல் நிலையம்' இதன் அவசியத்தைப் பற்றி எழுதியிருந்தீர்கள். காலத்தின் தேவையுணர்ந்து எழுதியுள்ளீர்கள். சிலர் எவ்வளவு வசதிகள் இருந்தாலும் இப்படியான நல்ல முயற்சிகளில் ஈடுபட ஆர்வம் காட்டுவதில்லை. ஆனால் இதனை தமது வீடுகளிலும் உருவாக்க விரும்புகிறவர்களுக்கு அதற்குரிய வசதிகள் இருப்பதில்லை.

திரு. வரதர் அவர்களின் 'தீ வாத்தியார்' மூலம் பழைய கால நிகழ்வுகளை அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

உங்களை நான் முதன் முதலில் கண்டதும் உங்களது பேச்சை முதன் முதலில் கேட்டதும் திருமறைக் கலாமன்றத்தால் நடத்தப்பட்ட 'இலக்கிய விழாவின்' போதுதான். நன்றாகப் பேசினீர்கள். அது சரி கலை, இலக்கிய நிகழ்வுகள் சம்பந்தமான குறிப்புகளை பதித்து மல்லிகை இவ் இலக்கிய விழா பற்றியும், ஜூன் மாத ஆரம்பத்தில் நடத்தப்பட்ட ஈழத்தி நூல், சஞ்சிகை, ஒவியம் சிற்பம், புகைப்படம், சித்த மருத்துவக் கண்காட்சி பற்றியும் ஒன்றும் எழுதவில்லையே, ஏன்?

மல்லிகை 1993 மே இதழில் தூண்டில் பகுதியில் என்னுடைய இரண்டு கேள்விகளுக்கு பதில் அளித்திருந்தீர்கள், நன்றிகள். ஆனால், ஊர்காவற்றுறை என்பதற்கு நாவாந்துறை என இடத்தை மாறி அச்சடித்துள்ளீர்கள். பரவாயில்லை. ஆனாலும் இது போன்ற தவறுகள் ஏற்படுவதை தவிர்க்க முயற்சிக்கலாம்.

இப்பொழுது பத்திரிகைத் தாள் இங்கு கிடைக்க கூடிய குழ்நிலை தோன்றியுள்ளது போல் தெரிகிறது. மீண்டும் மல்லிகை மாதம் ஒருமுறை பூக்குமா?

கி. செல்மர் எமில்

இரவுப் பயணிகள் - 3

விறகு

—செங்கை ஆழியான்

சுயிக்கில்களைக் களப்புலத் தினூடாக உருட்டிச் செல்வது சிரமமாகவிருந்தது. இரவு மழை பெய்ததால் களப்பு நிலக்களி இழகிச் சேறும் சகதியுமாகக் கால்களில் ஒட்டியது.

"சும்மா சயி க்கி லையே உருட்ட முடியவில்லை, இராசையா. விறகுகளைக் கட்டிக் கொண்டு சுமையோட எப்பிடி இதால் உருட்டி வாறது?" என்று பரிதாபமாகச் சுந்தரம் கேட்டான். நெஞ்சுச்சளி தானிருப்பதாக அரித்தது. இருமிக் கொண்டான். காலையில் சயிக்கிளைத் தூக்கிக்கொண்டு புறப்பட்டபோது, தையல் கவலைப்பட்டாள்.

"ராராவா இருமினியள்; சரியான சளிபோல. உதோடை எப்படி சயிக்கிள் ஓடப்போறியள்?"

மனைவியின் கவலை அவனுக்குப் புரிந்தது.

"உதைப் பார்த்தால் இண்டைக்கும் பிள்ளைகள் பட்டினி தான். மூத்தவன் பள்ளிக்கூடத்

திற்குக் கொப்பியள் வேணுமெண்டவன். கூப்பன் அரிசி எத்தனை நாளுக்குக் காணும்? மெல்ல மெல்லப் போட்டு வாறன்....."

பனிக் குளிரில் சயிக்கிலில் ஏறி அமர்ந்தபோது தேகம் ஒரே அலுப்பாகவும் வருத்தமாகவும் இருந்தது. சயிக்கிள் 'கிறீஸ்' காணாது கறள் ஏறி முன்கியது. சுமை ஏற்றக்கூடியளவு ரயர்கள்; பூத்தேயாதவையல்ல. அன்று ஒரு சிரட்டையில் கொஞ்சம் மண்ணெண்ணையும் தேங்காயெண்ணெயும் கலந்து துடைத்த போது பிச்சில்லின் கம்பிகள் இரண்டு மூன்று தளர்ந்து ஆடியது தெரிந்தது.

அவன் கூலிவேலைக்குச் செல்லும்போது அவனைச் சுமந்து செல்கின்ற சயிக்கில், வஞ்சகமில்லாமல் பதினைந்து வருடங்களாக உழைத்து வருகின்றது. இன்று அந்தக் குடும்பத்தின் முழுச் சுமையும் அது தான் சுமக்கிறது போல அவனுக்குப் பட்டது. சக்திக்கு மேற்பட்ட விறகுக் கட்டைகளை கரி

யரில் ஏற்றி, அவை சரியாதிருக்கவும் சயிக்கிலின் பார்கள் உடைந்துவிடாதிருக்கவும் மேலதிகக் கம்புகளின் பிணைப்புகளோடு தள்ளுவண்டில் ஒன்றின் சுமையைத் தாங்கி இருபது மைல்களுக்கு மேல் ஒன்றைவிட்டு டொருநாள் சென்று வருகிறது.

அவனைப் போல எத்தனை நூறுபேர் இந்த அவலவாழ்வு வாழ்கின்றனர்? அவனுடைய சயிக்கில் போன்று எத்தனை சயிக்கில்கள் இன்று யாழ்ப்பாணத்தின் குண்டுங் குழியுமான பாதைகளில் பாரச்சுமைகளோடு வாலாட்டிக் குருவிகள் போல தத்தளித்தபடி நகர்கின்றன? அவை நகர்ந்தால்தான் யாழ்ப்பாணத்தின் நூற்றுக்கணக்கான குடும்பங்கள் நகர முடியும்.

“என்ன சுந்தரம், கடும் யோசனை?” என்று இராசையா கேட்டான்.

“ஒண்டு மில்லையண்ணர், எங்கட வாழ்க்கையை நினைச்சுக்கொண்டன்” என்று சுந்தரம் சலித்துக் கொண்டான்.

“கொட்டடி கனகு ஆஸ்பத்திரியில.....”

“ஏன்?”

“வேறெதுக்கு.. நெஞ்சால சயிக்கில் இழுத்தால் என்னதான் வராது? இரத்தம் இரத்தமாக வாந்தியெடுத்தானாம். ஆசுப் பத்திரியில் விட்டிருக்கினம். எல்லாம் குஞ்சு குருமன்கள்.....”

“பாவம்... எப்படிக்குடும்பம் போகுதோ?....”

“அந்தப் பரிதாபத்தை ஏன் கேக்கிறாய்? கனகுவின்ற மூத்தவன் இப்ப விறகு இழுக்கிறானாம்”

“ஐயோ.....!” என்றான் சுந்தரம். முன்னால் சயிக்கிலை உருட்டிக் கொண்டிருந்த இராசையா திடுக்கிட்டு, சயிக்கிலை

உருட்டுவதை நிறுத்திவிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தான்.

“என்ன சுந்தரம்?”

“அந்தப் பிள்ளைக்குப் பன் ரெண்டு வயசுதானிருக்கும். அது எப்படி இந்த எதிர்க்காத்தில சயிக்கிள் சுமையை... பிஞ்சுக்கால்கள் அண்ணை. எங்களாலையே உழக்க முடியலேலை. நரம்புகள் இழுக்குது... அந்தப் பிள்ளை... ..” சுந்தரம் உன்மகனை எண்ணிக் கொண்டான். அவனுக்கும் கனகுவின் மகனின் வயதுதானிருக்கும்.

“வயிறெண்டு ஒண்டிருக்கும் வரை வேறு வழியில்லை”

வானத்தில் ஹெலி ஒன்றின் இரைச்சல் எழுந்தது. அவர்கள் இருவரும் சயிக்கிலை நிலத்தில் போட்டுவிட்டு பற்றைகளுள் மறைந்து கொண்டார்கள், களப்பு வெளி. இலகுவில் ஆள் அடையாளம் காட்டிவிடும். ஹெலியில் செல்பவனுக்கு நிலத்தில் அசுமாட்டம் தெரிந்தால் போதும். ‘பிப்ரி கலிவரா’ல் முழக்கித் தள்ளிவிடுவான்.

ஹெலி கடந்து சென்றபின்னர் அவர்கள் சயிக்கிலை உருட்டிக் கொண்டு நடந்தனர். “வரேக்க மற்றப்பாதையால போவம். கொஞ்சம் தூரம் எண்டாலும் இப்படி அலைக்களவில்லை” என்றான் இராசையா.

“வீதியில் வெட்டி வைச்சிருக்கிறவையிட்ட வாங்கிக் கொண்டு போயிருக்கலாம்” என்றான் சுந்தரம். அவர்கள் களப்புவெளியில் இறங்குவதற்கு முன்னுள்ள பாதையில் கன்னாமரங்களையும் கண்டல் தடிகளையும் பூவரசக் குத்திகளையும் விற்பதற்காகச் சிலர் குவித்து வைத்திருந்தனர். சயிக்கில்காரர்

கூளுக்கு விற்பதற்காகக் காத்திருந்தார்கள்.

“உவங்கள் இப்ப சரியான விலை சொல்லுவாங்கள். எங்கடயாக்கள் பழக்கிப்போட்டான். அந்த விலைக்கு வாங்கியாழ்ப்பாணத்தில் விக்க முடியாது. நாங்களாக கண்டங்காட்டில் சேகரித்தால் கஷ்டப்பட்டதுக்கு ஏதாவது கிடைக்கும்”

அவர்கள் ஓரிடத்தில் சயிக்கிலை நிறுத்திவிட்டு கண்டல் மாக்கிலைகளைச் சேகரிக்கத் தொடங்கினர். பச்சைமரங்களின் பட்ட கிலைகளை ஒடிக்க வேண்டும், அவர்களுக்கு முன் வந்தவர்கள் பச்சைக் கிலைகளின் அடியில் வெட்டுவாய் வைத்திருந்ததால் அவையும் கருகியிருந்தன. இரண்டு மணி நேரத்திற்குமேல் ஆங்காங்கு திரிந்து தேடிக்குவித்த பின்னர் நான் ஒரு சயிக்கில் சுமை பாரம் கிடைத்தது.

விறகுகளைச் சேகரிக்கும் போது சுந்தரத்திற்கு ஆஸ்பத்திரியில் கிடக்கும் கனகுவின் நினைவுதான் வந்தது. “ஒரு பத்து ரூவாவாவது கொண்டு போய்க் கொடுக்க வேண்டும். என்ற மூத்தவனுக்கு ஒரு காற்சட்டை வாங்கிக் கொடுக்க வேண்டும். பள்ளிக்கு ஒரு காற்சட்டையைத் தோய்த்துத் தோய்த்துப் போடுகிறான். படிப்பில நல்ல கொட்டிக்காரன். இரண்டாவதாக வகுப்பில வாறான். எப்பாடுபட்டாவது அவனைப் படிப்பித்து விட வேண்டும். அவன் உருப்பட்டிட்டால் எனக்குக் கஷ்டமில்லை. ஒழுங்கான பிள்ளை. குடும்பக் கஷ்டம் புரிந்த பிள்ளை. அவனுடைய குடும்பமும் பெரிய குடும்பம் தான். முகஞ்சுழிக்காமல் தையல் பெத்துப் போட்டிருக்கிறான்.”

இப்பொழுதும் வயிற்றில் சுமை. பக்கத்துவீட்டு பரிமளம், “ஏன்றி உனக்குக் கொஞ்சமாவது அறிவிருக்கிறதா? மீண்டும் வாங்கிக் கொண்டு...” என்று கேட்டபோது அவன் குடிசைக்குள் இருந்தான்.

“கஷ்டப்பட்டு உழைக்கிற மனிசன். ராப்பகலாப் பாடுபடுகுது. அதுக்கு ஆமான சாப்பாட்டை, வாய்க்கு ருசியாக எதைக் கொடுத்தன், இதை ஒன்னைத் தவிர...” என்று தையல் சொல்லியபோது அவன் நெகிழ்ந்து போனான். விழிகள் சுரந்தன.

“இராசையாண்ணை. என்ன கஷ்டப்பட்டாலும் பிள்ளையளைப் படிப்பிச்ச ஆளாக்கிவிட வேணும்.....”

அவர்கள் சயிக்கில் கரியர்களில் விறகுகளை அடுக்கிப் பக்குவமாகக் கட்டிக் கொண்டார்கள். சயிக்கில் காண்டில் பாரிலும் சற்றுப் பருமனான கட்டைகளைப் பொருத்திக் கொண்டனர். புறப்பட்டபோது மதியம் கழிந்திருந்தது. இரவு வீட்டைபோய்ச் சேரலாம். மழையும் தூறத் தொடங்கியிருந்தது.

வெகு சிரமத்துடன் சயிக்கில்களைத் தள்ளிக் கொண்டு வீதியில் ஏறினர். நெஞ்சுக்குள் சளி இரைத்தது. “எங்காவது ஒரு பிளேன்ரி குடிக்க வேணும். நல்ல சூடாகக் குடிச்சால்தான் உசார் வரும்”

சயிக்கில்களில் ஏறி அமர்ந்த போது சமநிலை வரும்வரை சயிக்கில்கள் வாலாட்டிக் குருவிகளாகத் தள்ளாடின. சுந்தரம் தன் இயலாமையை உணர்ந்தான். என்ன செய்வது? அவர்கள் கைதடியைக் கடந்து நாவற் குழிப் பாலத்தில் ஏறியபோது ஓரிடத்தில் சுந்தரம் சயிக்கிலுடன் சரிந்து விழுந்தான். அவ

ளால் எழ முடியவில்லை. இராசையா பாலத்துடன் தனது சயிக்கிலை சார்த்தி வைத்து விட்டு ஓடிவந்தான். வீதியால் சென்றவர்கள் ஓடி வந்து சுந்தரத்தைத் தூக்கிவிட்டனர். அவன் உடல் மெதுவாக நடுங்கியது.

விழுந்துவிட்டதற்காக வெட்கப்பட்டான்.

“இவங்களுக்குக் கடும் ஆசை. இப்படியே வண்டிற் சமையைச் சயிக்கிலில்கட்டுவது” என்றபடி ஒரு லோங்ஸ்காரன் மனைவியுடன் ஸ்கூட்டரில் சென்றான்.

சயிக்கிலை ஒரு விதமாக நிமிர்த்தினர். விறகுகள் கட்டி விரிந்து சலிந்திருந்தன. இனிமீண்டும் அவிழ்த்து அடுக்கிக் கட்ட வேண்டும். இல்லாவிடில் ஓடமுடியாது. மழைத் தூறல். சாறம் தெப்பமாகிக் கொண்டிருந்தது.

இராசையா மீண்டும் கட்டிக் கொடுத்தான்.

“அண்ணை உனக்கு என்னால இண்டைக்குக் கஷ்டம்”

“விசரா... உது மனிசனுக்கு மனிசன் செய்யிற உதவி. கவனமாக ஏறு. மெதுவா ஓடு... மெல்ல மெல்லப் போய்ச் சேருவம்.....”

இரவு படர்ந்தது. அவர்கள் தம் கிராமத்திற்கு வரும்போது பின்நிலவு காலித்திருந்தது. இராசையா நேராகப் போகச் சுந்தரம் தன் வீட்டு ஒழுங்கைக் குள் சயிக்கிலைத் திருப்பினான். வீட்டு வாசலையடைந்தபோது கண்கள் இருள்வது போல..... அப்படியே சரிந்து படலையோடு விழுந்தான்.

தையலும் பிள்ளைகளும் அலறியடித்தபடி ஓடிவந்தனர்.

அவன் கண்கள் விழித்த போது ஆஸ்பத்திரிக் கட்டில் ஒன்றில் படுத்திருப்பதை உணர்ந்

தான். அவன் நெற்றியில் வழிந்த வியர்வையை தையல் ஒத்தி எடுத்தபடி அவனை மகிழ்ச்சியோடு பார்த்தான்.

“தையல்.....”

“என்னப்பா....! என்று அவன் முகம் விரியக் கேட்டான்.

“எனக்கென்ன நடந்தது?”

“ஐஞ்சாறு நாளா நினைவில்லாமல் கிடக்கிறியன். இப்பதான் முழிச்சிருக்கிறியன். பிள்ளைகள் பயந்து போச்சதுகள். நான் பயப்படவில்லை. எனக்குத் தெரியும்... உங்களுக்கு ஒண்டும் ஆகாதெண்டு” என்று அவன் அழுதான். அவன் அவள் கரத்தை ஆதரவாகப் பற்றிக் கொண்டான்.

“அழாதையும்..... கனகு எப்படி?”

அவன் சற்று நேரம் எதுவும் பேசவில்லை. பின்னர், “அவர் முந்தாநாள் செத்துப்போனார்” என்றபடி விசம்பினான்.

சுந்தரம் படுக்கையிலிருந்து எழுந்திருக்க முயன்றான். முடியவில்லை. அவன் முகத்தில் பயம் படர்ந்தது. ஏக்கம்.....

“படுத்திருங்கோ.....!”

“தையல் மூத்தவன் எங்கை? சயிக்கில விறகு கட்ட இராசையாண்ணையோட போயிட்டானா?”

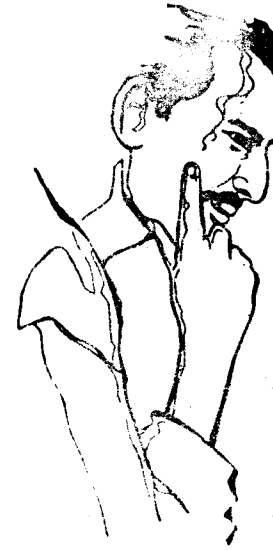
தையல் வியப்புடன் அவனைப் பார்த்தான்.

“என் அப்படிக் கேட்கிறியன்?”

“அவன் எங்கை?.....”

“பள்ளிக்குப் போட்டான். அந்தப் பிஞ்சை விறகு கட்ட விடமாட்டன். நீங்க ஒண்டுக்கும் சுவலைப்படாதையுங்கோ..... நாங்க ரெண்டு பேரும் இருக்கிறம் பிள்ளையளைப் பாக்க”

அவன் மனதில் இனந்தெரியாத சுகம். அப்படியே கண்ணை மகிழ்வோடு முடிக்கொண்டான்.

கேள்வி கேட்பதே ஒரு கலை. அதிலும் புதுப் புதுக் கேள்விகள் கேட்பது அறிவு வளர்ச்சிக்கு உகந்ததாகும். பலராலும் விரும்பிப் படிக்கப்படுவது தான் புதுபகுதியாகும். எனவே சுவையான, இலக்கியத் தரமான, சிந்திக்கத்தக்க வையான கேள்விகளைக் கேளுங்கள், உங்களுடைய உண்மையான தேட முயற்சியை மல்லிகை மூலம் கேட்க முனையுங்கள், ஏனெனில் நானும் தேடல் முயற்சியிலேயே ஈடுபட்டு வருகின்றேன். இங்கு உபதேசம் அல்ல நோக்கம். அறிதலே. அறிந்து, தெரிந்து தெளிந்து கொள்வதே அடிப்படக்கருத்தாகும். இந்நதலைமுறையினர் இத்தத் தளத்தை நன்கு பயன்படுத்தலாம். இதனால் நான் படித்த, சிந்தித்த, அனுபவித்த, உணர்ந்த சகலவற்றையும் உங்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ள விரும்புகின்றேன்.

— டொமினிக் ஜீவா

தூண்டி

● மல்லிகை இதழொன்றில் ‘ஒன்றை இழந்துதான் ஒன்றைப் பெறவேண்டும்!’ என்ற தலைப்பில் எழுதியிருந்தீர்கள். அதில் ‘இதுவரை காலமும் எனக்கும் எனது குடும்பத்திற்கும் உணவு ஊட்டிப் பாதுகாத்து வந்த தொழிலைக் கைவிட்டேன்’ எனக் குறிப்பிட்டிருந்தீர்கள். வருமானமற்ற நிலையில் எவ்வாறு உங்களது குடும்ப வாழ்க்கையை முன்னெடுத்தீர்கள்?

இ. செல்மர் எழில்

அது ஒரு பரிதவிக்கத்தக்க அநுபவம். இலட்சிபத்தையும் பேனாவையும் நம்பி ஒருவனால் இந்த மண்ணில் வாழ்ந்துவிட இயலாது. ஆனால் மனசில் ஓர்

ஓர்மம். அந்தக் கால கட்டத்தில் தான் என்னை மனசார நேசித்த நண்பர்களின் பெறுமதி எனக்குத் தெரிந்தது. நான் மனம் சோர்வடையாமல் காத்தவர்களே எனது நண்பர்கள் தான். பல வழிகளிலும் பல வகைகளிலும் உதவி புரிந்தவர்கள். நான் நிமிர்ந்து நிற்பதற்கு அவர்களது பங்களிப்பே முதற்காரணம். ஒரு துறையில் நம்மைப் பூரணமாக அர்ப்பணித்து உழைத்தால், உதவிகள் தானே தேடி வந்து நமக்குத் துணை செய்யும் என்பதை வாழ்க்கையில் பாடமாகக் கற்றுக் கொண்டேன்.

● தலித் இலக்கியங்கள் பற்றிக் கேள்விப்பட்டேன். ஆனால் தலித் பாடல்கள் என

இந்தியாவில் ஒலிப்பதிவு நாடாக்கள் வெளிவருவதாகக் கேள்வி. இது அண்மைக் காலத்தில் வெளிவர மேற்கொள்ளப்படும் முயற்சியா? அல்லது காலா காலமாக இருந்து வருவதா?

எஸ். குணேஸ்வரன்

தலித்துக்களின் போராட்டமே நந்தனார் காலத்திலிருந்து தோன்றிய ஒன்றுதான். இந்தப் போராட்டம் தார்மிக ஆவேசத்துடன் வெடித்துக் கிழம்பியது மராட்டியத்திலும், கர்நாடகாவிலும் தான். டாக்டர் அம் பேத்கார் தலித்துக்களின் நம்பிக்கை நட்சத்திரமாகத் திகழ்ந்தார். அங்கு தலித் இலக்கியங்களும், நாடகங்களும், பாடல்களும் வெகு பிரசித்தம் அவர்களது போர்க் குரல் பாடல்கள் ஒலிப்பதிவு நாடாக்களாகவும் வெளிவந்துள்ளன. தமிழகத்தில் இன்று தலித்துக்களின் குரல்கலை இலக்கியங்களில் ஒங்கி ஒலிக்கின்றது. சில பாடல்களை ஒலிப்பதிவு நாடாக்களில் கேட்டேன். என்றைக்கு மனிதனை மனிதன் அடிமை கொண்டானோ அன்றே அவன் குரல் உலகெங்கும் கேட்கத் துவங்கிவிட்டது. அதற்கொரு உதாரணம் 'ஸ்பாட்டகஸ்' என்ற வீரனின் நாமம்,

● சமூகப் பிரச்சனைகளை முன்னெடுத்து மக்களுக்காகப் படைக்கும் படைப்பாளிகள், தம் வாழ்விலும் முன்னெடுப்பாய் வாழவேண்டும். இவ்வையெனில் அவர்களது பார்வை உண்மையான சமூகப் பார்வையாக இராது என்பதே எனது எண்ணம். தங்களது கருத்து என்ன?

ஹோல்புறுக், எஸ். ராஜசேகரம்

'படைப்பாளியைப் பாராதே; படைப்புகளைப் பார்!' என்பது

-மேலை நாட்டுப் பண்பு. நமது நாட்டில் இந்தக் கருத்து விலை போகாது. படைப்பாளியைப் பூரணமாகத் தெரிந்த பின்னர் தான் அவனது படைப்புக்களை ரஸிக்க முயற்சிக்கின்றான் நமது சுவைஞன். சமூகத்தின் ஒரு பொறுப்புள்ள, நற்பண்புகள் வாய்ந்த ஒரு பிரஜையாகவே படைப்பாளியை முதலில் இனங்காணுகின்றான். அந்தக் கணிப்புக்கு உட்பட மறுக்கும் எழுத்தாளனை, அவன் என்னதான் அற்புதமாகப் படைத்திருந்த போதிலும் மதிக்க நமது வாசகன் மறுத்து விடுகின்றான். இது தான் இந்த மண்ணின் எதார்த்தம்.

● சிற்றிலக்கிய ஏடுகள் தமிழகத்தின் பல ஊர்களிலிருந்து வருகின்றனவே, அவைகள் உங்களது கண்களுக்குத் தட்டுப்படுவதுண்டா?

மானிப்பாய்.

த. ரஞ்சன்

மேமன்கவி என்றொரு கவிஞர் கொழும்பில் வசிக்கின்றார். அவரிடம் ஏராளமான புத்தகங்கள் உண்டு. சிற்றிலக்கிய ஏடுகள் அனைத்தும் உண்டு. கொழும்பில் நான் பெரும்பாலும் படித்து முடிப்பது அவரிடம் வாங்கிக் கொடுக்க சிற்றிலக்கிய சஞ்சிகைகளே. தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தி வருகின்றன இத்தகைய சஞ்சிகைகள்.

● வாழ்க்கையில் முன்னேறுவதற்கு சுலபமான வழியைக் கூறுங்கள்.

சுன்னாகம், த. ஜெயபாலன்

ஒரேயொரு சுலபமான வழி தான் உண்டு. மிக மிகக் கடுமையாக உழையுங்கள்; இடையறாது பாடுபடுங்கள்; சிரமங்

களைப் பாராது காரியமாற்றுங்கள். சுலபமாக முன்னேறிவிடலாம்.

● சிலர் ஏராளமாகப் படிக்கிறார்கள். ஆனால் தங்களது அறிவை மற்றவர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்வதில் பின் நிற்கின்றனர். இவர்களால் சமூகத்திற்கு ஏதாவது பயனுண்டா?

கொழும்பு - 13 ஆர். சிவபாலன்

படிப்பதை - படிப்பதனால் பெறும் அறிவை - பயன்படுத்தாதவன் தன்னைக் கல்விமானாகக் கருத்துமே என்ற வெற்றுப் பிரபலத்திற்கே ஆசைப்படுகின்றானே தவிர, அவனது அறிவு சமயத்தில் அவனுக்கே கூடப் பயன்படாமல் போய் விடலாம். அறிவு பகிர்ந்து கொள்வதற்கு மாத்திரமல்ல, மற்றவர்களைப் புரிந்து கொள்வதற்கு, அவர்களுக்கு வழிகாட்டுவதற்குப் பயன்பட வேண்டும். சும்மா படித்துக் கொண்டிருப்பவன் கள்ளுக் குடித்துக் கொண்டிருப்பவனுக்கே சமம்.

● வளர்ந்து வரும் தமிழக எழுத்தாளர் பற்றி உங்களது அபிப்பிராயம் என்ன?

நீர்கொழும்பு, கா. ராசுரை

சில மாசங்களுக்கு முன்னர் ஒருவரைப் பற்றி இதே பகுதியில் பதில் சொல்லியிருந்தேன். தோப்பில் முகம்து மீரான், கணிக்கத்தக்க எழுத்தாளன் என்று. அடுத்தவர் ஜெயமோகன். கடைசியாகப் புகழ் பரவும் இவர்கள் இருவருமே பழம்பெரும் எழுத்தாளர்களுக்கு அறிவுரை சொல்லக் கிழம்பி விட்டனர். இவர்கள் மீது நான் கொண்டிருந்த அபிப்பிராயமே ஆட்டங்கண்டு விட்டது.

● பிரபல விமர்சகர் க. நா. சு. பற்றிய உங்களுடைய அபிப்பிராயம் என்ன?

பசறை,

ம. முரளிதரன்

அவர் ஒரு சுய விருப்பு விமரிசகர் என்பதே எனது கருத்தாகும். ரஸனை விமர்சகர். அடிக்கடி, காலத்திற்குக் காலம் விமரிசன் அபிப்பிராயங்களையும் மாற்றிக் கொண்டவர். ஒரு தடவை அவர் பம்பாயில் கூறியிருந்தார்: 'பிராமணன் அல்லாதவர்கள் புதுமையித்தனைத் தூக்கிப் பிடித்து 'ஓகோ' எனப் புகழுகின்றார்கள். பிராமணர்கள் மௌனியைத் தொடர்த்து புகழவேண்டும்!' எனக் கருத்து வெளியிட்டிருந்தார். இதை எம். வி. வெங்கட்ராம் ஒரு கட்டுரையில் குறிப்பிட்டிருந்தார். இதை க. நா. சு. மறுக்கவில்லை. இதிலிருந்து அவர் எனது மனசின் மதிப்பீட்டிலிருந்து கீழிறங்கி விட்டார்.

● நீங்கள் சமீபத்தில் படித்த புத்தகங்கள் என்ன?

கோப்பாய்,

ஆர். ரமணி

பிரபஞ்சன் என்றொரு அற்புதமான எழுத்தாளர் இன்று எழுதி வருகின்றார். தமிழுக்குப் புதிய சிந்தனை; புதிய பார்வை; புதிய நடை. அவரது சில புத்தகங்களைப் படித்துப் பார்த்தேன், அற்புதம். சந்தர்ப்பம் கிடைத்தால் அவரது நூல்களைப் படித்துப் பாருங்கள்.

● பெண்கள் எழுத்தாளர்களாக வரவேண்டுமானால் அவர்கள் என்ன செய்ய வேண்டும்.

உரும்பிராய்,

க. தவமணி

எழுத்தாளராகுவிடில் பெண் ஆண் என்ற பால் பேதம் கிடை

யாது. அதற்காக இடையறாது முயற்சிக்க முயற்சிக்க வேண்டும். ஆழமாகப் படிக்க வேண்டும். எழுத்தாளரது அநுபவங்களை ஊன்றிக் கற்க வேண்டும். இலக்கியக் கூட்டங்கள், விவாத அரங்குகளுக்குச் சென்று அதன் நுட்ப, நுணுக்கங்களைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். இவைகளைச் சேரணிக்கச் சேரணிக்க ஒரு பக்குவம் தோன்றும். விடர்து எழுதி வந்தால் எழுத்தாளராகி விடலாம். சுலபமாக போதனை செய்து விடலாம். கடைப்பிடிப்பதுதான் கஷ்டம். எங்கே முயற்சி செய்யுங்கோ, பார்ப்போம்!

● அன்றைய உங்களது ஆரம்ப காலத்தில் இருந்த எழுத்தாளரது மனோபாவம் என்ன?

யாழ்ப்பாணம், வ. யோசப்

ஆரம்ப காலத்தில் எனக்கிருந்த உணர்வுகளையே சொல்லி விடுகிறேனே. நெஞ்சின் ஆழத்தில் ஒரு நெருப்புப் பொறி எந்த நேரமும் கனன்று கொண்டிருந்தது. தேடல் முயற்சியில் என்னை நானே ஈடுபடுத்திக் கொண்டேன். தேடித் தேடி இலக்கிய நண்பர்களைச் சந்தித்து உரையாடினேன்: சந்தேகம் கேட்டேன்; எழுதினேன். ஆலோசனை கேட்டேன். தவறுகளைச் சுட்டிக் காட்டியபோது மனசார ஒப்புக் கொண்டேன். திருத்தினேன்; திருத்தினேன். இன்றைய இளந் தலைமுறை இதைப் பாடமாக ஒப்புக் கொள்ளுமா?

● சுப மங்களாவில் உங்களைப் பற்றியும் உங்களது இலக்கிய அர்ப்பணிப்புப் பற்றியும் வியந்து வியந்து அதன் ஆசிரியர்கோமல் சுவாமிநாதன் எழுதியுள்ளாரே, படித்தீர்களா?

கொழும்பு- 2 எம். ராஜகோபால்

நான் கொழும்பில் தங்கியிருந்தபோது வாசித்துப் பார்ப்பதேன். ஒன்றை உறுதியாக நம்புகள். எந்தவிதமான பிரதிப் பிரயோசனமும்மில்லாமல் நம்மை நாமே அர்ப்பணித்து நாம் வரித்துக் கொண்ட துறைகளில் உழைத்து வருவோமானால் புகழ், பாராட்டு நமது காலடியைத் தேடி வந்தே தீரும். கொடுந் திட்டுக்களைக் கண்டு எனது உள்ளம் கலவரமடைவதில்லை. அது போலவே பாராட்டுக்களைக் கேட்டும் நான் சலனமடைந்து விடுவதில்லை. எனது மனசு பக்குவப்பட்டு விட்டது. இருந்தாலும் நெஞ்சால் பாராட்டிய கோமலுக்கு எனது நன்றி. பல வருட நண்பர் அவர். அவர் நவம்பர் மாச நடுப் பகுதியில் கொழும்பு வருகின்றார். இதை அங்கிருந்த போதே அறிந்திருந்தேன். நண்பர் கோமலுக்குக் கடிதம் எழுதி அவரது வரவைப் பாராட்டியிருந்தேன். அவர் வரும் சமயம் என்னால் கொழும்பில் இருக்க முடியவில்லையே என்பதுதான் கவலை. ஒரு குழு அமைக்கப்பட்டுள்ளது. அவர்கள் அவரை வரவேற்று சேர் செய்வார்கள் என்பது எனது நம்பிக்கை.

ESTATE SUPPLIERS COMMISSION AGENTS

VARIETIES OF
CONSUMER GOODS
OILMAN GOODS
TIN FOODS
GRAINS

THE EARLIEST SUPPLIERS
FOR ALL YOUR

NEEDS

Wholesale & Retail

Dial 20 37

TO

E. SITTA PAL & SONS.

23. FIFTH CROSS STREET,
COLLAPSE 1.

இச்சஞ்சிகை 234 பி, காங்கேசன்துறை வீதி, யாழ்ப்பாணம் முகவரியில் வசிப்பவரும், ஆசிரியரும், வெளியிடுபவருமான டொமினிக் ஜீவா அவர்களினால் 'மல்லிகைப் பந்தல்' அச்சகத்தில் அச்சிடப் பெற்றது. அட்டை: யாழ். புனித வளன் கத்தோலிக்க அச்சகம்.

Mallikai Registered as a News Paper as G. P. O. Sri Lanka

Dealers in:

Timber Plywood & Kempas

With Best Compliments of:

STAT LANKA

**36, BLOEMANDHAL ROAD
COLOMBO - 13.**